Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	denne Historie er først skreven paa Latin, siden er den bleven udsat paa Fransk og Tydsk, men allersidst er den paa vort Danske...
Titel | Title:	En skiøn Historie om Keyser Octaviano, hans Frue og to Sønner, hvorledes hun ved onde Raadgiveres falske Beretning og Tilskyndelse blev dreven i Landflygtighed af sin Hosbond...
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : trykt udi H. K. M. privilegerede Bogtrykkerie, 1764
Fysiske størrelse | Physical extent:	160 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at krediterе ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

H. G. H. Sommers
58. – 456.
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°
1 1 58 0 8 15072 2
+ REX
BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

En skion Historie
Om
Keyser Octaviano,
Hans
Frue og to Sønner;

Hvorledes hun ved onde Raadgiveres falske Beretning og Tilskyndelse blev dreven i Landflygtighed af sin Hosbond Keyser Octaviano; og hvorledes hendes tvende Børn bleve staalne fra hende, det ene af en Løve, og det andet af en stor Abe, da hun i sin Elendighed laae ved en Brønd og sov i en mørk og vildsom Skov; Saa og hvorledes de endelig ere underlig kommet tilsammen, og ere blevne indbyrdes kiendte hos den fromme Kong Dagobertom i Frankerige.

Denne Historie er først skreven paa Latin, siden er den bleven udsat paa Fransk og Tydsk, men allersidst er den paa vort Danske Sprog bleven oversat.

Kiøbenhavn, Trykt udi H. K. M. privilegerede Bogtrykkerie, 1764.

Ærlig og Velbyrdig Junker

Mogens Goye

til Bremersvold,

Min gunstige Herre og Patron, ønskes all Lykke og Velstigelse.

Deres Strenghed forundrer sig, maaske, over, at jeg haver ladet denne Bog oversætte paa Dansk, og taget mig den Frihed at dedicere den til ham, efterdi der findes utallige andre Skrifter, som bedre vare værd at oversættes, og bedre fortiente saa Velbyrdig en Junkers Patrocinium; og derfor maa jeg i denne Dedication kortelig forklare Aarsagen, hvorfor den paa vort Danske Sprog er bleven oversat, og hvorfor jeg har dediceret den frem for andre til Deres Velbaarenhed. Hvad Oversættelsen er angaaende, da som Historien først er skreven paa Latin for mange Aar siden, og er siden efter for dens Behagelighedsskyld, ey allene oversat af vittige Folk paa Fransk, men end og paa Tydsk Sprog, paa det at ey allene lærde Folk, men endog andre, som ey haver studeret kunde i Frankerige og Tydskland læse den paa deres Moders Maal, saa haver jeg og efterfult deres Exempel, og ladet den oversætte paa vor Sprog, paa det at gemeene Mand, som ey forstaar fremmede Sprog kunde og forrøne sig med denne Histories Læsning. Og efterdi Plinius, Cicero, og andre lærde Skribentere ere af den Meening, at eenfoldige Folk kand ligesaa vel bekomme Vitsdom og Forstand af de gamle Historier og Kronicker, som

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

som af Comoedier og andre Poetiske Skrifter, thi de Historier, som er skrevne om Menniskers adskillige Bedrifter, ere skrevne til den Ende, at Efterkommerne kunde læse hvad som i fordum Tid er skeet, og at de ved idelig Læsning og Betragtning omsider kunde naae den Fuldkommenhed, at udvelge det Gode, og skye det Onde; saa har jeg og den Tanke, at af denne Historie kan læres det samme; Thi udi den forestilles den store Venlighed, Kierlighed og Troeskab, som var imellem de to unge Egte-Personer, Keyser Octovianus og hans Gemahl, men derhos, hvorledes denne store Kierligheds-Lue ved stor Underfundighed blev udslukket, i det Keyseren blev opieret og tilskyndet til saa hastig og uforskylt Vrede mod den fromme Keyserinde, at hun med hendes tvende unge Sønner maatte forlade Keyserdømmet, og blev udskudt til allerstørste Elendighed; derpaa blev hendes Sønner hende fraroved i hendes Elendighed, og i hvorvel de af andre bleve opfødte, kom de dog formedelst deres adelige Mod til stor Høyhed. Derforuden forestilles her mange Forandringer, som har foraarsaget Sorg og Glæde, Lykke og Ulykke hos høye og ringe Personer, hvilke ere værd at agte. Jeg vilde da ønske, at de som ere u-forfarne i fremmet Sprog, maatte nyde denne min Oversættelse, som jeg og vil formode; thi denne Historie er saa behagelig, at man ikke kan kiedes ved at læse den, desforuden findes intet udi den, hvoraf eenfoldige Menniske kan forarge sig, men den gandske Historie er saa reen fra all Utugt, at alle, saavel unge og gamle Mond-

folk og Fruentimmer kan ey allene læse den uden Forargelse, men og til deres største Nytte; thi Fruentimmeret har i Keyserinden et Exempel paa bestandig Egte-Kierlighed, og udi Marcobilla har de et levende Exempel paa en Kierlighed, som allene forlyster sig i Adelig Dyd og Ære; Keyserens begge Sønner opmuntrer unge Mennisker til at jage efter Dyd og Ære, og lærer dem at skye Ørkeslosshed; og andet meere, som af denne Historie kan læres, vil jeg her forbigaae.

Aarsagen, hvorfor jeg har dediceret dette ringe Arbeyde til Eders Velbaarenhed, er denne; Historien handler om store Herrers Bedrifter, og om Kamp samt Ridder-Spil, som ikke skeer uden af Adels Personer, og anstaar meere samme Personer end privat Folk, som ey kommer til Hove; Og da eders Velbaarenhed ey allene er udi vor naadigste Konges Hof men er endog af Høy Adelig Byrd, og en stor Elskere af allehaande Ridder-Spil, vil jeg haabe, at Eders Strenghed, som er en Liebhabere af gode Bøger, skal og finde Behag i denne Historie; jeg vil i det øvrige underdanigst bede, at dette mit ringe Arbeyde maatte være ham recommenderet; og at han stedse vil være min gunstige Beskiermere; Jeg er igien bered af all Formue at tiene Eders Velbaarenhed; befalende ham i den naadige Guds Beskiermelse, og forblivende

Eders Velbaarenheds
ydmyge Tiener
Caspar Klinger.

Kiøbenhavn St. Dionysii Dag, Aar 1697.

Da Kong Dagobertus regierede udi Frankerige var den ni overvindelige Keyser Octavianus Keyser i Rom; han havde en Gemahl, som paa den Tid var berømt for det deyligste, forstandigste, dydigste og meest fuldkomne Fruentimmer, som da levede, og hun var høylig agtet og æret af det gandske Romerske Monarchie; ja man vil for vist sige, at der aldrig har været en Keyserinde til Rom saa deylig, som hun. Keyseren og hans Gemahl levede meget kiærlig tilsammen, og de vidste af ingen Modgang at sige, uden denne at Gud ikke velsignede deres Egte-Seng med Livs Arvinger; over dette var de paa begge Sider meget bedrøvede; og Keyseren sagde eengang til Keyserinden: Skionne Keyserinde, jeg undrer over, og vilde vide, om Skylden var hendes eller min, at Gud ey giver os Arvinger; Keyserinden svarede: Jeg er herover meere bedrøvet, end nogen Qvinde kan være i Verden, og jeg tviler paa, at Skylden er hos os. Kort Tid derefter blev Keyserinden frugtsommelig med to Sonner, hvilke siden foraarsagede hende største Bedrøvelse, som herefter videre skal omtales.

Keyserinden fødte to Sønner, og Keyserens Octaviani Moder vilde dræbe dem begge.

Da Keyserinden havde gaaet frugtsommelig i ni Maaneder kom hendes Fødsels Tid, og hun fødte to Peintzer som vare saare deylige. Der dette kom for Keyserens Moders Øren, blev hun af Vrede moren afsindig, og som hun stedse havde været Keyserindens Fiende, tænkte hun paa, hvorledes hun kunde tilføye de

to unge Printzer med deres Frue Moder ald Skade, derpaa gik hun til sin Son Keyseren, og sagde til ham: Kiære Herre og Son, det er umueligt, at en Qvinde, som ikkun haver haft Omgiengelse med en Mand kand blive frugtsommelig med tvende Børn, og da Keyseren ikke vilde svare hende paa hendes Tale, løb hun hastelig i Kammeret, hvor Keyserinden laae, og sagde til hende: du skiændige Qvinde, dine onde Gierninger ere blevne aabenbarede, og du, som est bleven trolos imod min Son Keyseren, skal vorde straffet af mig, i det at jeg skal bringe det til veye, at begge dine Børn skal vorde opbrændte; og i det sprang hun til Børnene, og vilde myrde dem, men nogle Adelige Fruer havde Medynk over Keyserinden løb imellem og hindrede den Ulykke, som hun ellers virkelig havde sat i Verk. Og da hun saae at hendes Anslag ey gik for sig, sagde hun vredelig: Forend, at jeg skal lade dette være u hævnet, da skal jeg for forsvære min Gud; og som du est en falsk Qvinde, og haver født to u-ægte Børn, da skal du og dine tvende Børn dee en skammelig Død, med mindre, at min Konst skulde feyle mig. Da den fromme Keyserinde hørte det, kunde hun for Angest ey længere holde Sengen, men sprang op med Forskrækkelse, og var nær faldet i Afmægtighed, dersom hendes Adelige Fruer ey vare komne hende til Hielp; og havde nogen seet hendes jammerlig Tilstand, da havde de ikke kundet holde sig for Graad; de gav hende hendes to Printzer i Armene, hvilke hun med Graad holte til sine Bryster og kyste dem; men hendes Sorg formindskedes dog intet;

Den

Den forbandede Qvinde, Keyserens Moder, blev ved baade Nat og Dag at optænke ald Falskhed, ved hvilken hun haabede at omkomme Keyserinden og hendes tvende Printzer; og faae Dage derefter gik hun til sin Søn Keyseren, og lod ligesom hun var bleven afsindig, og sagde til ham: min kiære Søn, det undrer mig, at I kand taale eders Keyserindes Falskhed og Troloshed, som jeg aabenbarer Eder; og at I holder hende saa from; jeg er hart ad bleven afsindig over den Skalkhed, som hun har giort mod Eder, og I bærer dog over med hende. Keyseren svarede: Kiære Moder haver ey Aarsag, at tage sig dette saa nær. Den falske Moder sagde: Jeg tør ikke aabenbare den store Skalkhed, som Eders Keyserinde lader see mod eder, nok er det, at hun er den skarn agtigste Qvinde, som Jorden bærer, og hun haver ufeylbarlig haft Omgiængelse med andre, efterdi hun har født to Børn; forlader hende derfor kiære Søn, og haver ey flere Omgiængelse med hende. Keyseren, som med stor Betænksomhed havde hørt sin Moders Tale, betænkte sig, som en vils Herre, er I det, og var tvivlraadig, hvad hand skulde giøre, omsider svarede hand, som var saare ilde tilfreds, sin Moder saaledes: Kiære Moder, jeg beder, at hun denne gang vil have mig forskaanet, naar Keyserinden staar af hendes Barselseng, skal jeg haardelig straffe hende for hendes Utugt, og hævne mig paa hendes tvende u-ægte Børn.

Da Keyserinden sov i sin Seng, formaade Keyserens Moder med Underfundighed en af Keyserens Tienere til at legge sig hos Keyserinden.

Ved den imellem Keyseren og hans Moder giorte Aftale blev det indtil at Keyserinden kom af sin Barsel-Seng; og Keyserinden vidste ikke af det Forræderie, som Keyserens Moder havde oplagt mod hende, men hun levede fornøyet med sine Printzer, og hendes Seng var kostelig beredt, og med kostbare Klæder omhengt. Der Keyserinden havde holt sin Barsel Seng, gik Keyseren til hende, og sagde: Smukke Keyserinde i denne Nat vil jeg vaage i St. Peders Kirke, og takke den gode Gud, samt hans kiære Frue Moder Maria og de tolv hellige Apostler, fordi Gud til vor Glæde saa lykkelig har ladet eder leve efter eders Barne-Fødsel. Med Fornøyelse hørte Keyserinden disse Ord; og da den Nat samt paafølgende Dag var forbigangen, gik Keyserinden til Sengs i sit Sove-Kammer tillige med hendes Printzer, lod efter Sædvane en skion Lanterne brænde, og som den uskyldige Keyserinde intet ont ventede, laae hun med Glæde i sin Seng, som hun pleyede. Omsider mod Midnat falt hun til Sovn, og da Keyserens Moder fornam det, forføyede hun sig til en af Keyserens Tienere, som var meget skalkagtig og sagde til ham: Eftersom du tiener Keyseren, og har giort din Eed at du vil være ham tro, saa bør du og at giøre det, som jeg Keyserens Moder befaler dig, og du ey pligtig med samme Troeskab at udrette det, ja jeg

vil

vil desforuden give dig ti Mark Sølv for din Umage, samt kostelige Klæder, og en vel beruſtet Hest; Tieneren, som vel ſiuntes underligt om Keyſerens Moders Tale, havde dog Lyſt til at fortiene det ſom var ham lovet af hende, og ſvarede: Naadige Frue, dersom mig derover ikke ſkulde vederfares nogen Ulykke vil jeg gierne giøre hvad hun befaler mig. Den gamle falſke Qvinde ſvarede: dig ſkal intet ont ſkee; og hun ledte ham meget hemmelig, ſaa at han ey blev ſeet af nogen, ind i Keyſerindens Sove-Gemak, hvor hun ſov paa ſin Seng, og Keyſerens Moder ſagde til ham af et falſkt Hierte: Kiære Søn, klæd dig af dine Klæder, og leg dig hos Keyſerinden, hun er i Dag opſtanden af ſin Barſelſeng, og i Aftes bleven drukken af Vin, og hun fuldkommer gierne din Villie hvilket i all Sandhed ſkal forlyſte dig. Blodet blev kold i Tieneren, og han blev meget forſkrækket, og ſvarede hende ſtrax: Naadige Frue det ter jeg ikke vove, thi dersom min naadige Keyſer fik ſlig Misgierning at vide ſaa lod han mig i denne Dag blive hengt uden all Naade. Da Keyſerens Moder hørte det, ſagde hun til Tieneren, for at giøre ham begierlig til at fuldkomme denne ſkiændelige Gierning: vær vel tilfreds min kiære Søn, dig ſkal intet ont vederfares, det vil være Keyſerinden til Behag og jeg formaar dig dertil for at tiene Keyſerinden, og jeg veed, at Keyſeren kommer ikke til hende i denne Nat; Tieneren blev herpaa reſolveret til denne onde Gierning, og imod den Troſkab, ſom han var ſin Herre Keyſeren ſkyldig, giorde han det, ſom Keyſerens Moder havde forlanget af ham, og

lagde sig i Sengen hos Keyserinden, men han torde hverken tale eller røre ved hende, thi han frygtede, at hun skulde vaagne, hand laae saare stille og bedrøvet, og ønskede, at han var af Sengen igien, og at hand aldrig havde paataget sig denne Misgierning, af Frygt for, at hand haardelig skulde blive straffet; da dette var skeet, løb Keyserens Moder til sin Søn, og sagde til ham: Jeg har ofte kiære Søn, advaret eder om den Utroeskab, som eders Keyserinde i en Tid lang haver ladet see mod eder, og I haver ey villet være mig saa naadig at tro mig, men nu skal jeg bevise, at jeg ey haver Uret thi talennem et lidet Hul, som er paa Døren af hendes Sove Kammer, har jeg seet at en Skalk ligger nogen hos hende, som vel i dette Øyeblik har haft sin Villie med hende; og vil Keyseren følge med mig, og tage nogle af sine Tienere med sig, da skal hand befinde at jeg haver ikke Uret.

Keyserens Moder ledte Keyseren i Keyserindens Sove-Gemak, hvor hun sov, og i hendes Seng laae Tieneren u[d]en hendes Vidskab; og Keyseren lod aflive Tieneren.

Der Keyseren havde hørt dette af sin Moder, blev han saa got som rasende, og gik med sin Moder i Keyserindens Sove-Gemak, hvor den fromme Keyserinde sov, uden at have en ond Tanke i sit Hierte; da Keyseren saae hende, ynkedes hand inderlig over hende. Tieneren saae Keyseren komme, men han lod som han sov, og da Keyseren en Tid lang havde seet paa dem begge, udrog han af Vrede sit Sverd, og vilde dræbe dem

i Søv-

i Søvne, men han, som en forstandig Herre, betænkte sig; da sagde Keyserens Moder til ham: kiære Søn. hvi dræbte I dem ikke strax, de have nu alt forlænge haft deres Omgiengelse tilsammen, og er derover falden til Roligheed, lade I dem ligge til de vaagner, da vil det siden fortryde eder, derfor adlyder mit Raad, og omkommer dem baade. Keyseren svarede: Fru Moder, det er ikke billigt at dræbe dem, førend mand faar hørt sig til Rette, og hand blev ved at see paa Keyserinden, som sov sødelig ligesom den, der ey tænkte paa noget ont. Som Keyseren stod saaledes for dem, dromte den fromme Keyserinde, at en stærk Løve slog hende til Jorden og rev hendes snee-hvide Hovedklæde af, og sleb det i stykker, og at samme Løve havde bortført hendes Børn. Over denne Drøm raabte hun: gode Gud, hvo vil hævne mig paa denne Løve: og i det samme vognede hun op, og saae sin Herre Keyser staae for hende med et draget Sværd i Haanden, men hun saae ikke meget efter Keyseren men vilde see til, om hendes Prinzer vare endnu hos hende, og i det samme saae hun Tieneren ligge hos sig, og raabte med høy Røst: naadige Gud, hvem har giort sig Forræderie mod mig, og hvo ligger hos mig. Den falske Qvinde, Keyserens Moder svarede, det er den, som I saa længe har haft kiær, og haft Omgiengelse med, og Keyseren min Søn har ofte fornummet det, og da du Skalkinde har endelig giort det saa aabenbare, er din Utroskab kommet for Dagen; da Keyserinden hørte dette af Keyserens Moder, kand vel tænkes, hvor bekymret hendes uskyldige

dige Hierte er blevet, og efter at hun havde udgivet mangfoldige Suk, sagde hun omsider med Graad: Naadige Herre og Keyser, jeg er slet forraadt og som han aldrig har fornummet hos mig Utroskab, ja jeg kræver Gud den Allerhøyeste til Vidne, at sligt ey nogen Tid er skeet af mig saa jeg vil formode, at min naadige Keyser ey haver mig mistænkt. Keyseren blev over denne Tale bedrøvet, ønskede sig død, og bød omsider ud til Keyserinden med disse Ord: Kiære Hustru, hvilken Egtemand har nogen Tid funden en Skalk i Seng hos sin Hustru uden at mistænke hende. Keyserinden, som ey kunde oplade sin Mund for Forskrækkelse, græd beskelig, men Keyseren sagde med største Vrede til hende: Eders Græden kan ey hielpe eder, thi jeg har fornummet eders Falskhed; Og dervaa kaldede han ad sine Riddere, og sagde til dem: Seer hvilken skammelig Gierning min Hustru har giort mod mig; kaster hende med hendes Børn i det slemmeste Fængsel. Da Keyserinden var bleven bortført, lod Keyseren, uden ringeste Forhør, i sin store Vrede og Ubesindighed aflive Tieneren, som straks blev halshugget, og om Morgenen i Dagningen blev hans døde Legeme ophengt i en Galtie. Derefter raadførte Keyseren sig med sine Raad, hvorledes han skulde straffe Keyserinden; han vilde, at hun samt hendes to Børn levende skulde vorde opbrændt; men da Keyseren havde sagt sine Raad, hvad Forsmædelse Keyserinden havde giort ham, i det at han havde grebet en af sine Tienere hos hende nogen i hendes Seng, sagde han, at han vilde hævne denne

For-

Forsmædelse med at lade hende med sine to Børn brænde, og spurte om de vilde bifalde hans Meening? Herrerne, som havde hørt Keyserens Tanke, torde ey sige, hvad deres Raad var; omsider talte den ældste Herre, som vidste hvorledes Keyserinden havde levet, og havde aldrig seet noget uskikkeligt hos hende, saaledes til Keyseren: Naadigste Keyser! Eders Keyserlige Majest. fordømmer Keyserinden, og begierer somme af os, som ey med god Samvittighed af os kan skee, thi hverken er Gierningen bevisst, ey heller er Keyserinden nærværende, som kunde forsvare sig, thi maaskee, denne Sag er opdigt med Forræderie. Derpaa sagde en af de andre: Naadigste Herre haver svoret sin Gemahl samt hendes Forældre, at han vilde beskierme hendes Legeme saa vel som hans eget; men som Sammenhengen af denne Sag ey er Eders Keyserlige Majestæt bevisst, og det meget vel kan hende sig, at dette kan være opspunden mod hende af Forræderie og Avind, da kan den fromme Keyserinde ey af os fordømmes; men Eders Keyserlige Majestæt vilde betænke den dyre Eed, som han haver svoret paa det han ikke skulde bryde den; alt det gamle skee Raad var af samme Mundheld, som disse to Herrer, og det var ingen med, at Keyserinden skulle aflives, uden Keyserens gamle Moder, som idelig raadte ham til at aflive Keyserinden; Og Keyserinden blev stedse holden i Fængsel med de tvende Printzer, og græd meget jammerlig, hun kyste altid samme sine Printzer og sagde: Retfærdige Gud, hvad haver jeg, samt mine smaa

u skyl-

uskyldige Børn giort, at vi skulde saa uskyldig ofslves, dette Klagemaal havde Keyserinden Dag og Nat, og alle ynkedes over hende. Efter tre Dages forløb, lod Keyseren igien forsamle sit Raad, og befoel dem at domme hende fra Livet. Da Raadet saae, at det var Keyserens Alvor, sagde de alle eendrægtelig til ham: Stormægtigste Keyser, han vilde behage at overveye vel, hvad han haver besluttet; vi ville ingenlunde fordømme den gudfrygtige Keyserinde, thi vi have ey befundet, at hun haver forseet sig imod Eders Keyserlige Majestæt; det vil derfor være det beste, at Eders uskyldige Keyserinde bliver i Live, og at de to unge Printzer faar en Opdragelse, som kan anstaae deres høye Fødsel, thi vi kan ingenlunde indbilde os, at Keyserinden har forbrudt hendes Tro, som hun Eders Keyserlige Majestæt er pligtig, men den Forsmædelse som hende er paaført, er hende skeet af Avind og Forræderie; Eders Keyserlige Majestæt vilde betænke den Eed, som han haver svoret hende. Keyseren som havde haft Keyserinden inderlig kiær, falt herover i dybe Tanker: dog kunde han ikke forglemme den henrettede Tienere; thi han mistænkte Keyserinden, at hun havde længe boled med ham, og at de to Børn vare avlede af ham, og derpaa spurde han sin Moder til Raad, og sagde til hende: Frue Moder, raader mig hvad jeg skal giøre med min Keyserinde, mit Raad vil ey fordomme hende, og derfor vil jeg følge eders Raad. Da sagde Keyserens Moder til Raadet: I meenedige Skalke forglemme den Eed, som I have svoret min Søn Keyseren,

seren, idet, at I staar den Hore bie, og vil at Keyseren skal giøre en dydig Qvinde af en Hore, og at de to Hore-Unger skal opfødes som Keyserlige Prinser. Kiere Søn, lader dem alle tre blive opbrændte, og tager eder en anden Keyserinde. Da Raadet saae, at Keyserens Moder lod ligesom hun var bleven afsindig, torde ingen modsige hende; Da som den fangne Keyserinde havde ingen, som tog sig hendes Rod videre an, lod Keyseren giøre en stor Ild uden for Rom, og lod Keyserinden samt de to Printzer hente af Fængselet ved 30 af Stadens Tienere: Og da hun blev udført af Staden med hendes tvende uskyldige Børn, samlede alle Unge og Gamle, Rige og Fattige sig høyligen for dem. Og da hun saae den forskrækkelige Ild, sagde hun til bemelte Stadens Tienere: Siger mig for Guds skyld, hvad mig og mine to uskyldige Børn i Dag skal vederfares.

Keyserinden og de to Printzer skulde opbrændes.

Derpaa svarede Stadens Tienere: Gud naade os at vi skulde bære den bedrøvede Tidende til Keyserinden, men da det dog bliver hende kundbart, ville vi ikke dølge det, at Keyseren haver befalet os, at opbrænde hende og hendes tvende Sønner; derfor beder Gud, at han vil i sit ævige Rige krone eder med den uforgiængelige Krone, thi det tillades hende ey længer at bære den Keyserlige Krone. Da Keyserinden det hørte, forskrækkedes hun og sagde: Er det da, o naadige Gud din Villie, at jeg saaledes skal døe, da vil jeg gierne være tilfreds med din Villie, men forleen mig at døe salig, at jeg med Glæde og Ære maa annam-

nommes i dit Himmelske Rige. Omsider kom hun med Sorg og Veemodighed der hen hvor Keyseren samt hans Raad stod, som alle hiertelig ynkedes over hende. Men da Keyseren saae hende og Printzerne, befalede han, at de skulde kastes paa Ilden, dog smertede hans Hierte ham, ligesom det skulde briste, thi han havde Keyserinden indertig kiær. Den bedrøvede Keyserinde falt paa Knæ for Keyseren, og sagde med stor Graad: Naadige Herre, han besinde sig vel, og ihukomme den Eed, som han svor mig, da han ægtede mig, at han vilde beskierme mit Liv, som sit eget; og da jeg ey har sondet mod ham, som Gud skal være mit Vidne til, og saa forsmædelig en Død skal aflive mig, vil jeg bede, at han holder den Eed, som han haver svoret mig, men skal jeg dee, da maa Eders Keyserlige Majestæt vide, at jeg doer uskyldig, og at den Forseelse, som jeg skal lide for, er af Forræderie oplagt imod mig, og dog vil jeg bede, at Gud vil tilgive mine Fiender, som have fort mig i denne Ulykke, og det efter Christi Exempel, som bad got for dem der korsfæstede ham; alle, som dette hørte, fornemmelig de Fattige, falt derover i Graad, og Keyseren selv saae med et bedrøvet Ansigt til Keyserinden og hendes Børn, saa vidste ey, hvad han skulde giøre, thi han var ey forsikret paa, at hun var skyldig; Moderen ængstede ham, og raabte: kiære Søn, hvi tøver I saa længe, lader hende i alles Nærværelse blive kast paa Ilden, thi hun haver længe siden fortient det; Da svarede Keyseren: Moder haver Ret, thi jeg haver svoret at jeg vil beskierme hendes Liv, og for den Eed skyld skal hun ikke

brøn-

brændes. Og derpaa sagde Keyseren til Keyserinden: Eders Liv skal j beholde, men J med eders Børn skal strax reyse bort og ramme Keyserdømmet, og skulde J tiere lade eder finde her, skal J strax vorde opbrænt; lidet Guds vil jeg give eder med, men reyser flux bort. Keyserinden svarede: efterdi det er saaledes Keyserens Villie, da vil jeg bede, at han vilde lade mig bekomme en skikkelig Herre, som kan ledsage mig af Riget, at jeg ikke skal lide Skiændsel paa Veyen; og sondelig, i denne Ulykke er jeg bleven styrtet ved Forræderie, thi jeg kræver Gud til Vidnesbyrd, at vort Egteskab er ey af mig bleven besmittet. Men Keyseren vilde ey høre et Ord meere til hendes Forsvar, hvorpaa Keyserinden raabte med stor Graad: naadige Herre, giv mig en Ledsagere, at jeg kan reyse fra eders Øyne; Keyseren vente sig fra hende, og kunde ey tale for Graad. Men Keyserinden som saae, at ingen Naade var at vente, tog Afskeed med de fornemmeste af Keyserens Raad, samt med sine Fruer og Frøkener, saa og med den meenige Mand, som var tilstæde. Og af den store Sorg, at hun med slig Forsmædelse maatte forlade Keyserdømmet, falt den uskyldige Keyserinde i en Besvimmelse, men de tilstæde værende Fruer reyste hende strax op og vedervægede hende. Da Keyserinden kom til sig igien, tog hun sine Printzer i Favn, og beredte sig til Reysen.

Keyserinden bliv dreven af Landet, og fort af fem Riddere i en Skov, fuld af Rovere og vilde Dyr.

Der Keyserinden var reysefærdig, blev hende tilsendt

en sterk Hest, samt 100 Croner til Reyse-Penge, og fem Riddere, som vare fromme Herrer, bleve befalet at ledsage hende af Landet; samme Herrer, som havde Medynk over Keyserinden, havde saa streng Befaling af Keyseren, at de skulle føre hende i en Skov, som nævntes for dem, hvilken var meget farlig for Rovere og vilde Dyr, hvor de skulde forlade hende; der de vare komne til forbemelte Skov, forlod de Keyserinden og hendes tvende Printzer, og befalede dem Gud; Keyserinden takkede dem høyligen, og sagde: Hilser min Herre end eengang for det sidste, og siger ham, at han seer mig aldrig meere, og at jeg skal opføde og optugte ved Guds Bistand hans to Sønner, som er visselig af hans Kiød og Blod, saaledes, som det to Keiserlige Printzer anstaar, om Gud ellers vil fri os fra vilde Dyr i denne vilde Skov. Ridderne toge Afskeed fra Keiserinden, som sagde til dem: Gud lønne eder for eders Ledsagelse, og I skal med Guds Hielp dog eengang faae at vide Keiserens Moders Falskhed.

Keyserinden falt i Søvn med sine to Børn i Skoven, og en Abe tog det eene Barn fra hende.

Keiserinden, tænkte saa paa hvad Veij hun skulde reise, og hun holdt for raadeligt at reise den slette Vej, og mistede derover den rette Vej. Omsider kom hun efter lang Ridende paa et andet Traad, som ey var vel slagen, det førte hende om en høy Klippe, neden for den var en Brønd, Vandet klar som Crystal, og oven for den var et Træ, af Smag som Balsom. Da

Keiser-

Keiserinden det saae, steg hun af Hesten, og tog Bidselet af dens Mund, paa det den kunde æde Græs og Urter i Skoven; og som hun saae intet Menniske, blev hun meget bekymret, og den eeneste Trøst hun havde var hendes Børn, som hun ofte kyste, og derpaa lagde hun dem i Græsset, og drak af Bronden og spiste af den Mad, som hun havde med sig. Og i det hun sad og betænkte sin store Ulykke, falt hun omsider af Mathed i Søvn, og hendes Børn med, og det hendte sig, at en stor og sterk Abe, som saae disse Børn saa sødelig at sove, sneg sig til og stal det ene Barn bort, og løb hastig med det igiennem Skoven til en grøn Pladtz hvor Aben satte sig, og lagde Barnet hos sig; den løsde Klæderne af det, saa at det laae nogen for hende, og hun smilte ad Barnet, ligesom en Moder er venlig med sit Barn og Aben meente, at Barnet og skulde blive mild mod hende, men det skreeg og græd høyt. En Ridder som var forvildet i Skoven, kom af Guds Forsiun ridende, og som han af Frygt for Røvere og vilde Dyr saae sig altid omkring, saae han og Aben, som løftede dette Barn op med sine Kloer, og Ridderen tænkte strax paa, at han vilde redde det fra Aben.

Ridderen og hans Svenne jagede Aben fra Barnet, sloge hende ihiel, og vilde føre Barnet hiem med sig.

Og Ridderen sprang til med sin Hest, og udtog sit Sværd, og rendte mod Aben. Da Aben saa Ridderen, forlod hun Barnet, og sprang mod ham, og falt saa hart an paa ham, at han var nær faldet ned af Hesten, og hun rev et stort Stykke af hans Kiol, men

Ridderen som var stærk og vis paa sin Haand, hug den høyre Arm af Aben. Der hun fornam sig at være lemlestet, sprang hun op i stor Grumhed, som et rivende Dyr, og søgte ind paa ham, men Ridderens Hest sprang høyt op, og slog op for og bag, og ramte Abens Lænder, saa at hun falt til Jorden. Derpaa sprang Ridderen af Hesten, og hug Hovedet af Aben, og saa tog han Barnet, og svøbte det i sin Kiortel, og satte sig med det paa Hesten. I det samme kom hans Svenne, som vare forvildede fra ham, til ham igien, og han fortalte dem det, som var skeet, hvorover de forundrede sig, og de fulde med ham igiennem Skoven; omsider bleve de overfaldne af Ti Rovere, som laae i samme Skov og havde røvet og myrdet mange fromme Mennisker; da Ridderen saae sig i denne Fare, bad han inderlig til Gud om Hielp, og Røverne omringede ham, at han ikke kunde undrømme dem, og de agtede at myrde og plyndre ham. Men da han fornam deres Skalkhed, værgede han sig saa mandelig, at Morderne fik nok med ham at giøre, og endskiønt han fik mange Saar, slog han dog vælteligen fra sig igien, og han hug Hovedet af den eene Rovere, og saarede tre af dem, saa at de lode deres Værge falde? der de saae det, raabte de til Ridderen, at han skulde vige, og lade Barnet ligge efter sig, som de meente at være staalet fra en stor Forste, Ridderen svarede, at han havde taget det med Magt fra en stor Abe, og vilde vise dem Stedet, hvor Aben var dræbt, fra hvilken han havde frelst samme uskyldige Barn, Men der de hørte det, bleve de meere bestyrkede i deres Tanker, at

det

det var en stor Herres Barn, og de faldt haardere an igien paa Ridderen, og besluttede for at vilde dø, end lade ham beholde Barnet? omsider maatte han dog forlade Barnet og flø, i hvor vel han samt hans Svenne havde saargiort og omkommet tre eller fire af Roverne; Roverne forfulgte dem, men kunde ey opnende dem. Derpaa kastede Roverne Lod om, hvem der skulde bære Barnet, og Lodden falt paa den Ypperste af dem, og da det falt ham besværligt længe at bære det, sagde han til sine Stalbrødre: Hvad skal vi giøre med dette Barn, hvis Deylighed giver tilkiende, at det ikke er af en ringe Stamme, men det maa være født af en fornemme Frue; Jeg raader eder, at I lader os føre det bort til et Handels Færgested, hvor vi træffer Kiøbmænd fra Normandien i Frankerige, eller fra andre fremmede Lande, som kiøber samme Barn meget dyrt for dets Deylighed skyld.

Roverne bare Barnet til et Færgested, hvor en from Pillegrim, navnlig Clemens, kiøbte det, og tog det med sig til Paris.

Da Roverne vilde gaae til Færgestædet, funde de den døde Abe, som Ridderen havde sagt om; og da sagde en af dem: Ridderen haver dog sagt Sandhed, thi Aben ligger her død, fra hvilken Barnet er frelst; Og de bleve ved at gaae til Færgestædet, hvor de funde mange Kiøbmænd, som spurde, hvad de vilde have for Barnet, omsider da en spurde dem om det samme, sagde de: der er ikke et deyligere Barn i Verden, dog vil I kiøbe det, da vil jeg selge det for 40. Pund. Kiøbmændene svarede; det er for dyrt, beholder:

der I selv Barnet, som I vel have staalet af en ærlig Mands Huus. Roverne sagde, vi have ikke staalet Barnet, men vi have taget det med Magt fra en vældig Ridder, som sagde, at han havde slaget en Abe ihiel, og taget Barnet fra hende, og at de havde funded den ihielslagne Abe. Kiøbmænderne svarede: vi ville give eder 10 Pund for det, og tager Penge, thi det første Bud er det beste, hvad ville I ellers giøre med det; men Roverne vilde ey selge det for den Pris. Og der var i det samme Skib en Pillegrim, navnlig Clemens, som nylig var kommet af den hellige Reyse fra Jerusalem, og havde hiemme i Paris; samme saae paa Barnet, og tænkte, at som det var et deyligt Barn, at det da og var et Adeligt Barn, og han fik saadan Kierlighed til Barnet, at han kiøbte det af Roverne for 30 Croner. Men der Kiøbmændene saae det, spottede de Pillegrimmen, og sagde mange spottelige Ord til ham, men som Pillegrimmen elskede Barnet meget, agtede han ey deres haanlige Ord. Da Skibet kom til Lands, og Clemmens med de andre Pillegrimme maatte gaae til Fods, fortrød han Kiøbet, eftersom han maatte bære Barnet om sin Hals, og han sagde ved sig selv: Jeg daarlige Mand haver paataget mig en stor Møye, i det jeg kiøbte dette Barn som jeg maa bære om Halsen, dog tænkte han igien, efterdi Gud haver tilskikket mig dette Barn, da vil jeg og beholde det, thi jeg efterlod mig dog ikkun et Barn ved min Bortreyse, som maaske ikke eengang le[illegible] nu, livet derefter gav han Kiøbmændenes Ord Magt, som havde spottet ham, dog befindede

han

han sig, og tænkte, at det var et deyligt Barn, og han havde Penge nok hiemme til dets Opdragelse; og i disse Tanker tog han Barnet om Halsen og kyste det og reyste til Paris; og kort Vey fra Staden, sagde han ved sig selv: dersom min Søn Claudius er død, og dette Barn vil arte sig, da skal det blive min Arving, og faae store Midler; og som Clemens var gammel, og træt af den lange Reyse, saa at han ikke kunde taale at bære Barnet, og han derforuden ey kunde føde det, thi det var vant til Die, ey heller kunde opvarte det, som saa spædt et Barn behøvede, da kiøbte Clemens sig et Asen, og antog en Qvinde, som skulde opvarte Barnet. Og han sætte Qvinden paa Asenet, og gaf hende Barnet i Favnen, og drog den nærmeste Vey til Paris, hvor han blev meget vel undfangen af hans kiære Hustrue og alle dem, som ham kiendte. Og der de spurte ham ad, hvor han havde faaet Barnet, sagde han: at han havde faaet det paa hin Side af Stranden, og som Moderen til det var bortdød, havde han leyet denne fremmede Qvinde til at opvarte det; men havde Moderen levet, da havde han heller ført hende med sig, end denne Qvinde. Og som hans Hustru, der boede ved St. Gierman af Mar, meente, at det var en fornem Herres Barn af Frankerige, som havde givet det til Clemens at opføde, vilde hun ikke tiere spørge ham ad om Barnet, men tog sin Mand i Favn, og elskede ham meget, thi han havde saa længe været fra hende. Clemens og hans Hustru lod strax døbe Barnet, og lod det kalde Florens, og

de bar all muelig Omsorg for dets Christelige Opdragelse; og Barnet voxte og blev saa stærk, at han giorde mange mandige Bedrifter, og Frankerige blev siden ved ham beskiermet mod de vantro Tyrker, som paa den Tid vare mod de Christne. Ja Kongen selv Dagobertus af Frankerige, havde bleven fordreven, om Florens ikke havde været ham til Hielp, ja han bragte det saa vidt, at hans Moder Keyserinden kom igien til hans Fader Keiser Octaviano; og han var saa mandig, at han undertvang elleve Konger, og hans Broder var lige saa mandig som han, og ingen var deres Lige.

En Løvinde tog det andet Keyserindens Barn hos Branden, og førte det ogsaa bort.

Vi have nu hørt om den eene Keyserindens Søn, som blev bortstaalet af en Abe; følger nu om den anden Søn.

Strax efter at det eene Barn var taget af Aben, kom en Løvinde og tog det andet Barn, som sov hos Moderen, og løb bort dermed i sin Mund, og vilde give sine Unger det at æde; men i det Løvinden tog Barnet i sin Mund, vognede Keyserinden, og saae Barnet bortbæres, og da hun meente, at Løvinden havde ædt det eene Barn, og maatte nu tænke, at hun ligesaa skulde giøre ved dette, græd og skreeg hun jammerlig, sigende: O jeg ælendige Qvinde, hvad skal jeg begynde, efterdi jeg haver mist mine to fattige Børn; O naadige Gud, hvad haver jeg giort dig imod, at jeg maa lide denne store Pine; og hun satte sig paa sin Hest, og svor, at hun ikke vilde lade af at ride,

førend

førend hun havde fundet Løvinden, og hævnet sig over hende. Men Løvinden var hende for hastig, og lod ikke af at løbe, førend hun kom til Enden af Skoven.

En stærk Grif førte Løvinde og Barnet bort over Havet, og satte dem paa en Ø.

Løvinden kom bort af Skoven, og den bedrøvede Keyserinde kunde ikke naae hende. Og saa snart Løvinden kom uden for Skoven, tog en stærk Grif hende samt Barnet i sine Kløer, og foer op i Luften med hende; men Løvinden holt fast ved Barnet, i hvor stor Smerte hun end havde deraf, at hun saaledes blev ført omkring i Luften over Bierge og Dale, samt Skove og Vand; hvilket skeede ved Guds Forsiun, som ey vilde have, at Barnet skulde omkomme. Omsider satte Griffen sig paa en Ø i Havet, og da Løvinden fornam, at hun var igien paa Land-Jorden, greb hun Griffen fat om bagbeenene, og knuste dem i største Vrede saa stærk, at begge hans Been bleve brudte i sønder; Griffen falt paa Jorden af Smerte, og værgede sig mod Løvinden det beste han kunde, men det var forgiæves; thi han blev overalt paa sin Krop saaret og igiennemrevet af hendes hvasse Tænder og Kløer, ja han blev omsider dræbt, og Løvinden aad ham op; og Barnet, blev dog, ved Guds Forsiun, u-skadt; Da nu Griffen var bleven opædt af Løvinden, lagde hun sig ned hos Barnet, ligesom det havde været hendes Unge, og det lidet Barn fik fat paa Løvindens Patter, som var fuld af Die, og det begyndte strax at patte; og da Løvinden fornam, at Barnet vilde die, lagde hun Patten bedre til det, saa at det bequemmeligen kunde

die; og Barnet blev paa saa forunderlig Maade vedergvæget. Siden grov Løvinden en dyb Grav med sine Kloer, og lagde Barnet i den, og blev hos det otte Nætter og Dage, og naar hun hungrede, saae hun sig om Føde paa Øen; hun giorde og en blød Reede til Barnet af sine Haar-Lokker, og hun lagde det til sine Patter, at det kunde die naar det vilde. Paa de samme Tider hændte det sig, at nogle Skibs Folk, formedelst Mod-Vind vilde gaae i Land, og de kom i Land paa det Sted, hvor Keyserinden ledte efter Løvinden, som havde taget hendes Barn; da Keyserinden hørte Folkenes Raab glædte hun sig, og hastede til dem, for at see, om hun der kunde faae Selskab; og hun kom til Stedet, hvor de vare Landede, og da hun fornam, at de vare Christne Folk, sagde hun til dem: kiære Venner, siger mig, hvor I vil hen jeg er en fattig forvildet Qvinde, som ey veed, hvor jeg er i Verden. Skibsfolkene svarede: Qvinde, vi ville reyse til det hellige Land, der JEsus Christus blev Kaarsfæstet og opstod, og vi lade ikke af at seyle, saa længe Gud giver os Vind, indtil at vi komme til den hellige Stad Jerusalem, hvor mange fromme Christne reyser hen. Keyserinden svarede: Gud give eder, I gode Guds Mænd, Lykke, og tager mig for Guds skyld med, at jeg kan see den hellige Grav, som Christus vor Salliggiorere hvilede sig. Skipperen og Skibsfolkene forbarmede sig over hende som bad saa saare ynkelig, og de toge hende i deres Galleye, og saa snart Vinden blev god, seylede de videre hen. Og Skibsfolkene sputte iblant andet den gode Keyserinde

ad

ad, hvorledes hun var kommen paa dette vilde Sted; og omsider, efter adskillige Forevendinger, sagde hun til dem, som vare hende meget gunstige, og roste hende storlig for hendes Deylighed: Efterdi det sommer sig ikke en Keyserinde at sige noget Usandfærdigt, saa vil jeg fortælle eder all min Lykke og Ulykke, og ikke feyle et Ord derudi; og hun fortalte dem, hvorledes det var gaaet hende med Keyser Octaviano og hans gamle Moder, og hvorledes en Løvinde havde staalet hendes Børn fra hende, da hun sov. Der Skibsfolkene horte dette, forundrede de sig alle herover. Og da de havde seylet en Tidlang, kom de til den Øe, hvor Løvinden var kommen med Barnet, og efterdi de fik Modvind, gik de til Anker under Landet, hvor de laae stille nogle Timer; omsider resolverede nogle af de modigste Skibs-Folk til at roe til Landet, for at spatzere hid og did og see sig omkring; og da de kom der op, fandt de Løvinden sovende udi en Hule hos Barnet, og de saae i det samme det deylige Barn i Hulen, og undrede sig over, hvorledes det var kommet did? af denne Samtale vaagnede Løven, og sprang saa farlig op, at Skibsfolkene forskrækkedes og flyede, og de kom til Skibet med stor Bangheed. De andre Skibsfolk spurde dem ad, hvorfore de saa flyede? hvorpaa de fortalte dem all den Handel med Barnet og Løven, og sagde, det er en stor Jammer, at vi ey kan frelse det uskyldige Barn, thi naar Løvinden faar Unger, æder hun visselig Barnet, for hun saae meget grum, stor og tyk ud, og havde hun faaet fat paa os, med hendes Kloer, da havde hun revet os i stykker; Gud være lovet, som frelste os fra hende.

Key-

Keyserinden fandt sit Barn paa Øen, og bar det bort, og Løvinden fulgte efter hende.

Og da Keyserinden hørte i Skibet, denne Tale om Løvinden og Barnet; trængde hun sig frem, og sagde: den naadige Gud være lovet for denne Tidende, det er visselig mit Barn, som Løvinden haver henbaaret; og kiære Venner, hielper mig til Landet, thi jeg vil heller døe, end forlade mit Barn. Skibsfolkene sagde: vi ville gierne hielpe eder, men I kommer aldrig igien med Livet, derfor lader eders Forsæt fare, Gud kan være eder saa naadig, og give eder mange deylige Børn endnu; Keyserinden sagde, den Trøst er mig intet nyttig, jeg vil til mit Barn. Skibsfolket svarede: Eders anslag behager os ikke, men dersom I ville adlyde os, da bliver fra Barnet, thi naar I faar denne grumme Løvinde at see, ønskede I gierne at være hos os igien, tænker paa eders Liv, og lader Tankerne fare om dette Barn, thi det er bedre, at et Menniske døer, end to. Keyserinden sagde: jeg vil heller døe, end lade mit Barn omkomme og fordærves af det grumme Dyr, og, om jeg forlod mit Barn da var jeg utroe og u-barmhiertig; og jeg haver den Tillid til Gud, at han skal frelse mig fra det vilde Dyr, Skibsfolkene svarede: Efterdi I bliver saa haart ved eders Tanker, saa skrifter først for Præsten, som er her inden Skibs-Borde, og beder Gud om Hielp; Keyserinden adlydede Skibsfolkene, og falt paa Knæ for Præsten, og fortalte ham hendes Ulykke med Keyser Octaviano og hans gamle Moder. Præsten gav hende Afløsning, velsignede hende, og ønskede hende Lyk-

ke

ke og Fremgang i hendes Forehavende. Derpaa gik Keyserinden til Lands, og bad Skibsfolkene, at de vilde bie efter hende en liden Stund; Skibs-Folkene tilsagde hende det, og ønskede hende Guds Bistand. Saa gik Keyserinden hen at oplede Løvinden, og hun fandt hende strax; og som hun saae ind i Hulen, blev hun sit kiære Barn var, hun blev meget forskrækket, falt paa sine Knæ og besværede Løvinden, sigende: Jeg besvær dig ved Guds Kraft, og ved hans hellige Ord, som han sagde paa Kaarset, og ved hans underlige Gierninger, som han giorde her i Verden, og ved hans bittre Pine og Død, samt de fire Evangelister, og alle hans Helgen som ere hos ham i Himmelen, at du ingen Magt har over mig. Ved disse Ord falt Løvinden paa Knæ for Barnet, og laae som et lydigt og underdanigt Dyr. Da Keyserinden det saae, gik hun gladelig i Graven, tog Barnet i sin Favn, og kyste det mange gange, og hun blev saa glad, at hendes Glæde var ikke til at beskrive. Men da Løvinden saae, at Barnet var taget fra hende, og at Keyserinden hastede dermed til Skibet, fuldte Løvinden efter dem med stor Sorg. Og da Skibsfolkene saae Keyserinden komme med Barnet i Favnen, bleve de meget glad; men da de saae Løvinden forfølge hende, bleve de bange, og vilde ikke lade Keyserinden komme om Borde, som hun begierte, thi de frygtede, at Løvinden skulde komme om Bord med, og giøre dem alle Skade. Omsider blev hun dog efter lang Bøn tagen ind i Skibet, og de skiød hastig fra Landet; og Løvinden vilde og springe i Skibet, men Springet feylede hende, og hun falt i

Vandet,

Vandet, dog vilde hun ey overgive sig, men svømmede efter Skibet, og Skibsfolkene hidsede alle Seylene op, at de kunde komme fra Løvinden, men hun hengde ved Skibet med sine hvasse Kloer og Tænder; og de forfærdedes saare, at to af dem falt tilbage i Skibet af Frygt; men Løvinden forsøgte tit at vilde springe op i Skibet, og det lykkedes hende omsider, og hun kom i Skibet; da Folkene det saae, bleve de meget forskrækkede, og ønskede, at de vare hiemme igien, thi enhver ventede sig ælendig at skulde omkomme; og de sagde endnu ælig til Keyserinden, beskierme os for Løvinden, ellers kaste vi eder samt Barnet over Borde; Keyserinden svarede: værer ey Angest for hende, thi jeg veed, at hun ey gior eder Skade; og Løvinden gik som en tam Hund iblant dem, indtil at hun kom til Keyserinden, og da hun saae Barnet paa hendes Arm løftede hun Hovedet op som et Tegn, at hun undte Barnet vel, siden lagde hun sig hos Keyserindens Fødder, og blev altid hos hende.

Løvinden rev en Baadsmand ihiel, som vilde tage Keyserinden med Vold.

Keyserinden elskede Løvinden meget, og lod hende ingen Mangel lide paa Skibet; og der var en af Skibsfolkene, som var meget stormodig, og sagde, at han vilde ligge hos Keyserinden, hvorover hun blev meget bekymret og sagde: kiære Ven, lad mig med Fred, thi eders Begiering skeer ikke, og jeg lod mig for slaae ihiel, end jeg syndede mod min Herre Keyser Octavianum, ja om jeg end aldrig var saa arm, giorde jeg det dog ey, og I syndede og, om I saa-

saaledes beskiæmmede mig; den hofmodige og u-forskammede Baadsmand svarede: jeg skal ikke lade eder være med Fred, men jeg vil sove hos eder, enten I vil eller ey, og i det samme falt han paa Keyserinden, og vilde tage hende med Vold; men hun skreeg, og sagde: O almægtige Gud, forlad mig ikke, thi jeg hengiver mig ganske til dig, og jeg beder dig, at du vil beskierme mig, at jeg ey synder mod dig. Løvinden hørte, at Keyserinden græd og skreeg, og hun sprang hastig til, og saae at det u dædiske Menniske vilde tage Keyserinden med Vold, og hun tog fat paa ham med sine Klør og Tænder, og rev ham i fire Stykker. Da de andre Skibsfolk saae denne underlige Gierning, sagde de, at han havde faaet sin fortiente Løn, og hans sønderrevne Legeme blev kast ud i Havet; og Keyserinden blev ey ført af samme skarnsagtige Menniske, men hende vederfores all Ære af alle dem som vare i Skibet. Og de seylede fort til om Søndagen derefter, da gik de i Land og takkede Gud for hans naadige Hielp. Og Keyserinden tog sit Barn og gik af Skibet, men Løvinden sprang af Skibet efter hende; og hun tog Afskeed med Skibs Folkene, som var vel fornøyede med hende, og takkede hende, fordi hun rigelig havde betalt dem, og de førde hendes Hest af Skibet, og satte hende derpaa. Keyserinden tog Barnet i sin Favn, og reyste med de andre Pillegrimme efter en Dags Reyse til Jerusalem, hvor de ginge ind i Templet, og giorde deres Bøn ved den hellige Grav, hvor Nicodemus havde henlagt Christum, hvorfra han og siden opstod, og derefter opfoer

opfoer til Himmels, Keyserinden lagde og sit Barn paa Guds Altere, og lagde nogle Penge hos, sigende: Gud være lovet, som haver kiøbt, og igienløst mit Barn; Derneſt bad hun Gud inderlig, at hendes Keyser Octavianus maatte leve i Fred, Lykke og Sundhed, thi hun havde ikke i Tanke, at hun tiere skulde see ham; derefter gik hun af Templen tillige med Barnet, og satte sig paa sin Hest, og reed igiennem Jerusalem, og Lovinden fulte med hende allevegne, saa vel igiennem Palladset, som i Kirken og Hofgaarden, og alle frygtede sig for Lovinden, fordi hun var meget græsselig at see til. Og en Adelmand mødte Keyserinden u-forvarende som hun reed igiennem Staden, han tog meget venlig mod hende, og som han fornam, at hun ey alleene var dydig og from, men endog af en fornemme Slægt, befoel han all sit Husgesinde at giøre hende all den Ære og Opvartning, som de giorde ham og hans Frue; Keyserinden blev tillige med Barnet og Lovinden en Tidlang hos Adelmanden, som derom havde anmodet hende; og Lovinden var saa tam, at hun ey giorde nogen ringeste ont; og Keyserinden levede tillige med hendes Barn sammesteds i stor Ære. Nu ville vi fortælle, hvorledes det gik med Keyserindens anden Son, som Clemens den Pillegrim havde fort til Paris i Frankerige.

Clemens raadførte sig med sin Hustrue, hvad han skulde lade oplære sine to Drenge udi.

Keyserindens andet Barn, som Clemens havde fort til Paris, blev saa vel opfødt, at alle behagede det, og Clemens lod lære ham lige saa vel, som sin egen

Son

Søn Claudium, og de ginge begge udi kostelig Cammelot, og naar de ginge sammen paa Gaden, sagde Borgerne: Lyksalig er den Fader, som saa vel haver opfødt disse to deylige Børn. Og Florens vidste ey andet, end at Claudius var hans kiødelige Broder, og Clemens hans rette Fader, thi da han blev taget fra sin Moder, og bortstaalet af Aben, og henbaaret i Skoven, var han ikkun sex eller syv Uger gammel, og derfor kunde han hverken vide af Fader eller Moder; og han voxte meere udi en Dag, end hans Broder Claudius udi fire, og han blev sterkere end Claudius, og ingen af Naboernes Børn kunde lignes ved ham i Deylighed og Dyd, saa at alle forundrede sig over ham, og han lignede sin Fader Keyser Octavianum i alting, saa at Clementis Naboer sagde ofte til ham, at han aldrig havde været Fader til det Barn, men at han hemmelig havde taget det fra en stor Herre: Dette hørte Clementis Hustru tit, men hun tangde stille, thi hun elskede Florens lige saa høyt som sin egen Søn; og disse to Børn voxte op, og bleve saa store, at de kunde sættes til en Profession, og Forældrene raadførte sig med hinanden hvad Handverk de skulde lære, og Qvinden sagde til sin Mand: mig synes, at siden vor Søn Claudius er liden og klein, da duer han ey til nogen grov Handel, og det er best, at han bliver brugt til Kiøbmandskab; giver ham derfor Penge og Gods i Hænde, at han kan handle dermed, saa kan han blive en rig Mand. Men Florens, som er sterk, og vel voxen, ham kan I sætte til Slagter-Handverk, som han og formedelst sin Styrke vel kan lære, og

det er en god Profession, og naar de begge faaer lært dette vel, har de Brød deres Livs-Tid; dette er mit Forslag, nu kan I giøre hvad eder behager; Hendes Mand Clemens svarede: sandelig I have raadt mig vel, og jeg vil følge eders Raad, og de kaldede ad deres Sønner, som og kom til dem; og deres Fader Clemens talede saaledes til dem: Mine kiære Sønner, I skulle være mine Bud lydige, og giøre det som vel anstaaer lydige Børn. Og han tog først sin ældste Søn Claudium for sig, og sagde til ham: Kiære Søn, hør mine Ord, i Morgen vil jeg sende dig til en Vedselboe, hvor du skal lære at forverle Sølv og Guld, at du kan blive en rig Kiøbmand; Han svarede: Kiære Fader, jeg skal adlyde eder, og mig synes, at jeg vil tage min Broder Florens med mig, at han kan og blive Kiøbmand; Faderen svarede: Kiære Søn Claudius, Florens skal lære et andet Handverk, hvor han kan faae god Mad og Spise; han haver og stærke Lemmer, saa at han vel kan taale at bære feede Svin; og Claudius taugde stille. Siden sagde han til Florens: Min kiære Søn, jeg vil og sætte dig til et Handverk; i Morgen skal du gaae til en Slagter, og lære hans Handverk, thi jeg haver talt med ham derom, det er et got Handverk for dig, thi du est sterk, og jeg troer ikke, at naar du faaer først en Oxe fat om Hornene, at du da slipper ham saa let, hvor stoer han end er; jeg haver to feede Øxen paa Stalden, dem driv med dig i Slagter-Hunset, og ligesom din Mester lærer dig, saa skal du giøre, slagt samme Øxen, og bær Kiødet siden til

Slagter-

Slagterboden, hvor du skal sælge det; men vær skikkelig og retfærdig med Vægten, og gior ingen Uret, saa bliver du rig, og velsignet af Gud.

Florens byttede to Øxen bort for en Falk, samme Øxen skulde han have slagtet.

Florens svarede, at han skulde efterkomme sin Faders Befalning; Om Morgenen gav Clemens sin Søn Claudium en stor Deel Guld og Penge, og sendte ham til Vedsleriet, at han der skulde vedsle og vinde; Siden gav han sin Søn Florens de to feede Øxen, samt en god Øxse, og befalede ham at gaae til Slagteren, som han tilforn havde sagt ham; derpaa drev Florens de to Øxen til Slagter-Boden, og da han kom derhen, saae han en Slagter-Svend slaae Huden af en Øxe, og han sagde til ham: gode Ven, sig mig, hvor skal jeg finde Gumbrecht Slagter; Slagter-Svenden, som saae Florens staae for sig med sine to feede Øxen, sagde til ham: Hvad vil du Slagteren, jeg troer at du vil lære Slagter-Handverk; Florens svarede: Ja, jeg vil, thi min Fader er rig, og kan skaffe mig saa mange Faar, Øxen og Svin at slagte, som jeg vil have, og han har sagt mig, at man kan vinde tre Skilling paa en Skilling, og at Slagtere spiser lekker Mad og drikker god Vin, derfor vil jeg vel lære Handværket; Slagter-Svenden loe, og sagde spottelig til ham: Fanden haver ført dig hid til at være Slagter; du skal ey være værdig til at spise her, pak dig, og driv ey meere Spot med Handverket, eller jeg skal klove dit Hoved ad. Florens tænkte denne gang vil jeg ey til Slag-

teren, men jeg vil gaae hiem til min Fader, han skaffer mig vel en anden Mester; og Florens vendte om, at vilde drive de to Øxen til sin Faders Huus, men paa Halfveyen mødte ham en Edelmand, som kom ridende med en Falk paa Haanden, den havde skiønne klarklingende Bielder paa Beenene. Florens behagede denne Fugl vel, og spurde Edelmanden ad, om Falken var til fals, saa vilde han give ham for den hvad ret var: Edelmanden blev vred paa Florens, thi han tænkte, at han spottede ham, og saae Florens ikke an for at kunde betale ham Fuglen, dog tænkte han hvad skal jeg begynde med denne Lekker, og sagde omsider: Ja Lekker, jeg vil selge dig Fuglen men du kan ikke kiøbe den; før dine Øxen til Slagterboden, slagt og selg dem, det er dig nyttigere, end at kiøbe Falke; Florens sagde: Kiære Herre det er ey mit Handverk at selge Øxen, og jeg kan ey heller nære mig deraf; men lad mig faae Falken hvad den er værd, vil jeg give eder for den og vær ey vred paa mig for min Dristighed, thi for Betalningen skal Jey sørge. Edelmanden saae paa Florens, og sagde: Ja, Falken vil jeg selge dig, men jeg vil have de to skiønne Øxen for den, hvis ey, vil jeg heller selv beholde den; Florens blev meget glad herover, og tænkte, Falken maa jeg have, om den end skulde koste meere end to Øxen, og sagde til Edelmanden: Herre, taaer Jde to skiønne Øxen, og lader mig faae Falken: Nu vel, sagde Edelmanden, Kiøbet er giort, sig mig de to Øxen, der haver du Falken; og han drev Øxene for sig hiem, og loe ved sig selv, og tænkte: nu er jeg, som er en Herre-

mand

kemand bleven en Fædriver. Florens har Falken med Glæde paa sin Haand, og sagde: i Dag er jeg opstaaet i en lykkelig Tid, at jeg haver giort saa got et Bytte, thi denne Fugl er hundrede Mark Sølv værd og end meere; Eya, hvor vil min Fader blive glad, naar han seer, at denne deylige Fugl staar paa min Haand, ligesom at jeg var en Herremand; Borgerne, som havde seet Byttet, loe ad ham, og spottede ham, men han æstimerede det intet, thi Fuglen behagede ham vel, og han skyndede sig, at han kunde vise sin Fader den; og da han gik til sin Faders Huus, hoppede han af Glæde. Men hans Fader Clemens havde sat sig uden for Porten paa en Knub, med en Kiep i Haanden, og han tænkte paa sine Sønner, og sagde ved sig selv: nu haver vel min Søn Florens slagtet de to Øxen, og Eftermiddag selger han Kiødet, og faaer Penge derfor, thi jeg haaber, at han vel skal skikke sig i det Handverk; I disse Tanker seer han op, og bliver var at Florens kommer farende med sin Fugl paa Haanden; Clemens tænkte: hvad monne Florens vilde med den Fugl, og hvor monne Øxene være? Florens kom meget glad, men han blev ilde undfangen; og Clemens sagde til ham, hvad vil du med den Fulg, hvor haver du faaet den, og hvor ere mine Øxen? Florens svarede: kiære Fader, jeg haver givet eders to Øxen for denne skiønne Fugl, og I maa storlig glæde eder, at jeg saa vel haver anvendt eders Øxen, thi I haver aldrig seet en skiønnere Fugl; Hvad, sagde Clemens, spotter du mig? jeg troer at du est gal. Sandelig, sagde Florens, haver jeg givet

Øynene for Fuglen, og spotter eder ikke; raader mig Fader, hvor jeg skal vel bevare og sætte den jeg meener, at han kan best besørges i eders Kammer, og der vederfares ham ingen Skade. Der Clemens hørte, at dette Bytte visselig var skeet, blev han hart ad rasende, og sagde til Florens; O Gud, dersom jeg vilde harme mig, da skulde jeg sandelig slaae dit Hoved i stykker med denne Stav, din onde Lekker, eftdu gal, at du paa mine Vegne vil giøre sligt et Bytte, du veed at jeg er ingen Herremand; Florens sagde: kiære Fader, seer I ikke paa hans Feyre, at det er en skion Fugl? sandelig, I gior eder vred uden Aarsag, thi Fuglen er mange Penge værd, og hans Feyre lader ham vel, seer grant paa ham, saa troer jeg, I skal lade af at være vred; Da Clemens fornam, at Florens havde saa stor Lyst til denne Fugl, sagtedes hans Vrede noget, og han sagde: gak hen og forsørg Fuglen vel, og naar du eygter ham vel, da skal han snart giøre dig rig; men du maa ey ædе meere end han kan fortiene dig, og saa skal du snart fornemme, hvad Gavn du haver af ham; men sig mig Florens, kom du ikke til Slagteren først med Øynene? jo, sagde Florens, men hører mig, kiære Fader, hvorledes det gik mig der; jeg spurde Slagter-Svenden om Lære-Mesteren, som I befalede mig, og jeg sagde til ham efter eders Ord, at Slagtere aad god Mad, og drak en god Drik Vin, men da jeg sagde ham det, sagde han, at jeg spottede Handverket, og han vilde give Hug paa mig, om jeg ey strax forsøgede mig bort; saa vendte jeg mig om, og havde ey meer Lyst til Slagterie;

terie; og derpaa gjorde jeg, Gud være lovet, dette Bytte. Da Clemens hørte denne eenfoldige Tale, kunde han ey meere være vred, men tænkte ved sig selv, at han vilde sende ham til sin anden Søn udi Vedsleriet, hvor han formodede, at han ey skulde begaae slig Daarlighed. I det samme kom hans Søn Claudius fra Vedsleriet med vel forrettet Sag, og han vidste ikke af den Fugl; og hans Fader klagede sig, at hans Søn Florens havde byttet de to Øren bort for en Fugl og han var derover fortornet. Nogle Dage derefter, da Clemens tog sig denne Skade noget lettere haabede han, at Florens skulde blive forstandigere, og ey tiere bytte saaledes, og han sagde til sin Søn Claudius: tag din Broder med dig til Vedsleriet, thi jeg frygter, at han ey skal blive rig ved Slagtereiet. Claudius svarede: Ja gierne, kiære Fader, vil han adlyde mig, da vil jeg gjøre mit beste med ham; Clemens svarede: jeg haaber, at han skal lyde dig, han er og sterk, og kan bære Sækken med Pengene for dig Morgen og Aften.

Clemens lod sin Søn Florens bære sit Gods til Vedsleriet, og hvorledes han skikkede sig dermed.

Florens skikkede sig vel udi Vedsleriet, og hans Broder Claudius lærte ham, at regne med Regne-Penge, og at forestaae Mynten, det holt han en Maaned, og hans Fader havde god Forhaabning om ham; og Brødrene havde denne Maade, at Claudius gik tilig om Morgenen i Vedsleriet, og lavede Sæde til, og gjorde alting færdig, og naar det var Dag, bar Florens Sækken med Pengene til ham: dette holdte de nogen Stund, men ey længe. Og engang, da

Florens skulde hære en Sæk til Vedsterlet paa nogle hundrede Pund Mynt; mødte ham en overmaade skion og vel optømmet Hest hos Broen, og Florens gik til Kiøbmanden med Penge-Posen paa Ryggen, og da han saae Hesten var sterk og travede vel, tænkte han: hvor lyksalig er den, der kan have saadan en Hest, og bruge den; og han besluttede at vilde kiøbe den, thi han havde Penge nok at betale den med, og han meente at de kunde saaledes bedre stædes, end ligge i hans Faders Kiste, hvor ingen havde Gavn af dem; og han ønskede at Kiøbmanden vilde give ham Hesten for dem; og derpaa sagde han til Kiøbmanden: Herre, er Hesten fal, da lad mig faae den at kiøbe, thi jeg kan betale den, og siger med et Ord, hvad I vil have for den, Kiøbmanden sagde: vil du have Hesten, da skal du give mig tredive Pund Mynt for den; thi den er ung og sterk, og kan vel løbe; Florens blev glad, fordi han vilde unde ham Hesten for saa got Kiøb, og sagde: Jer ikke vits, fordi I vil selge saa god en Hest for tredive Pund Mynt, jeg vil give eder fyrgetyve Pund for den, thi jeg vil ey, at I skal tabe noget for min skyld; Kiøbmanden, som havde stor Glæde deraf i sit Hierte, svarede: hav Tak, kiære Junker; og da Kiøbet var sluttet, lod han Sækken op, og talte Pengene til Kiøbmanden, som overleverede Hesten med Tøylen til Florens, samt velsignede ham, og gik hiem; Florens takkede Kiøbmanden mange gange, fordi han havde solt ham Hesten for saa got Kiøb, og han lovede at tiene ham igien om han kunde. Kiøbmanden hastede bort med

Penge-

Pengene, som frygtede, at Florens skulde fortryde Kiøbet, og føre ham Hesten tilbage, og han skulde miste Pengene; men Florens havde ey det i Sinde, men han hastede hiem, og var bange, at Kiøbmanden skulde fordre sin Hest igien, og give ham Pengene tilbage; og Florens reed ilge til St. German hvor hans Fader boede; og han kom rendende i Gaarden med sin Hest, just som Clemens sad hos sin Hustru og spiste; samme hans Hustrue var i alting from og retfærdig, og havde Florens saa kiær som sin egen Søn, og som hun var forstandig, blev hun agtet og æret af alle; og Faderen, som saae Sønnen ridende, kaldede ad ham, og sagde: kiære Søn, hvo haver givet dig den Hest? han svarede: den haver jeg kiøbt, og betalt af de Penge, som jeg skulde bære til Vedsteriet, og jeg meener at have giort ret, og at have stædt Pengene vel; beseet ikkun Hesten, den er ung og sterk, og haver gode Øyen, og kan vel løbe; saa at den er bedre end hundrede Pund i Mynt; da Clemens det hørte bevolmede han, og falt tilbage over Bordet, og da han havde ligget noget, kom han til sig igien, og klagede sig for sin Hustru, fordi han havde miist saa mange Penge, og stædet dem saa ilde, og sagde til hende: Sandelig, jeg haver giort ilde, at jeg haver ført ham med mig over Havet, og lod ham ikke drukne; jeg troer ikke at han er vittig, og han kan snart saaledes ødelegge mig, at jeg maa trygle mit Brød min Livs Tiid.

Clemens tog Florens i Haaret, og slog ham under Fødderne, og hans Hustru straffede ham derfor.

I denne Vrede, stod Clemens op fra Bordet, og greb

Florens i Haaret med baade Hænderne, slog ham til Jorden og traadte ham med Fødderne, og vilde slaget ham ihiel, men hans Hustru som var forstandig, og havde Florens kiær, vilde ey tilstæde ham det, men løb imellem ham og sin Mand, og friede ham fra Slag. Da nu Clemens Vrede noget sagtedes, og var ey saa streng, som i Begyndelsen, sagde hans Hustru til ham: kiære Mand, frygter I ey for Synd, at I slaaer Drengen saa ilde? hvad om I havde slaget ham ihiel, da havde I derfor maat udgielde; og naar I betænker hans Gierninger, da haver han ey giort saa stor Uret, thi det er altsammen Adeligt, og hvo veed, om han ikke er af høy Slægt; og om jeg maa sige det, da er I uforstandig, at I haver slyet ham Penge at bære, I saae, hvad han giorde med de to Øren, thi han er endnu ikkun saa got som et Barn, og for ung til at fortiene sit Brød. Manden svarede: Qvinde, det angrer mig, at jeg haver slaget ham, men det er tungt at miste saa mange Penge. Og Florens sagde, jeg er eders Barn, kiære Fader, og derfor haver I Magt, at slaae mig saa tit og saa hart, som I vil; men kiære Fader, beseer ikkun Hesten, den er en skion og stærk Hest, og jeg haaber, at den skal meget gavne mig. Da Clemens hørte, at Florens blev ved at tale om sin Hest, tænkte han paa sin Hustrues Ord, at han maaskee, maatte være af en høy Slægt, og han besluttede at give sig til taals for den Skade, som han havde taget, hvilken Gud i andre Maader kunde oprette. Og efter disse Slag, som Florens havde faaet, befoel Clemens, at de skulde give ham Frokost, hvilken

ken Florens gierne modtog, thi han var hungrig, og af Glæde over Hesten, havde han forglemt Huggene. Og som Florens sad til Bords og spiste, og Forældrene sad og saae paa ham, kom Claudius rendende, som udi Vedsleriet den heele Morgenstund havde ventet Florens til sig, efter Sædvane, med Penge; og da han saae Florens ved Bordet, begyndte han at skiænde, og sagde til Faderen: hvi lader I mig sidde saa længe uden Penge i Vedsleriet, og sidder hos den fortvilede Lekker, som haver giort eder saa stor Skade med de to feede Øxen, som han gav bort for en Folk; og i det samme saae han den store Hest staae i Gaarden, og sagde: hvorden er dit Øyr kommet? den gamle Clemens, som han paa ny blev bebreydet med det han havde mistet, havde han nær stukket i Graad, og sagde: min Søn Claudi, skylden er ikke min, at du saa længe har siddet Ørkeslos i Vedsleriet, thi jeg gav din Broder mange Penge, som han skulde bære did, men dem haver han givet ud for Hesten; Gud bedre det! jeg tør ey røre ved Hesten, jeg vil ey heller betiene ham, om han end skulde svelte ihiel; Claudius svarede, sandelig Fader, eder skeer Ret, og han odelegger eder, det var bedre at han aldrig var født; jeg vil ey holde ham for min Broder, ey heller rygte hans Hest, thi naar han oplefter Hovedet, frygter jeg for, at han vil æde mig. Ey, sagde Florens: da vil jeg rygte ham, og han tog Hesten om Tøylen, og trækkede ham i Stalden og gav ham Havre og Høe nok, samt Strøelse derhos. Om Natten kunde Florens ey sove af Glæde for Hesten, og om Morgenen stod han meget

aarle;

aarke op, lagde en skion Sadel og Bidsel paa Hesten, og med Lyst sagde ved sig selv: det er en skion Hest, og er meget meere værd, end den kostede; derefter sprang han paa Hesten, som han hug med Sporene, at Hesten forsøgte all sin Styrke, og sprang et Spring efter andet: dette Riden de stod Florens saa vel og saa Adelig, at alle, som saae det, roste det, og forundrede sig derover. Da Hesten var træt, red Florens hiem, og lod ham svale sig, og han lod ham ingen Mangel lide paa Foor og Strøelse. Og Florens saae altid paa Hesten, og tænkte og, at den kunde, maaskee, med Tiden gavne ham, thi han havde stor Lyst til at ride og føre Vaaben.

Et stort Tal Tyrkiske og Hedenske Skibe ankrede ved Venedig, og vilde fordrive Kongen af Frankerige og ødelegge hans Land.

Da Kong Dagobertus regierede audelig og vel i Frankerige, som havde ladet bygge og fundere St. Dionysii Kloster, som endnu er til, paa et Sted, hvor ey andet var, end Skov og Krat, Ørken og Dynd, vare Hedningerne kort Tid tilforn dragne ud af Frankerige, og de havde en lang Tid været Herre der af, men var ved Magt drevne ud igien, og den Franske Nation beboede Frankerige rolig. Den Stad Paris var paa de Tider ikke halv saa stor som den nu er, dog var den fast og temmelig vel bebygt efter dens Storhed. Og der begyndtes en Krig igien imellem de Vantro og Kongen af Frankerige, hvortil dette var Aarsagen: Af gammel Tid var Frankerige de Vantro underdanig, men de bleve forjagede deraf med stor Magt, og

Tyr-

Tyrkerne bleve vrede paa Staden Paris, fordiden vilde ikke være dem lydig, og derfor beklagede de tillige med Hedningene sig høyligen for Soldanen (som var Konge udi Babylonien) over de Franske, at de i Paris byggede sig en Tempel, og oprettede en anden Troe imod deres Gud Mahomet, og de vare Meen-eedige, og faldne fra den Hedenske Troe. Da Soldanen forstnam det, sagde han: Nu vel, mine Herrer, jeg vil med min Magt ødelegge Frankerinde og vil lade Kongen af Frankerige hænge og siden opbrænde ham. Der efter lod Soldanen en Befalning udgaae, at alle, som vilde hielpe ham at fordærve og ødelegge Frankerige, og de Christne, de skulde hastig komme og holde sig til ham. Der dette spurtes i Hedenskabet, kom Kongerne af Arabien og Persien strax med en stor Krigs-Hær. Kiempernes Konge kom og med Tredive Tusinde Mænd, tillige med Kongerne af Etholien, Merach og Etopte, hvilke alle havde en Krigs-Hær paa halvfierdsindstyve tusinde Mænd, og alle Tyrker og Hedninge samlede sig desforuden til Soldanen, Soldanens Broder, som var Admiral i Babylonien, kom og, og førde en stor Hær med sig, saa at der kom ud i tredive Dage meere end hundrede tusind Mand sammen til Hest og til Fods, og samme Hob drog til Soldanen Kongen i Babylonien. Og Soldanen drog til denne Hær, og igiennemsaae den, takkede og omfavnede enhver af Herrerne og Riderne, fordi de havde været villige og lydige til at levere Folk til Krigen imod de Christne. Og Kiempernes Konge, som var den mægtigste iblant dem alle, begierede at tale med Soldanen, og da det blev ham tilladt,

ladt, sagde han: Efterdi I have ladet os hidkalde med vor Magt, da bliver ved eders Forsæt, og lader os strax begynde Krigen, skaffer os og vel Skibe og Galeyer, saa vil jeg sætte Folk i dem og reyse over til Venedig, thi kommer jeg vel over Havet, saa sværer jeg ved min Gud Mahomet, at jeg skal med egen Haand dræbe Kong Dagobertum, hvor jeg finder ham, og jeg vil ikke hvile mig, forend jeg med min Hær kommer i Paris, og haver undertvunget gandske Frankerige, og naar det er skeet, skal det heele Rige være skienket til Kongen i Babylon, og Kong Dagobertus skal vorde antvordet i eders Hænder, enten død eller levende. Soldanen blev herover meget glad, og takkede Kiempernes Konge, og med all Magt lod udryste over to tusinde Skibe og Galeyer, og lod dem vel besætte med Folk, saa seylede han med all sin Krigs Magt fra sit Land og hen til Christendommen.

Men forend vi fortæller videre om Soldanens Tog, ville vi tale om, at en Tyrkisk Keyser eller Soldan haver mange Qvinder, som kaldes hans Slegfred Qvinder, og denne Soldan havde tyve saadanne Qvinder, af hvilke han havde avlet 30 Sønner, som alle vare stærke og føre Mænd, han havde og avlet nogle Døttre, iblant hvilke var een, som var saare deylig, og han elskede hende saare meget for hendes Deylighed, og det blev sagt, at der fandtes ikke deyligere Menniske i all Hedenskabet, hendes Legeme var skiønt og vel skikket, og hun havde deylige trinde Bryste, og en Mund rød som en Rubin, hendes Hals var hvid som Melk, hendes Ansigt blomstredes som en Rose, hendes

Øyne

Øyne vare skiønne og klare som en Falkes, hendes Hænder vare hvide som en Snee, ja med et Ord, hendes gandske Legeme var saa vel skikket og skiønt, at intet var glemt paa hende, og hun kunde med alle rette lignes ved skiønne Helena af Grækenland, hendes Haar, som vare saa gule som Dukate-Guld, var altid deylig opbundet, og hun havde yndige Fagter, og var deylig smykket. I denne skiønne Dragt kom hun frem for sin Fader, Kongen af Babylon, og bad ham meget om Tilladelse, at fare over Havet med ham, efterdi hun gierne vilde see Frankerige; og hun sagde fremdeles: Om kiære Fader haver i Sinde nogen Tid at gifte mig, da vil jeg udvælge den, som best og ridderligst kan fægte, og hum vil jeg tage til ægte; da Soldanens Daatter havde udtalt, sagde han: kiære Daatter, vil min Gud Mahomet være mig behielpelig, da vil jeg gierne føre dig til Paris i Frankerige. Jomfruen takkede sin Fader meget ærbødig, og sagde: kiære Fader. I skal lære at hævne den Skade paa den Nation, for hvis skyld I maatte blive Landflygtig af eders Land Frankerige, og naar det behager eder, skal I give mig Kong Dagoberti Hoved af Frankerige. Soldanen svarede: I skal have det. Derpaa gik Soldanen med sine tredive Sønner, som alle vare Konger, og sin skiønne Daatter udi en Diamanter, paa hvilket Skib var giort mange Ørne af det allerbeste Arabiske Guld, og samme Ørne vendte deres Næb og Hoveder mod Frankerige. Da hans Daatter, som foruden hendes Deylighed var ydmyg og venlig, maatte altid sidde hos ham udi dette Skib Diamanter, og

han

han havde stor Glæde af hende, og i saadan Herlighed foer han med sine tredive Konger over Havet, og den gandske Flode havde en skion Vind, og alle Skibsfolkene eller Marmerne maatte stikke op paa Soldanens Diamante, meere end 400 Faner, og inden faae Dage kom Soldanen med all sin Krigs Magt uden for Venedig, hvor de kastede Anker, og den samme Nat havde han Natte-Leye udi Venedig, og de boldte et meget forskrækkeligt Huus, saa at det gandske Land blev aldeles ødelagt inden en Maaned gik til Ende, og Soldanen lod alle Byerne opbrænde, og derfra foer han hastelig til Frankerige, og vilde ligesaa handle med det Rige og dets Indbyggere.

Kongen i Frankerige fik Bud, at Tyrkerne og Hedningene vare indfaldne i hans Land, og vilde ødelegge det, hvorover Kongen blev meget bedrøvet.

Derefter lod Soldanen befale, at enhver skulde giøre sig rede til Hest og til Fods, og de droge igiennem Landet, som forgiftige og grumme Dragor, og sloge alle Christne ihiel, og havde ingen Barmhiertighed med Mænd eller Qvinder, Jomfruer eller Enker, og umyndige Børn; de opbrændte alle Kirker, og lode ikke en Steen blive paa den anden. De Christne Forster og Herrer bleve meget bedrøvet over denne Elendighed, og de vidste ikke, hvor de skulde flye hen, at de kunde være sikkre for Tyrken, som slog dem ihiel, saa snart han fik fat paa dem, og mangfoldige fromme Christne bleve ælendig dræbte; ja, Forster og store Herrer reyste til Kong Dagobertum, og søgte Beskiermelse hos ham, og de sagde til ham: vi advare

ser eder, at Hedningene og Tyrkerne ere i største Mængde paa Tog mod eder, og dersom I ey seer eder vel for i Tide, da er Jog vi med eder ødelagde, og der ere allerede over tusinde Tyrker omkring sendte i Frankerige, som skulde bespeyde Landet, og see, hvorledes I holder Vagt, og der haver samlet sig til Soldanen over tredive Konger, som samtlig vil bekrige eder, derfor raadfører eder, hvorledes I best kunde angribe eders Sag. Men Kong Dagobertus vidste ikke, hvad han i slig Hast skulde svare til denne Formaning, ey heller, hvorledes han skulde modstaae Hedningene; omsider sagde han dog: Gud allmægtigste bevare Frankerige fra Ulykke, thi om Tyrker og Hedninge faaer Overhaand, da bliver de fattige Christne ødelagde, thi de Vantroe forstyrer alting efter Behag og opbygge sig Templer igien: Gud beskierme Paris, og saaledes bad Kong Dagobertus saa ofte han tænkte paa denne Ulykke, og han blev omsider bønhørt.

Kongen af Frankerige skrev til andre Konger og Lande om Hielp.

I denne Bekymring over Hedningenes Indfald, lod Kong Dagobertus forsamle sine Herrer, og sagde til dem: Kiære Herrer, vi maa beruste os mod Hedninge, og stride mod dem med et frit Mod; og vi vil skrive ud om Hielp i all Christenheden, men først ville vi skrive til den Tydske Keyser, at han strax kommer med sin Hielp, siden vil vi bede, at Hertugen af Normandien vil komme os til Hielp med alt den Magt, som han kan overkomme. Jeg vil og sende Bud til den fromme Keyser Octavianum i Rom, som og gierne

kommer med all den Hielp, som han kan afsted komme, jeg vil og bede Kongerne af Engelland, Skotland og Irland om Hielp, det snareste skee kan, thi om Hedningene driver mig af Landet, da vil det visselig og skade de andre Christne Forster, som og læt kan vorde drevet af deres Lande. Og Brevene bleve skrevne til ovenbemeldte Konger, og strax bortsendt. Og der kom strax Breve tilbage til Kongen af Frankerige, at de vilde enhver efter deres Formue hielpe ham, og de lovede, at deres Tilkommelse skulde blive Hedningene meget ulykkelig, og at Soldanen ikke saa let skulde komme tilbage over Havet, men d. haabede, at han skulde omkomme i Frankerige. Kong Dagobertus blev glad over disse Breve, og rustede sig til Strid af all Magt. Og alle Christne Konger og Forster kom med et stort Antal Folk til Frankerige, for at hielpe Kong Dagobertum. Kongen af Skotland og Irland førte hver kemten tusinde Mand med sig, som alle vare tappre og frimodige Folk. Kongen af Engelland kom med en ubeskrivelig stor Magt, og de andre kom og hver med sine Folk. Da Kongen af Frankerige hørte deres Ankomst, reed han ud af Paris mod dem, og han omfavnede dem samtlig, og takkede dem, fordi de havde været saa villige til at hielpe ham. Siden reyste de samtlig med all deres Magt til Paris, og de havde alle stor Lyst til at stride mod Hedningene. Derpaa leyrede Kongen af Engelland sig med sin Hær for en af Portene ved Paris, og de vilde tage vare paa den. Kongen af Irland leyrede sig ved St. Dionysii Port. Kongen af Skotland leyrede sig med sin Magt ved en anden

Port.

York. Hertugen af Normandien leyrede sig og der udi Egnen med tredive tusinde frimodige Mænd, og de treffede idel'g med Hedningene, uden at Kongen af Frankerige fik det nogentid at vide, thi de vare meget forbittrede paa dem, og de ønskede indbyrdes, at Kongen af Frankerige vilde give dem Lov, at svale deres Harm paa Tyrkerne, hvoraf de ødelagde daglig en stor Deel paa Vagten. Og Keyser Octavianus kom og fra Rom til Paris med en anseelig Krigs-Magt, men han var meget bedrøvet for sin Keyserinde og hendes tvende Sønner, og han kunde neppe holde sig for Graad, naar han tænkte paa dem, thi han troede ikke at see dem meere, og han reyste ind i Paris, for at forlyste sig der, men han blev der ikke længe, thi han vilde slaae sine Telter og Leyer op hos de andre Konger og Forster uden Staden, og han slog sin Leyer uden for St. German, hvor den gamle Clemens boede, som havde fort Keyserens Søn Florens over Havet, og opfødt ham, og havde ham endnu hiemme hos sig, men Keyserens gamle Moder, som havde forraadt Keyserens Octaviani Gemahl og hans tvende Sønner, blev ved Guds Straf afsindig, kort Tid efter hendes listige og falske Forræderie.

Paris Stad var indelugt overalt af Telter, og Kongen af Frankerige reed ud af Staden for at undfange Keyser Octavianum.

Og Kongerne samt Forsterne havde slaaet deres Leyer ordentlig omkring Staden, saa at man neppe kunde see den for Telter. Og da Kongen af Frankerige fornam, at Keyser Octavianus var kommet til Pa-

ris med tretten tusinde velbevæbnede Mænd, og havde slaaet sin Leyer ved St. German, reed han af Staden til hans, for at ledsage ham i hans Pavilun, og Keyseren blev undfanget af Kongen med stor Ærbødighed, og han bad ham, at han vilde ride hiem med sig til Paris, for at tage sit Herberg der, men Keyseren afslog Kongens Begiering meget venlig, takkede ham og sagde, at han vilde blive den første Nat hos sit Folk og Keyseren sagde fremdeeles: men Kong Dagobertt, sig mig, hvis er det skionne store Huus, som ligger for os: den Mester, som haver bygget det, haver ikke brugt Magt, men Kunst og Flittighed, og den Mand, som beboer det, maa være en rig og mægtig Herre. Kongen svarede; det er en af mine Borgere, ved Navn Clemens, som boer der, han er en vis Mand, og formedelst hans Visdom, Møye og Arbeyd er han bleven rig. Han foer og engang over Havet, og førde et Barn hiem med sig, han er saa Adelig og deylig, at ingen i Paris er hans Lige. Da Keyser Octavianus hørde det, sukkede han storlig, og kunde ikke holde sig for Graad. Kong Dagobertus spurde Keyseren om Aarsagen til hans Graad? Keyseren svarede: Jeg er den bedrøveligste Printz paa Jorden, thi min Moder haver med sin Listighed, og ved Penge formaaet en af mine Tienere til at ligge sig hos min Frue, hende u-afvidende, og derpaa vilste min Moder mig igiennem et Hul, at hand laae hos hende og da hun havde faaet mig til at troe, at han havde haft med hende at skaffe, lod jeg strax dræbe samme min Tienere, men jeg lod Keyserinden med hendes tven-

de

de Børn vilde ud af Landet. Da Kong Dagobertus havde hørt Keyser Octaviani Tale, straffede han ham med vilde Ord, og sagde saaledes til ham: Keyseren skulde ikke have været saa hastig i denne Sag, men han skulde først have været bedre underrettet der om, men fornemmelig skulde Tieneren ikke havde været saa hastig aflivet, thi af ham havde I faaet Sandheden om Forræderiet at vide, men siden det er skeet, saa beder Gud, at om eders Keyserinde og Børn endnu lever, at de maatte blive bevarede, og at I med Glæde maatte see dem, men ere de døde, at da Gud vil give dem det evige Liv. Men som eders Moder er Aarsag til denne Ulykke, da havde hun fortient at blive opbrændt; mit Raad er, at I kaster eders Kummer fra eder, og lader af at være bedrøvet, thi Gud kan hielpe eder og eders Børn, troer ham ikkun vel, han kan redde eder af eders Sorg værer ved et frit Mod, og følger mig hiem i mit Pallads, der ville vi ydermeere tale om dette. Keyseren svarede: i denne Nat er det mig umueligt, tager mig det ikke til Mistykke, men en anden gang, naar jeg er ikke saa bedrøvet, da vil jeg besøge eder, og værer bedakket for eders Høflighed. Kongen tog Afskeed fra Keyseren, og red til Paris igien. Om Natten blev Keyseren længe oppe, og var bedrøvet, og om Morgenen derefter gandske aarle, vabnede Herrerne sig, og saa snart det slog Allarm, i giorde de deres Bøn til Gud, at han vilde være deres trofaste Hielpere.

Hedningene og Tyrkerne sloge deres Leyer fyv Mile nær ved Paris, hos den Stad Dampmartin, og de svor ved Mahomet, at de ikke vilde reyse hiem, forend de havde ihielslaget Kongen af Frankerige og hans Folk, og vundet Frankerige.

Tyrkerne og Hedningene bleve Dag fra Dag mægtigere, thi de af Arabia og Persien, samt de Nidolske og Grissonner vare komne dem til Hielp, og hvor de droge igiennem, der fordervede de Landet, deres forlorne Hob var mod ti tusinde Mænd, som droge for den store Hær, og de sloge ihiel for Fode, uden all Barmhiertighed, baade Qvinder og Børn og der var saa stor Ynk iblant de Christne, at det var en Jammer at høre: de røvede alt hvad dem forekom, tht de havde ingen Victualier fort med sig, saa at enhver kan vel vide de ælendige Christnes Tilstand, som ey alleene maatte miste deres Gods, men Livet med, de droge og igiennem Lombardien, og ødelagde det gandske Land, ligeledes ødelagde de heele Capidonlam, og de hastede Dag og Nat, indtil de kom fyv Mile nær ved Paris, hvor de sloge deres Leyer. Soldanen Kongen af Babylonien kom ridende efter Armeen i pur Gyldenstykke, og en Guldstierne, omsat med mange Diamanter og Rubiner, henate for paa Hestens Bringe; Soldanen havde et stort Skæg, og rakte ned paa Sadel-Knappen, og var hvidt som Snee; han havde og et stort Hoved, som var bepryddet med Guld, samt grøselige Øyen, og han var saa anseelig en Mand, at der blev sagt, at hans Lige ikke var til. Hans Hest havde i sin Stierne et kroget og skarp Horn, som var giort

af

af klar Guld. Hos Soldanen reed hans Daatter Marcibilla, som var overmaade prydet med Klenodier, saa at hendes Rustning med Hesten, var vurderet over for tyve tusinde Ducater, og Hesten havde i sin Stierne en gylden Soel, hvorudi sad en Diamant, en Rubin og en Smagrad, som var trint omkring besat med skionne Orientalske Perler, for og efter hende red en stor Mængde Jomfruer, Kongers Døttre, Grevinder og Forstinder, og de vare tre hundrede i Tallet, saa deylige, at enhver maatte glædes ved at see dem. Soldanen lod sin Gud Mahomet føre efter sig paa en skion forgyldt Vogn, og var bunden til den med Guld-Lænker, og Soldanen bad daglig til ham paa sine Knæ. Og hans Krigs Magt ødelagde alting runden omkring sig, baade Kirker, Huuse, Landsbyer, Slotte og Stæder. De arme Borgere og Bønder klagede sig ynkelig, thi om de end kunde frelse Livet, saa vare de dog blevne saa fattige og ødelagde, at de ey vidste, hvor de skulde hen, og Børnene paa Gaderne raabte: O Kong Dagoberti, man haver altid sagt, at J var u-overvindelig, men dertil fornemmes nu intet, lader St. Dionysii Kloster staae ubygt, og hielper og trøster eders Folk, og ere Hedningene i saa stakket Tid komne til Dampmartin, syv Mile nær Paris, da vil det nu snart gielde Paris selv. Og Soldanen lod sit Paulun saa prægtig opslaae uden for Staden, at intet kostelligere nogen Tid er seet, og trint omkring Soldanens Telt var opslaaet tyve Kongelige Telter; Siden derefter bleve de andres Pauluner opslagne, som vare ucallige. Da Soldanens Paulun, som var rundt, og

hundrede Favne indvendig, var opslaaet, gik han der ind, og hans Gud Mahomet blev ført ind med ham. Soldanen slog sig der til Roligheed den Nat med sine Riddere, dog udsendte han nogle Speydere, som skulde besee den Frantzoske Leyer, hvilken de befunde at være vel bevaaget, og de kunde see at der var et u-talligt Folk samlet tilsammen, hvorover de bleve meget forskrækkede; men da de kom igien til Soldanen, og berettede at Leyren var i saa god stand, og at der holtes god Vagt, samt at Portene vare vel lukte, og at Murene samt Taarnene vare vel besatte, og at de Christnes Hob var saa stor, at man ey kunde giøre Overslag paa deres Mængde, og at det otde ey vove sig for nær til dem; da svarede Kiæmpe-Kongen, som var nærværende, og havde næsten blevet afsindig ved denne Tidende: Jeg vil ingen Roe have, førend at gandske Frankerige vorder ødelagt, og jeg skal ikke lade en Steen paa den anden. Men mange af Hedningene og Tyrkerne gruede for de Christne, og ønskede sig hiemme igien. Jomfru Marcebilla bad sin Fader meget venlig, at hun maatte ride for Staden Paris, og beseeden, hvor til hun havde stor Lyst, og hendes Fader tillod det, dog saa, Kiempernes Konge skulde følge hende derhen, og han blev hendes Vogtere, og han var hende huld af Hiertet. Jomfruen og Kiæmpe Kongen med deres Tienere reed saa hastig, at de inden kort Tid kom for Paris, og samme Konge var mægtig paa Land og Folk, og havde ved Eed og ved sin Kongelige Krone tilsagt Soldanen at giøre ham Frankerige underdanig, men det gik ham ikke an, og havde det skeet,

da

da havde han faaet Soldanens Daatter, og han havde gierne vovet sit Rige for hendes skyld, men hun var ham dog ikke beskiæret, thi hun skulde giftes med en Christen, som herefter skal fortælles. Og der blev uden for Staden Paris slaaet et prægtigt Paulun op for Marcebilla og Kiæmpernes Konge, hvor de begge skulde være, og paa samme Paulun var et kosteligt Billede af Guld, i Skikkelse, som deres Gud Mahomet, og det stod og truede Frankerige med en Klep, som det havde i Haanden. Men da de Christne saae, at de havde sat sig saa nær ved Paris, længtes de først efter at slaaes med dem. Og Kongen af Spanien sagde: jeg vil først angribe dem; og Keyser Octavianus svarede, at han personlig vilde stride mod dem. Kongerne af Skotland og Engelland havde og det samme Forsæt, og derpaa blev besluttet, at ruste sig til at angribe Hedningene.

Kongens Daatter af Babylonien undsagde Kongen af Frankerige, efter Kiæmpe-Kongens Begiering, ved et overgivet krogrygget og et grumt Sendebud.

Da Kong Dagobertus med de andre Konger og enhver rustede sig til Striden, kom et grumt Sendebud med en stor Pukkel paa sin Ryg, hans Øyen sad en Haandbred fra hverandre, hun havde krogede Been, en bred Næse og et tykt Hoved, og han var græsselig at see til og havde en Svøbe med skarpe Knuder paa, dermed slog han sin Hest igiennem Ribbeenene, og da de Franske Herrer saae ham, huldede de sig til ham, thi de holdte ham for et Vidunder, og denne krog-

krogryggede Compan reed igiennem den Franske Leyer, og sagde med høy Røst: Hvor er Kong Dagobertus i Frankerige, som er den Stad Parises Ære og Zir, eftersom jeg har et Budskab til ham paa min naadige Frues Vegne, som er Kongens Daatter af Babylon, og mit Bud til ham er dette: Om han vil være saa drifftig og mandig at beskytte Staden Paris, eller og opgive den godvillig til hende. Der de Franske det hørde forundrede alle sig paa den krogryggede Compans Budskab, og de førde ham til Kongen, at han hos ham kunde forrette sit Ærinde, og da den vandskabte Stymper kom for Kongen, falt han paa Knæ for ham, og sagde med høy Røst til ham og alle Førsterne: Naadigste Konge, min naadige Frue, Dronningen i Babylon, Marcibilla, lader eder helse, hun haver stor Lyst til at fordærve eder og eders Land, og har slaget sin Leyer i Martreburg, hun har ødelagt den største Deel af eders Land, og hun haver tre hundrede saa skiønne Jomfruer med sig, at deres Lige neppe findes i noget Land, undtagen min naadigste Dronning, som er deyligere end de andre, og ingen Ædelsteen eller Guld kan lignes ved hendes Deylighed, og samme min naadige Dronning beder Eders Kongelige Majestæt, at han ikke vil overfalde hende i hendes Leyer, og dertil forlader hun sig og, og har og derfor sat sit Paulun saa nær ved Paris. Og hun byder eder ydermeere til, at hendes Kiereste skal i Morgen møde uden for denne Stad, som en Kiæmpe, med Kyrets, Skiold og Spær, og han skal stride med den beste Ridder, som er i eders Ridderskab, og dersom der er ingen, som vil stride

med

med ham, da kan han dog ikke uden Striden og uden eders Skade komme fra Paris, derfor, naadige Konge, betænker eder inden i Morgen, thi da vorder eders Stad saare hart bestormet, og tyve af eders beste Riddere kunde intet udrette imod ham. Kong Dagobertus svarede ham, som en vils Konge, saaledes: Stat op, jeg haver hørt dit Budskab, og sig til din Dronning, at hun ey skal vederfares nogen Skade af mig eller mine Folk, og derfor kan hun ikkun blive i sin Leyer, og jeg skal ikke tage mine Ord igien, om jeg end kunde vinde den gandske Verden, dog har hun giort saare vitselig derudi, at hun haver ladet tale til mig der om; og siger hende og, om hendes Kiæreste haver Lyst til at møde, da skal vi ingenlunde forsømme at møde ham. Kroblingen sagde: naadigste Konge, jeg takker eder storligen paa min naadigste Dronnings Vegne, for den Frihed, som I hende vil unde, og for det at I vil stride med hendes Kiæreste, men det skal sandelig angre eder, thi i Morgen, naar det bliver Dag, skal den forfærdelige dristige Kiæmpe lade sig see, og inden denne Maaneds ende skal han bære Eders Kongelige Krone paa sit Hoved, og udslette den Franske Nation, og derfor holder jeg eder ikke for at være vils, om I ikke opgiver Staden og det gandske Land, thi meener I, at I ville giøre saadan en stærk Kiæmpe, Dronningens Kiæreste, nogen Modstand? Men jeg faaer hiem, og sige hvad Svar jeg haver bekommet, naadige Konning, Mahomet vor Gud bevare eder, og dermed gik han fra Kongen. Og det krogryggede Bud red hastig til Kongens Datter af Babylon, og for-

fortalte hende det Svar, som Kongen havde givet ham, og han sagde ogsaa, at den hende elskte, maatte i Morgen tilig møde for Staden Paris, thi den som vilde stride med ham, havde for lang Tid siden berustet sig: Ved dette Svar havde Kiæmpernes Konge noget nær blevet afsindig, og han lovede Jomfruen, sin Kiæreste, at han vilde i Morgen tilig møde for Paris, og forjage alle Frantzoser, og rive alle dem, som ham forekom, i stykker med sine Næver. Dette behagede Jomfruen vel, og hun takkede ham for sin gode Ville.

Kiæmpernes Konge kom for Paris, og en Ridder blev sendt ud mod ham, for at slaaes med ham, men Kongen tog Ridderen ved Halsen med sit Kyrits og Værge, og førde ham til sin Kiæreste, Kongens Daatter af Babylon.

Om Morgenen derefter væbnede Kiæmpernes Konge sig, med all Tilbehør, dog begierte han ey Spyd, Spær eller Hellebaard, men sit Hedenske Sværd alleene, og han vilde ey ride, men gaae til Fods, thi han var forskrækkelig stor og lang mod tolv Fod. Og der han var berustet og ifert, gik han til Jomfruen og hilsede hende, hun ønskede ham Lykke paa Reysen, og derpaa gik han lige ud for Paris. Og da han kom for Staden, drog han sit Sværd ud, og raabte høyt: Jeg vil stride paa min allerkiæreste Dronningas Marcibilles Vegne kommer hvo lystig er, jeg skal ikke slaae ham feyl Frantzoserne i Paris hørte dette Raab, og løb hastig paa Muuren, at de kunde see, hvad dette Raab betyde, og da de saae denne grælige Kiæmpernes Konge, forskrækkedes de alle

storlig

storlig for ham, saa ingen torde vove sig ud til ham. Kong Dagobertus saae og Kiæmpen, og blev forskrækket ved det han saae hám, og sagde: naadige Gud, lad os ikke fordærves af ham, som er imod vor Troe, og vær du Frankerriges Beskiermelse, thi bliver det ødelagt, da bliver du ey meere rettelig paakaldet. Der Forsterne, Herrerne og alt Folket hørte Kong Dagobertum saa tale, forbarmede de sig over ham; men ingen torde vove sig mod Kiæmpe-Kongen, undtagen en ung Ridder, som var en Over-Herre til Montderiet eller Duidenbierg, han sagde: Vi ere ikke et raadet Øble værd om ikke en iblant os tør modstaae den Fiende, derfor tager mig hid mit Harnisk, Skiold, Spær, Støfler og Spore, men besynderlig min overmaade skionne Hest og mit Sværd, thi jeg haver Lyst at stride mod den Kiæmpe, endskiønt han er grum og stærk, og dør han ikke for mine Hænder, da vil jeg aldrig meere kommet Paris. Og Ridderen blev strax paa beste Maader bevæbnet, og han havde en god Hest, paa hvilken han torde forlade sig, hvilken han og ofte havde forsøgt: og han tog Sværdet i sin Haand og reed dermed op og ned ad Gaden for at probere sig, og derpaa reed han for Kongens Pallatz; der Kongen saae, at han var saa vel bevæbnet, havde han Glæde deraf, og han ønskede ham Lykke paa Reysen, og lod Porten oplukke for ham; og da den gode Ridder kom paa Marken reed han tage mod Kiæmpen. Men de Franske løbe strax paa Muren at see, hvorledes Ridderen kunde skikke sig mod Kiæmpen, og hvem af dem Gud vilde give Lykke. Da Kiæmpen

saae

saae den Christne Ridder, blev han vred, at han skulde stride med ham, thi han agtede det for en Spot at stride med saadan en ringe Mand. Men den unge Ridder rende saa Adelig og Ridderlig af all sin Styrke mod Kiæmpen, at hans Kyrits blev igiennem stungen, men han kunde ikke skade ham, thi Kiæmpen var saavel forsørget med Pantzer og tyk Læder, at man ingen Skade kunde giøre ham, og Ridderen kunde ikke rende ham omkuld, thi han var ham forstærk, og naar han rendte mod ham, var det, ligesom han havde rendet mod et sterkt Taarn; og Kiæmpen agtede uden Forsømmelse sin Fordeel, og det lykkedes ham, at han greb Ridderen efter sin Villie, og stotte ham af sin Sadel, og tog ham paa sin Axel ligesom en Feyer, og løb med ham til sin Leyer. Denne unge Ridder raabte med høy Røst: Gud hielpe mig, bevar min Siæl, og vær hende barmhiertig, thi jeg merker, at jeg maae snart døe; O Kong Dagobertum, havde jeg lydet dit Raad, og ikke dristet mig ud af Paris da havde jeg ey kommet i denne levende Diævels Hænder; og den unge Ridder gav sig meget ilde, men Kiæmpen havde Lyst deraf, og løb til sin Leyer med ham, som en Møller-Svend med en Sæk, og han gav ham mangt et Kroppestød, saa Ridderen fik at finde, hvad Folk Kiæmperne ere; dog falt det lykkelig ud for ham, som herefter skal siges.

Kiæmpe-Kongen skienkte sin Kiæreste, Marcebilla, den Ridder, som han havde vundet for Paris Stad, til en Bytte Penge, og bar ham i hendes Paulun.

Men Kiæmpe-Kongen forsømmede sig ikke, men

hastede

hastede flux, og bar den unge Ridder paa sin Axel. Og da han kom til Jomfruen, undfik hun ham venlig, han takkede hende, og skienkede hende den unge Ridder til en Bytte-Penge, men Ridderen gav sig meget ynkelig, thi han mente, at han skulde døe. Og da Kiæmpen traade lidet tilside, forbarmede Jomfruen sig over Ridderen; og, som hun ey var meget fiendsk paa de Christne, vilde hun høre, hvad i ham var, og sagde til ham: Hvi var du saa drisstig, og torde fegte imod saa stor og sterk en Konge, sig mig hvad der kunde bevæge dig dertil, eller du skal døe. Ridderen blev bange, og vidste ikke, hvad han skulde svare, og tænkte: Du skal sige Sandhed, og i det faldt han paa Knæ, og sagde: Der kom Bud til Kong Dagobertum, at Kiæmpe-Kongen vilde stride med den allerfrimodigste Ridder, som var i Kong Dagoberti Gaard; og da han fandt ingen, forbarmede jeg mig over Kongen, og rustede mig saa, og meente at overvinde Kiæmpe-Kongen, men det haver nu feylet mig, derfor forbarme Gud almægtig sig over mig, thi jeg veed vel, at jeg maae døe. Og da han knælede for Dronning Marcebilla udi sin Kyrts, befoel hun ham at aflegge det, og sagde til ham: kiære Ridder, vær ved et frit Mod, og stat op, thi dig skal intet ont skee; og da han havde lagt sit Kyrts af, blev han sat til Bords, men han frygtede sig altid at han skulde døe. Men hun sagde: gode Ven, vær trostig og glad, thi man maae ynkes over eder, at I var saa sterk og drisstig, og torde stande mod saa

sterk

sterk og mægtig en Konge, derfor lad det være dig sagt, at dig intet ont skal skee for din Mandigheds skyld. Af denne Tale fik Ridderen stor Glæde, og takkede Jomfruen stortig, og bad hende ydmygelig, at hun vilde tage ham i Forsvar og redde hans Liv, hvilket Jomfruen lovede ham. Siden blev Naderen holdet med stor Glæde for Seyren, som Kiæmpen havde faaet. Om Morgenen, da Jomfruen var opstanden, og havde saare deylig prydet sig, gik hun til hendes Kiereste, Kiæmpe-Kongen, som længe for hende var opstanden, og havde kostelig klædt sig, og hun kom til ham med sine Jomfruer og ønskede ham en glædelig Morgen. Kiæmpe-Kongen takkede hende venlig og sagde: vor Gud Mahomet helser eder, thi I er freydig og haver et glædelig Sinn, og naar jeg seer eder, sørger jeg ey, og jeg vil begiære eder af eders Fader, og sætte Frankeriges Krone paa eders Hoved, og give i eders Haand, den Magt, som Dagobertus haver i Frankerige; og jeg vil ruste mig igien, og endnu fange meere Vildbrad; derfor skionne Jomfru, giv mig et Kys nu inden jeg reyser, saa vil jeg inden faae Dage levere eder Kong Dagobertum i Frankeige. Jomfrue Marcebilla sagde: naar I fører Kongen af Frankerige til mig, da vil jeg kysse eder venlig; derved blev han glad, og takkede Jomfruen høylig. Derefter væbnede Kiæmpen sig, og forlod sig saa meget paa sin Styrke, at han ingen Spær eller Spyd vilde have, eller tage nogen Hedning eller Tyrk med sig, men han vilde eene udrette det; og han kom igien for Paris hart ad ind-

til

til Porten, og raabte græselig, saaledes: Her strider jeg altid for min kiære Jomfrue Mareebilæ skyld: og O Dagoberte, det skal gaae dig ilde, om du ikke opgiver Paris, thi du skal ingen fleere Riddere have at stride med, end mig. Da Forsterne og Herrerne hørde ham iglen, forfærdedes de saare for ham, thi ingen af dem torde gaae ud; men Kong Dagobertus sagde: lader mig strax vorde væbnet, thi jeg vil med Guds Hielp, vove mit Liv mod den Djevels Kiæmpe, og jeg vil med Magt omkomme ham, eller han maae slaae mig ihiel, og skulde jeg omkomme, da vær O Gud min Siæl naadig og barmhiertig. Da Keyser Octavianus hørte det, sagde han: O Dagoberte Konge i Frankerige, Gud forbyde, at J skulde stride med den Kiæmpe, thi jeg vil selv, med Guds Hielp, med min egen Haand omkomme ham, og det uden alle eders Ridders og Herrers Hielp Det vilde Kongen af Frankerige ey heller tilstæde ham, thi slige Løfter skeer tit, og dei er dog ikke altid Folkes Alvor. Og som Forsterne og Herrerne saaledes talede om denne Kiæmpe, spatzerede Clemens paa Gaden i Paris Stad og hans Søn Florens gik med ham og da de saae, at Herrerne og Forsterne stode saa bedrøvede hos hinanden, sagde Florens til sin Fader Clemens, (som vidste hvorledes Kiæmpen braverede:) kiære Fader, vide J ikke, hvorfor disse Herrer og Forster ere bedrøvede; Clemes svarede: Aarsagen hertil vil jeg sige dig; de Vantroe ere med stor Magt falden udi vort Land, og de vil plat ødeleage det, og nu har Kiæmpernes Konge, paa sin Kiæreestes Vegne, som er Kongens Daatter af Babylonien,

undsagt os, og han er saa sterk, at ingen udi Paris, hverken Herre eller Svend tør vove sig mod ham, efterdi han for nogle Dage siden slet har opædt en ung Ridder, som af stor Mandighed vovede sig ud mod ham, og herover er alle forskrækkede for ham; og dersom denne Kiæmpe var overvundet og ihielslaget, da skulde snart Hedningene blive overvundne: men saa længe denne Kiæmpe er ved Magt, maa man frygte at Christenheden snart vil undergaae. Florens sagde: jeg troer ikke at Kiæmpen har ædt ham, thi jeg haver hørt, at han haver taget ham med sit gandske Kyris paa sin Arel, og baaret ham til Jomfruens Telt, og har skienket hende den Ridder til en Bytte Penge; og kunde mig skee sligt, da vilde jeg være u-forfærdet, thi det er godt at omgaaes med Jomfruer. Clemens svarede: kiære Søn, du est vel og sterk, men den Kiæmpes Megt og Styrke er for stor, thi han er længere end tolv Mænds Fod, og derfor min kiære Søn, bør Fyrsterne og Herrerne vel Aarsag at bekymre sig.

Florens stride med Kiæmpe-Kongen, og hug den eene Arm af ham.

Da Florens havde hørt denne Kiæmpes Styrke og Magt af sin Fader Clemes, sagde han til ham: kiære Fader, tilleder mig, at jeg maae stride med den Kiæmpe, thi jeg vilde gierne forsøge min Styrke mod ham, og jeg haaber paa Gud, at han lader mig overvinde Tyrken, tilmed haver jeg en skion og dyr Hest, han skal igien fortiene sine Penge. Da Clemens hørde sin Søn Florentes Begiering, tænkte han at denne Dreng kunde intet udrette, og han sagde: min kiære

Søn,

Søn, lad en anden stride med denne Kiæmpe, og som af alle de mange Riddere og Herrer her i Staden, ingen er, som tør vove at stride med den Kiæmpe, saa understaae dig det ey heller, og jeg sværer dig, at om der var tyve til dig saa stærke som du, saa kunde I dog ey giøre ham Skade, men I bleve alle ihielslagne af ham. Florens svarede: mit Hierte kan aldrig have Rolighed og jeg bliver ikke glad, førend at jeg haver troffet med denne Kiæmpe, og forsøgt min Styrke paa hans Sværd, thi jeg vil fordrive ham af Landet, eller slet omkomme ham, og mit Hierte siger mig det, at jeg i Dag omkommer Kiæmpen; derfor, kiære Fader, vilde I ikke bønhøre mig, saa vil jeg, som jeg staaer, uden Vaaben gaae til Kiæmpen, og stride med ham det beste jeg kan. Da Clemens ikke kunde overtale Florens, til at blive hiemme, sagde han til ham med vred Hu: giør efter din Villie, men vil du følge mit Raad, da bliv hiemme, og lad Kiæmpen være i Fred; jeg haver ey heller et dobbelt Harniſk, og min Rustning er ubrugelig og rustig, ja mit Spyd er saare kroget og fort af Rog, Arm-skinnerne ere og forrustede, thi jeg haver ey brugt noget af denne Rustning i tredive Aar, thi jeg haver heller vilde sidde ved Ovnen, end betiene mig af den; thi at gaae i Strid, er stelden gavnligt, og giver oftest Hug paa Ryggen. Florens svarede: alt dette maa intet hielpe, og jeg beder eder for Guds skyld, og saa høyt som jeg bede kan, at I laaner mig de Stykker, som nu ere opregnede, i hvor rustede de end ere, saa vil jeg med Guds Hielp

indlegge Ære dermed, og jeg vil ikke bytte dem bort for andre, om de end glimrede og vare skionne. Da Clemens hørde at Florens var saa begierlig efter at stride med Kæmpen, og vilde ikke forlade sit Forsæt, sagde han: Nu vel, du skal faae Rustningen, men jeg veed, at du bliver spottet med dit Tog, men Gud den Almægtigste beskytte dig, og bevare din Sæl; og holde dig vel, at han ikke skal overvinde dig. Florens blev glad ved denne Tale, og var forsikret om et lykkeligt Udfald. Derefter blev han ført i det rustede Harnisk, og Faderen Clemens satte sin Hielm paa ham, som inden til var fuld af Spindelvæv, uden til var sort af Rust, Maus og Rotter havde haft Rede i den længe: Mens Florens var saa ivrig paa denne Kamp, at han ikke agtede det; siden bar Clemens Sværdet frem, som ikke havde været af Balgen i tredive Aar, og Clemens kunde ikke drage det ud, men han maatte tage Sværdet om Kryds, og Claudius tog det om Balgen, og de drog saa hart imod hinanden, at det endelig maatte gaae ud, og de fulde begge baglænges omkuld, og Clemens beholdt Sværdet, men Claudius Balgen, og de havde begge heller grædt end leet af Fundet. Men Florens giorde en Skiemt derved, og sagde til sin Fader: sandelig, I haver ikke længe med eders Sværd givet nogen Sukker-Vold; Claudius svarede: du haver ret, derfor raader jeg dig, at du tager Sværdet paa dig forinden Balg, saa falder du ey paa Roggen, naar du skal trække det ud, og værge dig der med. Da Florens havde faaet all Rustningen paa, bad Clemens den

Hell

Hest til ham (for hvilken han blev saa ilde slaget, efterdi han havde kiøbt den for de Penge, som han skulde bære til Vedslet;) og den blev opsadlet, der blev lagt Bidsel paa ham, men baade Sadelen og Bidselet var gamle og forbrugte; da stod alting Florens vel an, og han satte sig paa sin Hest, og sagde: Nu vel, hvor er den mægtige Kiæmpe-Konge; og han sagde til sin Fader: jeg saaer og at have min Skiold og hans Fader rakte ham Skioldet, men det var saa forrustet, at det knap kunde kiendes hvoraf det var. Og hans Fader Clemens sagde til ham: Far nu bort, kiære Søn, i HErrens Navn, han give dig Naade til at ind egge Ære i Dag, jeg vil og geleyde dig til Stads-Porten, og jeg vil paa det høyeste Sted af Stads Muuren give Agt paa hvor edes det vil gaae dig med Kiæmpen: og jo sterkere Slag du giver ham, jo kiærere skal det være mig Florens svarede: kiære Fader, jeg vil stræbe at fuldkomme eders Villie, og jeg haaber, med Guds Hielp, at jeg i Dag vil levere Kiæmpens Hoved i Kong Dagoberti Haand. Og han tog Afskeed med sin Moder, Clemens Hustrue, som var meget bedrøvet for ham, og han bad sin Broder Claudius far vel. Derpaa reed han igiennem Paris i sit rustige Harnisk, og den gamle Clemens fulgte efter ham: og alle spottede ham af hans forrustede Rustning; en sagde, see, hvor den skiønne Rytter er vel opputzet: en anden sagde, lad ham ride, han skal gavne os meget, thi saa snart Hedningene seer ham, forfærdes de for ham og flye: den tredie sagde, lad ham ride,

han vil stride med Kiempen, at han kan faae Kongens Daatter af Babylon til ægte. den fierde sagde meget haanlig, han er uden Tvivl en af Artus Stalbrødre, for hvilke alt det faldt ned som de tamte, og alle saa vel fornemme som gemeene spottede ham, saa at Florens vel kunde have blevet fortrydelig derover, men han lod sig ikke deraf anfægte, men han lod som han horte det ikke, og reed til Porten; Men en Munk som stod bag Porten, saae Florens ride frem i sin Rustning, sagde: O Koug Dagoberto i Frankerige, du maatte med rette glæde dig, og du skal have en stor Ære deraf, at du udsender saa berustet og skinnende en Krigsmand at stride mod Kiæmpe-Kongen, som storlig vil blive forfærdet for ham, og vil visselig blive blindet af hans Kyrios, som skinner saa deylig. Og i samme Øyeblik kom Kiæmpe-Kongen igien for Paris Stads Port, og raabte: O J Hore-Unger, vil J ikke endnu lade Porten op, da skal J dse for mine Hænder, og eders Gud skal ey kunde hielpe eder; og eders Konge Dagobertus skal blive hengt i en Galle, og J skal forjages af eders Land og fra denne Stad, og aldrig komme der ind igien. Vægteren paa Muuren horte dette Raab, og raabte derom til Herrerne og Forsterne, som vare gandske forskrækkede for Kiæmpen. Og da Florens fornam, at Kiæmpen var for Staden, vilde han ikke bie længere, men de maatte lade Porten op for ham, at han kunde komme at stride med Kiæmpen. Men da Florens kom ud, løb enhver paa Muuren, for at see Udgangen paa denne

Kamp.

Kamp, dog var Clemens meest bedrøvet for sin Søn; og paa det han desbedre kunde see ham, satte han sig skrevs over det øverste af Muren, og han sukkede saaledes til Gud i Himmelen; Gud give dig, min Søn Florens, Kraft og Naade til at frelse vor Land Frankerige. O Gud give dig Seyer og Lykke til at overvinde den Djevels Kiæmpe, som er os saa saare modstandig, og vil ødelegge den Christelige Troe; Mens Clemens saaledes bad, reed Florens frimodig til Kiæmpen, men da Kiæmpen saae, at Florens reed saa flux imod ham sagde han til ham: Du skiønnende Ryter, du maa sandelig takke den, der haver saaledes væbnet dig, og jeg troer, at din Rustning haver været skiult udi en Mødding, men den er saa skiønnende; og hvorfor est du kommen hid, jeg troer ikke, at du vil stride med mig; Jeg raader dig at du rejser strax hiem, og lad Kong Dagobertum komme til mig, med ham vil jeg stride, thi det var en Skam for mig, om Forster og Herrer fik at vide, at jeg havde fegtet med saadan en rustet Ridder. Florens blev fortørnet over disse spottelige Ord, og sagde til Kiæmpen: du spotter mig vel, men inden en kort Tid skal du faae andet at vide, thi dit Hoved vil jeg forære min naadigste Kong Dagobertus, og andet vil jeg ey have af dig, derefter kan du rette dig, og i det samme reed Florens til Kiæmpen, og sukkede med et trofast Hierte saaledes til Gud: O naadige Gud vor HErres JEsu Fader, stat mig bi, at jeg kan ødelegge denne Kiæmpe, som uden Aarsage har giort den Christne

Troe saa stor Skade, og vil gandske fordærve den; og han rendte af all Magt ind mod Kiæmpen, og det første Reed lykkedes ham, ved Guds Hielp, saa vel, at han rendte Kiæmpen omkuld, og stak ham igiennem med sit Spyd, at det gik et Spand lang ind i ham, og Blodet flød paa Jorden, ligesom Vand af en Velde-Kilde, og Kiæmpen blev besmittet med Blod indtil Ankelen, og da den gamle Clemens paa Muuren saae det Stød, takkede han Gud med Glæde, sigende: velsignet være den Tid, da jeg forde dig over Havet. Kiæmpe-Kongen blev forbittret, og vilde nærme sig til Florens, men Florens mærkede det, og vilde ikke komme i hans Hænder, thi han frygtede, at han skulde bære ham bort, som han havde giort med Ridderen, derfor sprang han til Side med sin Hest, og tog til sit rustige Sværd, (som han havde bundet om sig forunden Balg) og hug den venstre Arm af Kiæmpen, at den falt ned paa Jorden. Da Clemens saae det, raabte han saaledes til sin Søn Florens med høy Røst: Gud giøre dig sterk og mægtig, og jeg er glad over dig; lyksalig er jeg fordi jeg kiøbte dig paa Havet, og lyksaligere, fordi jeg førte dig til Paris; sandelig, du haver vel udgivet Pengene for den Hest, og de Franske skal ey heller spotte dig tiere af det rustige Sværd og Kyrids, men alle skal beromme dig, fornemmelig vor naadigste Kong Dagobertus. O kiære Søn, hug den anden Arm af ham med, saa est du siden tryg for ham, og maa han give sig til Døden. Dette Raab hørte Florens, og mærkte,

te, at de der stode paa Muuren hos hans Fader vare blevne meget glade over dette.

Florens hug Hovedet af Kiæmpe-Kongen, og dræbte ham, og hans Fader Clemens, samt andre hans Medborgere stoed paa Muuren, og saae det.

Kiæmpe-Kongen var saare bedrøvet og vred over den Arm, som han havde mist, og sagde til Florens af vrede Hu: Meen du ugudelige Skalk, at du haver vundet mig, fordi du haver giort mig saa stor Skade, og givet mig saa mange haarde Slage af dit rustige Sværd; Ney, sandelig, om femten af de sterkeste Kong Dagoberti Ryttere var dig til Hielp, saa skulde de dog alle tillige med dig døe ved min Haand, og eders Gud kan ikke hielpe eder. Florens svarede: du taler falskelig, thi Gud er hos mig med sin Hielp. Kiæmpe-Kongen svarede: Ja du skal erfare, hvor trolig din Gud skal hielpe dig. Og da Florens saae hvad Kiæmpe-Kongen havde i Sinde, og han ey heller længere kunde taale hans Truseler, hug han af all Magt paa Kiæmpen med sit rustede Sværd, og slog Hielmen af hans Hoved; dog forsømmede Kiæmpen sig ey, men greb Florens ved Skioldet, og meente at tvinge ham under sig, men han var ham for snedig, og lod ham beholde Skioldet, paa det han ikke skulde komme i hans Hænder; og Kiæmpen kaste Florentis Skold høyt op i Veyret, og derefter slog han vredelig paa ham, og ramte ham med sin Næve paa det høyre Skinnebeen, at han hart ad havde faldet til Jorden, dog

kom han i en hast igien i Stiboylen. Men Clemens som saae alt dette paa Muuren, raabte med høy Røst: min Søn Florens, sover du nu? vaag og sov ikke, thi overvinder Kiæmpen dig, da bliver Frankerige fordærvet; Da Florens hørte Faderens Røst af Muuren, satte han hart an paa Kiæmpen med sit rustede Sværd, og gav ham saadan et Slag paa sine Skuldre, at et Stykke af det tykke Cappadociske Læder, som han havde til Trøye, falt paa Jorden, tillige med et stort Stykke af hans Kiød, og Blodet flød ud af ham, som af en Øxe. Da Kiæmpen saae sit Blod at flyde, ønskede han sig hos Soldanen, eller hos Jomfru Marcebilla, thi han fandt sin Mester, og en veldigere end han, og hans Lige havde han ey endnu seet, han frygtede sig for ham; dog foer han end eengang stærk ind paa Florens, men han vilde ikke bie ham, men foer nogle Trin tilbage; og Kiæmpe-Kongen foer saa hastig efter Florens, at han ramte hans Hest paa Hovedet, som falt derover til Jorden, og Florens falt om paa sin Ryg, men han sprang i et Øyeblik op igien, dog frygtede han sig, at han ikke til Fods skulde overvinde Kiæmpen; men Ridderne paa Muuren saae paa Florens, og raabte med høy Røst: O Naadige Gud, HErre over Himmel og Jord, kom denne Ridder til Hielp, at han kan overvinde denne tyranniske Kiæmpe, og Christenheds Forfølgere, som har udgydet saa mange Christnes Blod; beskierme vort Land Frankerige, som disse Blodtørstige saa ynkelig haver fordærvet; O Gud spar os, og giv den-

ne

ne unge Ryttet din Kraft, at han maa omkomme vor Fiende. Da Kiæmpen hørde dette Ragb, sagde han til Florens: Nu skal jeg slaae dig ihiel, og ſiden ødelegge Frankerige, og endskiøet du haver hugget den eene Arm af mig, saa skal det Saar dog snart vorde lægt, Florens svarede: den levende Gud skal hielpe mig, thi om du endskiønt haver borttaget min Skiold, saa haver du dog ey overvundet mig. Kiæmpen sagde, vi ville snart see, hvor stærk din Gud er, og i det samme hug Kiæmpen saa grueselig efter Florens, ligesom han skulde have kløvet ham ad; men Florens skyndede sig, og sprang fra ham, og værgede sig saa Ridderlig, at han kunde ikke skade ham; og da han ikke efter sin Agt kunde ramme Florens, blev han af Vrede hart ad afsindig, og tænkte med et stærk Slag at ihielslaae ham, men som Hastighed gior alting got, snublede Kiæmpen, og faldt tilbage og slødte sig hart, og Jorden rystede ved Faldet; og Florens sprang til og gav Kiempen saa mange Slag af sit rustede Sværd, at han frygtede for Døden, og bad Florens om Naade; Men Florens svarede: Jeg takker Gud, som haver hiulpet mig, og i hans Navn vil jeg dræbe dig, og i det samme hug han Hovedet af Kiæmpen, og sagde: dette Hoved skal jeg forære Kong Dagobertus. Derpaa bandt han Hovedet til Sadelen ved Hæret, som han neppe kunde faae bugt med, efterdi det var saa stort. Men da hans Fader Clemens og de andre paa Muuren havde seet den Seiervinding, som Gud havde givet Kongen ved ham, takkede de Gud,

og

og løb fra Muuren og ud til Porten mod Florens; meenende, at han med dem skulde ride i Staden, men han vilde ey, og haa leverede dem Kiæmpens Hoved, og befalede dem at levere det til Kong Dagobertum; og da han ikke vilde lade sig overtale at følge med dem i Staden, lod de ham ride, og befalede ham Gud. Og Florens foer, at han ikke vilde komme til Paris, førend han havde seet Kongens Daatter af Babylonien, thi han havde hørt meget tale om hendes Deylighed, og han kunde ikke have Roelighed, førend han havde seet hende.

Florens reed til Montmartres, og ledte efter Soldanens Daatter, som han vilde forem ed sig.

Da Florens reed strax til Montmartres eller Martreburg, men den gamle Clemens og de andre Franske lod Kiæmpen ligge paa Va steden, og gik ind i Paris, og leverede Kong Dagoberto Kiæmpens Hoved at ride lige til Martreburg hvor den skønne Martebilla havde hendes Leyer; og da Hedningene saae ham komme ridende, sagde de til hverandre: hvor vil den rustede Ridder hen, sandelig, hans Kyrts skinner, ved Gud Mahomet, saare af Rust, hans Spyd er malt af Rog, hans Skiold er uoputtet, hans Sværd haver heller ingen Balg behov, thi det er overtrukket med Rust, og hans underlige Rustning giver os Ret tilkiende; vi maa tage ham til Fange, at vi kan see, hvo han er, siden ville vi føre ham til vor Øverste Kiæmpe Kongen, som saaer giøre ham til vor Anførere imod de Franske; thi sandelig giver hans Rustning os tilkiende, at han er mer-

kelig.

kelig. Og Hedningene talede Sandhed, som de ikke selv vidste, thi han var mærkelig, og Keyser Octaviani Søn, hvilket han havde mandelig bevist paa Kiæmpe-Kongen, og havde de kiendt ham, da havde de ey spottet ham. Og da Florens reed til Jomfrue Marcebillæ Telt, gik hun og hendes Jomfruer i det Grønne uden for Teltet, for at forfriske sig, og Teltet var opsat paa et lystig Sted, thi paa den eene Side var en liden grøn lystig Skov, hvor Nattergalene saare lystig sunge, paa den anden Side var en deylig Eng med mange skiønne Blomster, hvilke Jomfruerne afplukkede og giorde Krantzer deraf, og Marcebilla havde og giort en Krantz til Kiæmpe-Kongen, at sætte paa hans Hoved, naar han kom af Striden; paa den tredie Side af Teltet var Floden Seyne, saa Marcebilla ikke kunde udvælge sig et deyligere Sted. Og hun var overmaade prydet, og klædt i deylig Purpur, giort i Alexandria, som var belagt og bremmet med puurt Guld og Ædelstene paa Hedensk Vis; og som Solen stak paa disse Steene, gav det saa klart et Skin, at Florens mente, at det var væbnede Hedninge, som vare satte til at vaage vare paa hende; og han frygtede sig i Begyndelsen, men tog strax Mod til sig igien, og af hans brændende Kiærlighed til hende, reed han u-forsagt til Jomfruens Leyer. Da hun, samt hendes Jomfruer saae at Florens kom ridende saa flux mod hendes Telt, og hun forundrede sig derover, og loe ad hans underlige Rustning; besynderlige spottede Jomfru Marcebilla ham, og sagde til

hendes

hendes Jomfruer: hisset kommer en fin Ryttet ridende; giver agt paa hans rustede Kyrids, see hvilket Skiold der henger paa ham, jeg troer at han haver malet sit Spyd med Rog, ovi, ovi, naar jeg seer hans Rustning, bliver jeg bange og krybet i Skiul; det kunde gavne ham, om han kom igiennem nogle Tornebuske, at de kunde skure hans Kyrits; men lad os ikke spotte ham, thi, sandelig ved vor Gud Mahomet, han kan forfærde alle vore Riddere; og man skulle snart sige, at hans rustede Sværd var rødt af Kiæmpe-Kongens Blod, som han har ihielslaget; saaledes bespottede Jomfru Marcebilla ham. Men en af hendes ypperste Jomfruer vilde endnu værre spotte ham, og sagde: Marcebilla har sandelig Uret, at hun spotter denne Ryttet med sin Rustning, hielpe mig Gud Mahomet, om ikke mit Blod roter sig i mig af Kiærlighed til ham, thi han er deylig, og vilde ønske, at jeg i denne Nat maatte omfavne ham, og forlyste mig med ham; En anden Jomfrue begyndte at spotte ham, og sagde: Spotter ham ikke, thi den rustede Ryttet er min Inclination, og kunde jeg faae ham i Tale, da skulde han i Nat bole med mig; En anden meente, at han vilde meget flattere Marcebilla, og sagde: vilde denne Ryttet tage mig under sine Hænder og undertiden forlyste mig, da vilde jeg holde ham venlig. Da Marcebilla hørte Jomfruernes utuotig Tale, blev hun vred, og gav en af dem et Øresigen, skieldede hende ilde, og sagde: besind dig en anden gang bedre, naar du vil tale; og Jomfruen

fruen skammede sig meget, dog havde de for sig selv indbyrdes allehaande foragtelige Ord om Florens og hans Rustning. Og af alt dette vidste Florens intet, thi han tænkte ikkun paa at fuldbyrde det, som han havde i Sinde, og reed til Marcebillæ Telt og havde sat sig for at vove sit Liv for hendes skyld, og han ønskede at kunde kysse hende, om han end aldrig skulde komme til Paris igien. Og Jomfru Marcebilla sane vel at Rytteren reed flux mod hende, men tænkte ikke, at det var for hendes skyld og af Kiærlighed til hende, og derfor blev hun staaende uden for Teltet, for at erfare hvad han vilde, og hun forfærdedes for ham. Og Florens holt sig saa ærbar, og lod som intet var, indtil han var hende saa nær, at han kunde gribe hende, og han vendte sin Hest, og tog hende om den eene Arm, og satte hende paa Hesten, og førte hende for sig, og krystede hende kiærlig op til sit Bryst, og som han var optænt af Kiærlighed til hende, kyste han hende mange ganae. Jomfru Marcebilla, som ey vidste enten denne Ryttet var en Christen eller Hedning, blev meget forfærdet, og skreeg ynkelig, sigende: min Gud Mahomet, er der da ingen from Hedning der vil hielpe mig; O Ynk! min kiære Hr. Fader, Konge i Babylonien, I seer mig aldrig meere. Og dette hendes Skrig hørte Tyrkerne og Hedningene, og sprunge strax paa deres raske Hester, og hastede efter Frantzoseen med deres Spyd og Sværd, og vilde tage Jomfruen fra ham; men Florens haabede at undrende dem, og reed flux frem med Jomfruen, og imidlertid kyste han hende,

hende, som hun sad for paa Sadelen og han sagde: Jeg maa vel være glad, som haver faaet saadan et Klenodie, og taget eder med Strid: og han sagde til hende: smukke Jomfru, glæder eder med mig, og bekymrer eder ikke, thi J er min Fornøyelse, og J opholder mit Liv, og inden stakket Tid skal J være min Egte-Frue; Jomfruen taugde stille og sukkede. Og Florens havde vel i Sinde at føre Jomfruen med sig til Paris, men Tyrkerne og Hedningene rendte saa flux efter ham, og trængde ham saa hart, at han maatte forlade Jomfruen og værge sig, og Hedningene raabte med høy Røst: Holt stille du Skalk, og slip Jomfru Marcebillam, Soldanens Daatter, og du skal døe for vore Hænder, fordi du agter at føre saa stort et Klenodie fra os. Og, som Florens fornam af dette Raab, at han ey kunde beholde Jomfruen, blev han saare bedrøvet, og han kyste hende nogle gange gandske kiærlig, og satte hende ned af Sadelen med stor Vrede og Vanghed; og rev et Erme af hendes Klortel, ikke med Magt og Vold, thi havde hun ridet længere med ham, da havde hun maaskee, samtykt i hans Ville. Og han sagde til hende: Jeg vilde heller miste alt det jeg ever, end eder, men Hedningene tillader ikke, at det skeer denne gang, dog lover jeg eder hermed, at jeg inden kort Tid skal være hos eder igien, thi jeg vil i alle mine Dage holde eder for min Allerkiæreste, og det ikke utilbørligt (skiønne Jomfru) thi jeg haver vundet eder fra eders Kiæreste Kiæmpe-Kongen, hvilken jeg haver ihielslaget for Paris Stad, og jeg haver foræret Kong Dagoberto hans Hoved til en Bytte-Penge; og som

han

han ikke tiere kan søge eders Venskab, saa haaber jeg, og forlader mig dertil, at I skulle tage mig an udi hans Sted, thi jeg haver vundet eder Ridderlig; bønhører mig derfor, og lader mig finde Naade hos eder, saa vil jeg ey forlade eder, saalænge jeg lever. Jomfruen, som hørte disse Ord, vilde ikke troe ham, og raabte stedse om Hielp Og da han hørte hendes Klagemaal, frygtede han sig, og saae i det samme over hundrede Hedninger omkring sig, som alle med stor Skrig og Vrede satte ind paa ham, og vilde frelse Jomfru Marcebillam fra ham. Og Florens forsømmede sig ikke, men slog vældelig med sit Sværd iblant Hedningene og Tyrkerne, at de sagde: denne er ikke et Menniske, men en levende Diævel af Helvede, og tvende Konger hørte det, og sagde: hvor er den grumme Diævel, vi ville belønne ham? Florens svarede her er jeg; og da Kongerne saae ham, satte de ind paa ham af all Magt, men Florens var for behændig og stærk, og værgede sig saa Ridderlig, at han strax fældede Kongerne. Der Hedningene det saae, raabte de saa forfærdelig, at Kongen i Persien hørde det; og han vilde hævne Kongernes Død, og rendte til Florens med stor Vrede, og vilde igiennemrende ham med sit Glavind; men, som Gud vilde beskierme Florens, skyndede han sig, og sog sit Spær ud, og ramte Admiralen saa vist, at han lod sit Værge falde, og Florens kastede derpaa sit Spær fra sig, og greb til Sværdet, og giorde dermed saadanne visse Slag, at han hug hans Hierneskal i tu paa

ham, saa at han falt død ned paa Jorden. Herover blev Florens meget glad; og i alt Sandhed, enhver Christen, som havde seet ham saa Ridderlig kiæmpe, maatte vel haft stor Glæde deraf, thi den Dag ihielslog Florens med sin egen Haand over tolv Personer, og saarede derforuden endeel meget ilde. Og da Florens havde omkommet disse tre Konger, sagde den eene Hedning til den anden af vred Hu: hvilken en Spot! vi ere alle ikke en Spurre værd, og det var os en ævig Skam, om en Ridder skulde overvinde os; og derpaa fulde de heftigere an paa Florens, og som mange Hunde er Harens Død, maatte den gode Florens fly, tilmed var hans Hest saa ilde saar-giort, at den ofte vilde falde under ham; og der rendte over to hundrede Hedninger saare hastig efter ham, saa at han havde høylig Hielp nødig; og i det samme kom hans Fader Clemens ud til ham med hundrede velberustede Franske, som Kong Dagoberte sendte ham til Hielp, hvilken frelste Florens, ellers havde Hedningene omkommet ham. Og Frantzoserne støtte saa hart paa Hedningene og Tyrkerne, at de strax maatte flye, men de forfulgte dem, og ihielslog fleere af dem, end der havde blevet dræbt, om de havde segtet. Og i denne Tummel løb Jomfru Marcebilla i sit Telt, ellers havde hun blevet fangen; og alle Hedningene, som vare i denne Skærmytzel bleve dræbte undtagen to, som de vilde lade leve, fordi de skulle forkynde Soldanen denne Tidende. Og Clemens, i hvor gammel han var, vilde med et lidet Mandskab, som han

havde,

havde, rykke til Martreburg, hvor Marcebillæ Telt var, men Florens fraraade det, thi i hvor vel at hans Mandskab var freydigt og modigt, saa vare dog Hedningene, som toge vare paa Marcebilla, langt sterkere og mod tre tusinde Mænd, og Florens Hest var derforuden gandske udmattet; og da Clemens og hans Søn Florens saaledes raadsloge med hinanden, kom deres Speydere, som berettede at Hedningene og Tyrkerne vare saa forskrækkede og u eenige, at de vilde give Flugt; og da de hørte det, besluttede de at gribe Hedningene an, og de overfalt dem saa heftig med saa stort Skrig, at de forlode all deres Gevær og Rustning, og flyde uden Vaaben til Dampmartin, hvor Soldanen havde sin Leyer med den heele Armee; og Florens med Frantzoserne forfulgte dem, og dræbte mangfoldige af dem, og de sagde til dem: O I Guds forgaaen Kroppe, nu skal I betale det uskyldige Christne Blod, som I haver udøst, og I skulle alle dø: og de bleve ved at ihielslaae Hedningene og Tyrkerne, som flyde; og de ihielsloge over halvandet hundrede af dem; og derefter udplyndrede de Hedningernes Leyr, hvor udi de bekom Værdi for sex hundrede Mark Guld, som de deelte imellem sig, at føre med sig til Paris, og de vare samtlig meget glade saa vel for Byttet, som for Seyeren, og de bevidste Florens stor Ære for sin store Manddom; og Clemens sagde til sin Søn Florens: Jeg glæder mig høylig derover, at jeg seer dig kaarsk for mig, og at du undgik den store Fare, som du var udi; Lyksalig var

jeg, da jeg førte dig over Havet, og du haver meget vel udgivet Pengene for Hesten; Nu ville vi ride til vor Konge Dagobertum, og fortælle ham alting; og sørg ikke for Belønning, thi Kongen skaaer dig visselig til Ridder, og giver dig Gods og Eyendom, thi du haver fortient det. Florens svarede: Kiære Fader jeg vil giøre efter eders Villie; de reysende Folk giorde ham og stor Ære under Veys; og fulkes med ham til Paris. Hedningene vare bedrøvede for deres Øverste Kiæmpe-Konge, samt for det meget Gods, som de havde mistet, og de sagde: vor Gud Mahomet haver slet forladt os, og om vi ikke faaer bedre Lykke, da maa vi alle doe i Christenheden.

Da de Vantroe havde mist Kiæmpe-Kongen, og vare slagne paa Flugt af de Christne, klagede de deres Nød og Skade for Soldanen i Dampmartin.

Og Hedningene flyde derpaa i største Hast til Soldanen i Dampmartin, og de fortalte ham alting, som det var tilgaaet, hvilket ellers var ham gandske ubevidst. Soldanen svarede: Giver eder tilfreds: alt det som er i Paris skal høre eder til, og alt Frankerige skal give sig i eders Vold, thi jeg haver endnu femten vel berustede Konger hos mig, (foruden mange, som ere hiemme) og vi have Proviant i fire Aar, derfor ville vi udhungre Landet, og de skal give sig omsider. Men een sagde til Soldanen: Eders Raad er got, allernaadigste Konge, men Sagen er af en anden Sammenhæng; thi vor Anføre-

re

re Kiæmpe-Kongen, paa hvilken vi stolede, er bleven ihielslaget af en Frantzos uden for Paris, og de Franske haver taget all vor Gods og Rustning fra os, og ihielslaget over to tusinde af os; og en havde allereede taget Eders Daatter Marcebillam til Fange, men formedelst vor Modstand maatte han forlade hende, og havde vi ikke bleven overmandede, da havde vi fort ham fangen bort med os; og der er een iblant dem, som ikke er et Menniske, men en levende Diævel, som dræbte Kiæmpe-Kongen, samt to Konger, og Admiralen af Persien, foruden andre fleere, og udi hans rustede Rustning ligner han en levende Dievel; og vi haver fort eders Daatter Marcebillam hid, og er meget bedrøvet for det meget Folk, som er ihielslaget, og for hendes Kiæreste Kiæmpe Kongen, som hun har mistet, hvilken havde lovet hende Kong Dagoberti Hoved; og Kiæmpe-Kongen gior ingen Frantzos tiere Skade; og Kong Dagobertus er bleven nu saa mægtig, at Soldanen med all sin Hær ikke kan modstaae ham. Da Soldanen hørte disse onde Tidender, blev han haardelig forskrækket, at han i stor Afmægtighed faldt til Jorden, og da han havde ligget der et lidet, stod han op igien, og svor ved sin Kongelig Krone, at han plat vilde ødelegge Frankerige, og omkomme alle Undersaatterne; men Kong Dagobertum vilde han have levende, som han vilde lade slaae for sine Øyne. Og da Soldanen talte saa vredelig med sine Tienere, kom Marcebilla ridende og græd med alle sine Jomfruer, hun stod ned af

sin Hest og falt paa Knæ for sin Fader, og hilsede ham med Graad; og Soldanen reyste hende op igien, og sagde: mit kiære Barn, hvad skader eder, efterdi I er saa bekymret og bedrøvet? hun svarede: kiære Fader jeg omkommer mig selv, om jeg ikke maa faae hævnet mig paa Frantzoserne; Soldanen sagde kiære Daatter sørger ikke, thi det skal skee efter eders Villie; thi ved vor Gud, som lader Korn og Vin voxe, den Ryttер som haver dræbt eders Kiæreste, Kiæmpe Kongen; skal doe een ond Død, thi jeg vil lade brænde ham til Aske; derfor glæder eder, kiære Daatter, og gaaer til Seng med eders Jomfruer i eders Telt, og sover roelig, og koster eders Sorg og Bekymring bort, thi jeg skal, ved min Gud Mahomet, ingen Roe have, førend jeg har ødelagt gandske Frankerige. Jomfruen sagde: Eders Villie skal skee, men jeg er saa grædsk paa de Franske, indtil jeg faaer hævnet mig paa dem, og meest paa den rustede Rytter, som noget nær havde fort mig bort med sig, om jeg ikke havde faaet desto flere Hielpere, og jeg havde denne Time været med ham i Paris, hvor jeg maaskee havde kommet til at lide allehaande Ont af de Christne. Soldanen svarede: det skal ikke blive u-hævnet; derpaa sagde hun sin Fader god Nat, og gik til Admiralens Daatter af Persien, og de ginge begge i deres Paulun, hvor de daalig pleyede at være; og i hvor vel at Jomfru Marcebilla havde en deylig og blød Seng, dog laae hun den Nat meget haardt, thi hun kunde ingen Roe have for de Kiærligheds

Kys

Kys som Florens havde givet hende, og i hvad hun end vilde giøre, tænkte hun altid paa ham, thi hun var gandske forliebt og optændt i Kiærlighed til ham; og formedelst disse Kiærligheds Tanker, som gandske havde betaget hende, kunde hun ikke sove; og omsider brød hun ud med disse Ord: Min Gud Mahomet, hvorledes kan jeg hielpes, da jeg er syg, og skader dog intet! O min Gudinde Venus, hvorfra kommer den Ild, som jeg er optændt af, bliver den ey udslukket, men bliver ved at brænde, da maae jeg visselig døe; og hun blev altid ved at sukke, og sagde ved sig selv: hvorledes skal jeg slaae disse Tanker af mit Sind? Ulyksalig var jeg, da jeg først saae denne rustede Ryttер, og end ulykkeligere, da han kyste mig, thi jeg frygter, at jeg af dem er dræbt, og som mig kan sluues af hans Mandighed og Fagter, saa maae han være født af en stor Slægt. Men O Gud Mahomet, hvorfor har du ikke ladet ham blive født i vor Troe, men haver ladet ham skabes i den fordømte Troe; og i hvor vel ingen Christen skal røre mig, saa vil jeg dog tillade den rustede Ryttер det, om han var nærværende, da jeg vil give ham min Kiærlighed, dog paa de Vilkaar, at han skulde tilbede vor Gud Mahomet. Saaledes og i disse Tanker fordrev Jomfru Marcebilla den gandske Nat, og om Morgenen tilig lod hun en af sine Tienerinder giøre Sengen om, thi hun vilde hvile sig, efterdi hun var saare mat af de Tanker og Suk, som hun havde haft Natten tilforn, og da hun var kommen i Seng, kastede

hun sig nu paa den eene, nu paa den anden Side, o stundum paa Ryggen, og ved Fødderne, og hun v.lede sig hid og did, og var saa u-rolig, at det var Ynk at see; hendes Jomfruer trøstede hende vel, men forgiæves, thi de vidste ikke, hvad hende skadede, ey heller at Florens havde saaret hende med Kiærligheds Pile. Omsider kunde Jomfru Marcebilla ikke længer blive i Sengen af Uroelighed, men stod op, skikkede sig, som hun havde været afsindig; og hendes Jomfruer straffede hende, sigende: hvad ligger eder paa Hiertet, eller hvad Sygdom haver I; og da de idelige bleve ved at straffe hende, sagde hun omsider: ved min Gud Mahomet, veed jeg ikke, hvad Sygdom jeg har, og om jeg end vidste den, saa tør jeg ikke aabenbare den. Hvorpaa Jomfruerne bleve ved at ængste hende meere og meere om Aarsagen til hendes Sygdom; og da sagde omsider Jomfru Marcebilla dem Aarsagen der til saaledes: Mine Søstre, den rustede Ridder, som overfalt os ved Martreburg, og vilde føre mig bort paa sin Hest, har alleene ført mig i denne Pine, og han tvinger mig Dag og Nat; thi efter at han har kyst mig saa venlig, er Kiærligheds Pile saa dybt skudt ind i mit Hierte, at jeg ikke kan forglemme ham, og jeg bliver ey glad i mit Hierte førend jeg faaer ham fangen, og omfavner ham med mine Snee-hvide Arme, og dermed kan jeg alleene blive frisk igien. Dertil svarede hende Kong Athymodis Daatter af Asia og straffede hende, sigende: Hvi er eders Hierte bekymret for saadan en

arm

arm rustet, og maaskee og u-ædel Ridder, thi af hans Rustning kan man vel domme, at han ey er af nogen Byrd, tilmed er han en Christen og imod vor Troe, derfor raader jeg eder, at I slaaer disse Tanker af eders Sind, thi der er endnu mange Konger og Kongelige Prinzer i eders Faders Hof, med hvilke han kan gifte eder, og føre eder til Kongelig Værdighed, og er I endskiønt optændt af Kiærlighed til ham, saa betragter eders høye Værdighed med hans ringe Fødsel; thi man kan tænke, at om han havde været af høy Adelig Slægt, da havde han vel bedre været rustet, og forsynet med Folk; derfor følger mit Raad, og slaaer ham af Tankerne. Jomfru Marcebilla svarede: det er for haart, at jeg skal slaae det af mit Hierte, som jeg har allerkierest; visselig er han ey af ringe Slægt thi hans Adelige Fagter og Tale giver tilkiende, at han er af en høy Stamme, thi ingen veed, hvorfor han reed saa rusted, og faaer jeg ham ey, da er mit Liv i Fare. Og hun blev ved i den brændende Kiærlighed, og sukkede af Længsel. Og Florens vidste ey af Marcebillæ Kiærlighed mod ham, og han har ligesaa vel som hun optændt af stor Kiærlighed, thi saa ofte han tænkte paa Marcebillæ røde Mund og snee-hvide Bryste, smertede det ham meget, at han ey kunde være hos hende, og han tænkte altid paa Udveye, hvorledes han kunde komme til hende, som og lykkedes ham, hvilket siden skal fortælles.

Frantzoserne rede tillige med Florens til Paris, hvor alle Unge og Gamle løb hen, for at see ham, den rustede Ryttер, som havde omkommet Kiæmpe-Kongen.

Og de Franske toge alt det Gods med sig, som de havde røvet fra Hedningene, og reed til Paris, og førde Florens imellem sig, og førde det rustede Sværd for ham, og reede i slig Ordning ind i Paris. Førsterne og Herrerne i Staden reed med stor Ære mod Florens, thi alle vilde see ham, og de ledsagede ham til Kong Dagoberti Pallatz, hvor Florens og Herrerne steg af Hestene, men Keyser Octavianus løb til, og hialp ham af hans Stiebøyel, som tænkte mindst paa, at han var hans Søn; og Florens tog sit rustede Sværd, og Førsterne og Herrerne leedte ham op til Kong Dagobertum paa hans Pallatz: Og han faldt i Knæ for Kongen og sagde: Naadigste Konge, jeg haver ved min Fader Clemens ladet antvorde Eder Kiæmpe Kongens Hoved, nu fører jeg selv det rustede Sværd til Eders Kongelig Majestæt, ved hvilket jeg haver vundet den Gave, thi med mine Hænder haver jeg omkommet den Kiæmpe, som daglig har giort eder stor Skade, men nu har jeg formeent ham det at skade eder meere, og eders Land skal herefter have Fred for ham; og derfor skienkes Eder det rustede Sværd tillige med Kiæmpens Hoved, som tilforn er bleven leveret; Paa min Belønning tviler jeg ey naar det behager Eders Kongel. Majestæt. Kong Dagobertus saae alvorlig paa Florens, takkede ham

og

og sagde, at han skulde staae op, og sætte sig ved Siden af ham, men Florens vilde ingenlunde giøre det, og sagde: det sømmer mig ikke at sidde hos Kongen. Da sagde Kong Dagobertus: Du skal sidde hos mig, thi du har fortient den Ære, og i Morgen tilig vil jeg slaae dig til Ridder, og du skal boe hos mig, og bekomme stort Gods, og naar jeg skal i Strid, skal du være ved min Side, og føre min Kongelige Stav, thi du est fød paa en lykkelig Dag, og derfor haver Gud givet dig den Naade, at Kiæmpe-Kongen er ved dig bleven ihielslaget, da heele Frankerige frygtede sig for ham. Clemens har giort en god Gierning, da han saa vel har opfødt dig, derfor skal du være taknemmelig mod ham, og tænke efter, med hvad Møye han haver ført dig over Vandet i dette Land. Da Clemens hørte disse Kong Dagoberti Ord til Florens, at han vilde slaae ham til Ridder, raabte han høyt: naadige Konge, lad min Søn Florens med Fred, thi jeg vil ikke have en Ridder af ham, efterdi han fra den Tid aldrig blev hiemme hos mig, men reed stedse i Strid og Skærmytzel, og han kan snart blive slagen og saargiort, hvilket vilde giøre mig meget bekymret, men det er min Villie, at han skal være en Vedslere, thi det er en god Profession, og giver gode Penge. Florens svarede: ach Fader efterdi Kongen vil slaae mig til Ridder, da værer ey mod Kongen; men lader det behage eder, og siger Kongen Tak; og da Clemens havde betænkt sig, falt han ned paa Knæ for Kongen, og sagde: Aller-

lernaadigste Konge han gjøre hvad ham behager, dog at der ikke skeer for stor Bekostning, thi han haver tilforn noget nær ødelagt mig, og ført mig i Armod. Kong Dagebertus loe derved, og sagde: Florens, i Morgen skal du slaaes til Ridder. Florens svarede: Jeg annammer denne høye Naade med stoer Tak. Derefter lod Kongen opsætte Kiæmpe-Kongens Hoved paa en lang Stage midt i Staden paa en vid Plads, at alle kunde see det, thi det var forunderligt stort; og alle vilde gierne see Florens, thi de sagde, han maa sandelig være en stærk Helt, at han torde angribe saa stoer en Kiæmpe, og de forundrede sig alle, at han kunde omkomme ham, og alle saa vel Rige som Fattige glædte sig over denne mandige Gierning.

Kong Dagebertus slog Florens til Ridder i Octaviani og andre Herrers Nærværelse.

Om Morgenen tilig derefter bleve Førsterne og Herrerne tilsammenkaldede, efterdi at Florens skulde slaaes til Ridder. Keyser Octavianus kom først, thi han havde en synderlig Gunst for Florens, og det spuntes at Naturen bevægede sig i ham, ligesom han kunde være hans Fader; og saa tit han tænkte paa, at han saa uskyldig havde udskudt sin Gemahl og hendes Printzer sukkede han meget; og han gav Florens et Kys. Kongerne af Spanien og Irland kom og, samt Førsten af Østercige, med andre fleere Herrer, hvilke alle med et overmaade vel prydet Følge vilde ære Florens. Og han blev ifort Rygstykket og Kræftet, som ypperlig var pry-

det

det med gyldene Spender; og Keyser Octavianus satte ham Arm- og Beenskinnerne samt det gandske Rytts paa; og Kongen af Spanien bandt et skiønt skinnende Sværd om ham; Forsten af Østerrige satte Hielmen paa ham, som var prydet med Guldknapper; og omsider lagde Kongen en gylden Krave paa ham, og sagde: Gud velsigne og oplyse Eder, at I maa føre denne Ridderlige Stat med Ære og Sundhed. Clemens, som havde seet alt dette, saae, at han endnu ingen Sporer havde faaet, og sagde i Enfoldighed; saadelig Keyser Octaviane, jeg skal binde Sporer paa min Søn Florens; Keyseren loe og svarede: nu vel Clemens, jeg skal lade eder faae eders Villie. Og Clemens faldt paa Knæ, og vilde binde et par Guld-Sporer paa Florens, men som han selv ikke havde brugt Sporer i lang Tid, havde han glemt, hvorledes de skulde spendes; og derfor lagde han dem altid vrangt paa, i hvor han vente dem, og han blev omsider vred paa sig selv, og sagde: Jeg veed ikke, hvilken der hører til den høyre Fod, thi de ere ligedanne, tilmed haver jeg ey spendt Sporer i tredive Aar, og jeg troer, at Fanden haver raadt mig, at jeg skulde tage mig det for. Forsterne, Herrerne og den nye Ridder Florens loe her af, men Clemens fandt omsider paa at spende Sporene ret paa. Derefter stod Florens for dem i Ridder Habit, og han blev beskuet og roset af alle. Og Kong Dagobertus lod oprette en stærk Stolte i en Have, og der blev to stærke Pantzere bunden ved den samme Stolte, og to Skiolde blev fæstede paa samme

me Pantzere. Derefter blev Florens ført i Haven med stor Triumph, og mange Forster og Herrer samt deres Tiuere fulde med for at see dette Tog, og maaskee og, for at beskue Fruentimmeret. Og da de kom ind i Haven, sagde Koug Dagobertus til Florens: I skulde, efter den gamle Skik i Frankerige, rende et Red med eders Spær mod denne Stolte; Den gamle Clemens hørte dette, og sagde, naadige Konge, det er en daarlig Skik, det var bedre at rende et Sting imod en Hedning, end efter det Pantzer. Kongen og de andre Herrer loe ad denne eenfoldige Tale, og Florens sagde til sin Fader Clemens: kiære Fader, værer tilfreds, en anden gang vil jeg ride mod en Hedning, men denne gang vil jeg som billigt er, giøre efter Kongens Villie, thi han har giort mig til Ridder; Clemes svarede: nu vel, far hen, og den naadige Gud give dig Lykke. Men Florens efterkom Kongens Befaling, og rende paa sin Hest saa Ridderlig imod den Stolte, at han igiennemrendte baade Pantzeret og Skioldene, at de fulde ned. Og Almuen sagde: Gud give ham fremdeles Lykke, thi han beviser sig daglig, at han ey er fød af en ringe Slægt; og Kong Dagobertus saaer sandelig beholde ham i sit Hoff frem for alle, thi lever han endnu noget, da jager han Hedningene og Tyrkerne af dette Land. Af denne Dyst blev Kong Dagobertus saa fornøyet over, at han tog Florens i Haanden og takkede ham, og fra den Dag elskede han ham meget; Og Keyser Octavianus elskede ingen saa høyt, som ham. Kong Dagobertus begav sig gladelig hiem til sit Pallatz,

og

og tog den unge Ridder Florens hiem med sig; og den gamle Clemens sin de altid med dem, og Florens havde forsaarsaget dem stor Glæde, fordi han saa ridderlig havde stridet i Haven. Og Kong Dagobertus lod alle nærværende Konger og Forster bede, at de vilde blive hos ham at spise, Florens til Ære, som de og lovede; og Kongen lod bede allehaande Instrumentister, som med deres Spil skulde fornøye og glæde Gjæsterne. Og Forsterne samt Herrerne kom ind til Kongen, og Musicanterne spillede op, det beste de kunde, og det var fornøyeligt at høre. Da Clemens det hørde, løb han ned, og sagde: hvad er det for Folk, jeg meener at de ere galne; og da han saae, at de toge Drikke-Penge for deres Spil, slog han paa dem med en Kiæp, og sagde: I Hore-Unger, ville I snylte, seer I ikke, at det falder mig og min Søn tungt nok alligevel, og vil I og hielpe til, at jeg kan blive en Betlere. Da Musicanterne saae, at Clemens raasede saaledes, frygtede de, at der endnu fleere skulde komme og slaae dem, hvorfor de med tomme Buge flyde ud af det Kongelige Slot, hvorved de vare ilde tilfreds, thi saadanne Folk vil anderledes aflegges. Og da de vare komne ud, klagede de sig for hinanden, og den eene sagde: Gud give den gammel Knarre Helvedes Ild, thi han har ilde slaget mig; en anden sagde, han har sønderslaget mit Instrument; den tredie sagde: han har sønderslaget alle mine Strenge paa min Harpe, det gior mig ont, at jeg ey har rykket Skiæget af ham; den fierde sagde: det var et feedt Høytid, men vi fik ikkun lidt got af det.

thi

thi vore Instrumenter ere i stykker slagne, og vi har faaet Hug til. Og en Første, som havde seet hvad Clemens gjorde, løb til Florens, og sagde til ham, hvad Clemens havde gjort ved Spillemændene, og det fortrød Florens, som ey vidste, hvorledes han skulde raade Bod paa den Sag, og han sagde: havde de ikke løbet bort, da vilde jeg have givet dem nye Instrumenter, og en god Skienk dertil; og han sagde til sin Fader: saadelig, hvad haver I gjort ilde at I haver bortjaget Spillemændene, og ituslaget deres Instrumenter, da de vare komne hid, mig til Ære, og for at forlyste alle Herrerne, Fruerne og Jomfruerne, ved Gud, deres Instrumenter maa dobbelt betales dem. Clemens sagde: kiære Søn, jeg forstod det ikke, men jeg meente at de spottede eder, og er det eders Ville, da vil jeg kalde ad dem igien; og den gamle Clemens løb af Slottet, og fandt Spillemændene staaende paa Gaden og klagede sig over de Hug, som Clemens havde givet dem; Og da de saae ham komme med Kleppen, løb de alt det de kunde, thi de befrygtede sig for fleere Hug, men Clemens løb hastig efter dem, og raabte høyt, kommer hid Staldbrødre, jeg vil give eder andre Instrumenter og Drikkepenge til: men Spillemændene agtede ikke dette Raab, thi jo meere Clemens løb efter dem, jo snarere flyede de for den Klep, som han havde i Haanden; og de sagde, har Fanden ført os den Mand paa Halsen, gid han føre ham pokker i Vold. Clemens blev ved at raabe efter dem, men de vilde ikke vende sig om og Clemens kunde ey heller løbe dem op, der-

for

for gik han tilbage igien til sin Søn Florens, og sagde til ham, at han kunde ikke oplobe dem. Florens fortrød derpaa, og han vilde giøre sig vred, men da han fik at vide, hvorledes det var tilgaaet, loe han deraf og sagde det til alle Herrerne, og deraf blev en stor Latter i Kongens Sal, besynderlig af Jomfruerne, thi de agtede at vilde dantze, men der blev intet deraf, for den gamle Clemens skyld, og de bandede ham meget derfor. Keyser Octavianus tog Florens ved Haanden, og lod ham sidde hos sig og sagde til ham: Florens, er den gamle Clemens eders naturlige Fader? Florens svarede: Stormægtigste Keyser, jeg kan ikke sige eder det, han haver mig vel kiær, som jeg kunde være hans Søn, men om han er min naturlige Fader eller ey, det veed jeg ikke; men hans Hustru har fortalt mig, at han har kiøbt mig ved et Færgested hos Havet, og baaret mig derfra en lang Vey paa sin Ryg, og siden ført mig paa sit Asen hid til Paris, og indtil nu opfødt mig for sit Barn, men om jeg er født af hans Sæd, og han vil dølge det for sin Hustru og siger, som ofte skeer, at han har kiøbt mig ved et Færgested, det kan jeg ey sige eders Keyserlige Majestæt i Sandhed, men det kan jeg sige, at jeg ikke har med større Fornøyelse seet noget Menniske i Verden, end Eders Keyserlige Majestæt; og mit Sind er saa henvendt til Eder, som I kunde være min Fader; Octavianus sagde: har I kiendt eders Moder? Florens svarede: Jeg har aldrig seet hende, det jeg veed; Da mærkte Octavianus, at Florens var hans Søn, dog torde han ikke

aabenbare det, men det var nær han havde sagt, du est min Søn; thi Naturen giver mig det tilkiende, men han holt den Tale tilbage, og det blev staaende den gang; og i det samme skulde de til Bords, og der blev kostelige Rætter frembaarne; og Clemens var beskikket at staae ved Porten, og skulde ingen lade ind i Kongens Sal, førend Kong Dagobertus samt Førsterne og Herrerne havde sat sig. Men Clemens gik ofte ind i Salen, hvor Førsterne sad til Bords, og sagde til dem: Mine Herrer, værer lystig, thi eders Klæder ere forvarede, men ingen af eder skal komme bort, førend I faaer betalt Lauget, og det formedelst den Troeskab, som jeg er min Søn Florens pligtig. Førsterne og Herrerne loe, men de tænkte ikke, at den gamle Clemens havde lukt deres Klæder i et Kammer, og da de efter Maaltidet stode op fra Bordet, og enhver vilde tage sine Klæder, og fandt dem ikke, spurde de Tienerne derom, som ingen Besked kunde sige dem, thi Clemens havde gjemt dem, dem u-afvidende. Førsterne og Herrerne loe ad hverandre og sagde: det er mærkeligt, sligt er os ey tilforn vederfaret. Clemens, stod ikke langt derfra, hørte deres Knurren, og loe hemmelig af dem, og sagde ved sig selv, saaledes fanger man Muus; og havde jeg ey taget deres Klæder bort, de havde gaaet bort uden at betale; og som Førsterne og Herrerne klagede over det som de havde mist, kunde Clemens ey længere holde sig, men sagde høyt: Mine Herrer værer uforfærdede, jeg har taget eders Klæder, og I faaer dem ikke, førend I faaer betalt Lauget; holder

mig

mig ey for en Daare, at jeg skulde lade eder gaae bort, og ingen Betaling tage af eder, ney, det skeer ey, og jeg har derom tilforn advaret eder. Og da Florens hørte dette, blev han vred, men vidste ikke hvad han skulde giøre, thi først skammede han sig for Førsterne, dernest torde han ey fortørne den gamle Clemens, thi han havde ham kiær, dog han var vred, og gik til sin Fader Clemens, lo og sagde: kiære Fader, værer saa god, og lader os faae de Klæder igien, Clemens svarede: Ney ikke, førend de faaer betalt Kaasten; Førsterne, samt Florens og alle omkringstaaende loe ad ham. Florens sagde til sin Fader: kiære Fader, giører mig den Tieneste, og lader de fromme Førster og Herrer faae deres Klæder igien, jeg vil være skyldig, og sige god for Lauget, og I maa faae min Hest i Stalden til Pant. Efter denne Tale betænkte Clemens sig, og gav enhver Herre sine Klæder, og enhver loe hiertelig af Clemens hans eenfoldige Lystighed og Rænker. Derefter blev Florens paa ny ført kostelige Klæder, saa at ingen deyligere Klæder kunde findes, end de han fik, besynderlig var hans Hoser underforet med Gyldenstykke; og Clemens saae paa dem, og sagde til sin Søn Florens: kiære Søn de Stromper ere ikke sterke, et par af graat Klæde havde været stærkere og gavnligere. Da Kong Dagobertus og de omkringstaaende Førster og Herrer hørte denne eenfoldige Tale af Clemens, loe de meget af ham, og de havde den gandske Dag stor Fornøyelse og Tidsfordriv af ham; og som han aldrig tilforn havde haft Omgiengelse med Herrer og Førster ta-

lede han meget eenfoldig om alle Sager, som hørte store Herrer til, saa at de maatte lee af ham. Og da Natten kom, at enhver vilde legge sig, lagde Florens sig til Søvns, men i hvor vel han laae paa en blød Seng, kunde han dog ikke sove, thi han tænkte stedse paa sin allerkiæreste Marcebilla, Soldanens Daatter, som han elskede høyere end noget Menniske, og han ønskede at see hende igien i hendes Leyr; og i hvor vel han forud saae, at han ikke kunde komme der hen, uden største Fare og Møye, saa blussede dog denne Kiærligheds Ild saa sterk hos ham, og bevægede hans Tanker saa meget hid og did, at han ikke længere kunde blive i Sengen, men stod op, og lod sin Kammer-Dreng bære sit Kyrids, tilligemed all anden Rustnig, som var Armskinnerne, Kraven, Hielmen, Skiolden og Sværdet, og andet meere, som dertil hører! og da hans Kammer-Dreng saaledes havde væbnet og udrustet ham, befoel Florens ham at opsadle og udruste hans Hest; og da Florens saa væbnede sig, spurde Kammer-Drengen, hvor han agtede at ride hen: men Florens svarede, at han ikke derom skulde bekymre sig, thi han vilde ride bort en kort Tid, og komme strax igien. Derpaa reed han bort uden all Følgeskab om Midnats Tider.

Florens reed til Soldanen i hans Leyr, og undsagde ham paa Kongens Vegne af Frankerige, og omsider kom de to forliebte Personer, Florens og Marcebilla hinanden i Tale i Soldanens Nærværelse.

Og Florens satte sig paa sin Hest, og reed igiennem

nem den lange Gade i Paris hen ind til Porten, og saa ved sig selv, at saa snart Porten blev aabnet, vilde han ride til Soldanen Kongens Leyr af Babylon, som var fem Mile fra Paris; og da han kom til Porten, vakte han Porteneren op, og sagde til ham: min Ven, lad Porten op, thi jeg vil forrette et Ærende, som skal være gavnligt for dig og alle Franske. Porteneren sagde: kiære Junker, det kan ey skee, thi Kongen har ladet mig det forbyde, og jeg drister mig ey dertil under Livs Fortabelse. Florens svarede: kiære Portenere, for min skyld skal Kongen ey giøre dig Ont, og jeg vil der foruden vel belønne dig; og som Portneren var nødtrængende, tog han imod den Foræring, som Florens gav ham, og han lod Porten op gandske hemmelig og sagte, og Florens reed ud, at ingen saae ham, og Portneren lukte Porten strax efter ham; og Florens reed hastelig, saa at han mod Dag kom til Soldanens Leyr, som var fem Mile fra Paris; og da han kom nær Leyeren, hørte han Trommeter, Basuner, og andet sligt, saa vel som et stort Skrig, som Hedningene giorde, over hvilket han forundrede sig. Og som det ikke end var fuld Dag, tøvede Florens en liden Stund, til Solen opgik, at han kunde see Hedningenes Leyr, og som han saa reed frem og tilbage, saa han ved Solens Opgang, en stor Hob kostelige Telter, og iblant dem alle saae han og Soldanens Telt, som overgik alle de andre, thi det var saa vel prydet af Guld og Ædelsteener at det gav et klart Skin fra sig. Af denne store Mængde Telter, og Hedningenes forskræk-

kel'g Skrig, forfærbedes Florens noget Begyndelsen, men dog, som en mandig Helt, tog strax igien Mod til sig, og tænkte paa sine forrige Bedrifter og den store Ære, som han havde været udi, da han fegtede med Kiæmpe-Kongen, og sagde ved sig selv: Alting skeer efter Guds Villie; men i Dag vil jeg, med Guds Hielp, see Soldanen i hans Leyr, og jeg vil tale med ham, og sige ham mit Ærinde; og da Florens saae en Deel af Hedningene, og den store Mængde der var, frygtede han sig end meget meere; og som Hedningene ikke endda havde seet ham, sagde han ved sig selv: skal jeg stride med dem, da er det mig umueligt, at jeg kan undkomme med Livet, efterdi de ere saa mangfoldige, og dersom jeg vil flye, da haver de saa raske Heste, at jeg ikke kan undrende dem. Og da Florens saaledes i disse Tanker sad paa Hesten, steg han ned af den, og fandt paa dette Raad: han hug en Green af et Olie-Træ, som han hængte for sit Bryst, dereefter satte han sig paa Hesten igien, og tænkte, at han vilde give sig ud for et Sendebud, og sige Soldanen Kongen af Babylon sit Ærinde; og han befalede sig Gud i Vold, og han reed til Soldanens Leyr; men nogle af Hedningene, som saae ham, og kunde kiende, at han var en Frantsos, rendte hastelig til Florens, og vilde slaae ham ihiel; men da de kom nær til ham, og saae at han førte en Olie-Green for paa sig, som et Freds-Tegn, da torde de intet ont giøre ham, endskiønt han var Fransk, thi de tænkte, at han var Kongens Sendebud af Frankerige, og vilde føre gode Tidender til deres Soldan fra sin Konge; og

Florens

Florens blev ved at ride, indtil han kom til Solnens Telt, der stod han af, bandt sin Hest ved et Træ, og traade Ridderlig ind, hvor han fandt Soldanen Kongen i Babylonien, siddende udi stor Herlighed og Pragt, thi hans Telt, og den Stoel han sad paa, var saa kostelig ombengt og prydet med gyldene Klæder, at et gandske Førstendom neppe kunde betale Soldanens og hans Teltes Prydelse; og da Florens saae denne herlige Pragt, forundrede han sig meget, men hans mandige Hierte lod ham ikke forfærdes, og han tog sin Hielm af, paa det han kunde tale des forstandigere, og han sagde mandelig til Soldanen: Vor Gud, som er kommen ned af Himmelen, og har paataget sig vor Kiød og Blod, og er født af en reen Jomfrue, og har siden lidt Død for os arme Syndere paa Korset, giver min fromme Kong Dagoberto daglig Kraft og Styrke, hvilken Gud er mægtig over alle, og giver sine Venner Glæde og Lykke og sine Fiender vil han oprykke og forstyrre; og dig som er hans Fiende, vil han plat ødelegge, om du ikke adlyder Kongens Bud af Frankerige; og dette befaler han: at du skal møde for hans Kongelige Throne, og begiere Naade af ham, og gior du ikke det, da har du vovet dig alt for vidt, og har været for dristig, i det at du er kommet over Havet i vort Land; og om du ikke begierer Naade af ham, da skal du aldrig komme tilbage igien over Havet, og alt det Gods, og din gandske Krigsmagt kan ey formaae sig imod Kong Dagobertum, thi dit Hoved skal hugges fra din Axel, derfor ret dig derefter, og betænk dig snart, hvad

Svar du vil give mig, thi jeg har kundgiort dig min Konges Befaling, Bud og Villie. Af dette Bud og Florentzes trodsige Tale, var Soldanen meget kommet fra Sindet, og i stor Vrede kastede han en stor skarp Kniv til ham, og agtede at ville ramme ham dermed, men Florens bukkede sig og undvigede det Kast, saa at Kniven foer tre Fingre dybt ind i den Stolte, som Teltet var spendt ved. Og som Florens fortrød, saare hart paa dette Kast, betænkte Soldanen sig strax, at han havde giort Florens Uret, eftersom han var et Sendebud, og han sagde: Sandelig dersom du ikke var et Sendebud, da sværet jeg dig ved min Gud Mahomet, at dit Legeme skulde blive hugget i stykker, men nu skal dig entet ont skee, og jeg haver forseet mig med det Kast, og bekymre dig ikke derfor, eller fortryd ey derpaa, jeg vil skienke dig fire hundrede Ducater; og da han havde faaet dem, sagde Soldanen ydermeere til Florens: Vend dig tilbage til Kong Dagobertum, og sig ham paa mine Vegne, at om han ey vilde tilbede vor Gud Mahomet, og tiene ham, da vil jeg ey vende tilbage over Havet, eller have Rolighed i mit Hierte, førend jeg faaer giort ved ham efter min Villie, og faaer dræbt ham, og undertvunget hans Land. Og da Soldanen havde endt denne Tale, kom Jomfru Marcebilla, Soldanens Daatter, med sine deylige Jomfruer, ind til Soldanen, og helsede ham med stor Ærbødighed; Soldanen, samt de femten Konger, som var hos ham, stode op, og toge vel mod hende og hendes Selskab. Derefter maatte hun sidde hos sin Fader Soldanen, som

hun

hun fornøgede meget med sin Samtale og tugtige Geberder, og de femten Konger havde stor Behag og Glæde af hendes store Deylighed; og hun var klæd i rødt Carmosin, som var blandet med Guld-Ranker, og ellers var hun oversat med mange Perler og Ædelsteene, Guld-Ringer, Klæder, og mange andre Kienodier, samt skionne Diamanter, Smaragder, Rubiner, og Saphirer, og andre ypperlige Steene, som gav et stort Skin i Teltet. Og da Florens saae Marcebilla blev han saa inderlig optændt af Kiærligheds Lue og samme betog ham saa meget, at all hans Kraft og Styrke gik fra ham, og han havde mæren besvimmet, dog holt han sig det beste han kunde; og saa snart Marcebilla saae Florens, saae hun strax at han tilforn havde kyst hende i Martreburg, og all hendes Blod blev staaende, og hun mistede en Deel af sin skionne Farve, dog saae hun venlig til Florens, og Florens havde sine Øyne meere paa Marcebilla end paa Soldanen. Og da Marcebilla ikke længere kunde holde sig for at tale til Florens, sagde hun siden med forblummede Ord til ham: O Christen Mand kiender du ikke en Rytter, som daglig er hos Kongen i Frankerige, og har for kort Tid siden nedlagt Kiæmpe-Kongen uden for Paris i et rustet Kyrids; sandelig, jeg længes efter at see ham, ikke af Kiærlighed, thi havde jeg ham i min Magt, da skulde han strax brændes, efterdi han haver ihielslaget min Kiæreste Kiæmpe-Kongen; og i det hun talede, gav hun ham mangt et venligt Øye-Sium, dog torde hun ikke lade sig merke for hendes Faders skyld, men sagde med stor Ynk: O min Gud

Mahomet, gid jeg havde den Ridder i mit Telt, han skulde stille mig tilfreds, thi jeg lider stor Pine siden at han har givet mig de Kys, indtil jeg kan hævne mig paa ham; derforuden har han ihielslaget Kiæmpe-Kongen, hvilket jeg aldrig kan forglemme, eller vilde lade være u-betalt. Men Soldanen og de Konger som sade omkring ham, forstode ey den forblummede Tale, men Florens og Marcebilla forstode hinanden; og derpaa svarede Florens, og sagde: Naadige Frue, jeg kiender ham vel, han er ligesaa høy, som jeg, og vi ere hinanden gandske lige udi Gang, Renden, Stikken og Tonering, og vi ere hinanden saa lige udi Fagter, at vi ikke kan kiendes fra hinanden: han er en troe Christendommens Forsvarere, og Hedenskabets Forstyrrere, og sønderlig haver han eders Gud Mahomet; og giør I ham ont, da giør I ham Uret, thi han er eder gunstig og huld af Hiertet; og til et Tegn, fører han eders høyre Erme paa sin Hielm, paa det I stedse skal tænke paa ham, naar I seer ham i Slagt-Ordenen; Og da kunde Marcebilla merke, at den Ridder hun talte med, var Florens, og vilde gierne tale meere med ham, men hun torde ey for sin Fader. Florens satte sig igien paa sin Hest, og sagde til Soldanen: Jeg farer denne gang bort igien, men som du haver kast vredelig efter mig med en Kniv, saa er dette dig hermed sagt, at det skal angre dig inden kort Tid, thi dit Liv staar paa min Spærs Aad. Soldanen svarede; hvad siger du skiendelige Skalk, du gavst dig ud for et Sendebud, men du est en Forrædere, og har

nogle

nogle forbande Ord; sandelig ved Gud Mahomet, du skal straffes for du kommer herfra, og Soldanen raabte med høy Røst: O mine Herrer, slaaer denne Skalk ihiel for mine Øyen. Der Hedningene og Tyrkerne hørte det, skyndede de sig, og vilde skyde Florens ihiel med Buer og Pile, men han drog sit Spærd ud, og værgede sig saa Ridderlig, at han strax omkom to Konger og tre Hedninger, og saarede mange foruden, men hans Hest blev meget ilde saargiort, hvilket, der han det fornam, vilde han undrende fra dem, men Hedningene vare ham stedse for nær paa Halsen, dog flyede han ikke. Men da omsider Hedningene forøgedes, og der kom meere end tre hundrede sammen efter ham, flyde han; og Kong Alampathin var fremmerst, og næst efter Florens, og agtede vist at ramme ham, raabte han saaledes efter ham: holdt stille Hore-Unge, thi du skal døe for mine Hænder. Da Florens det hørte vendte han sig om mod ham, og da han saae, at Kong Alamphatin var alleene hos ham, og de andre langt borte, lagde han sit Spær ud, hvilket Kongen og giorde, og de rendte saa riddelig mod hinanden, og de ramte hinanden, at deres Spær sprunge i stykker; Florens blev ilde tilfreds, thi han havde ey fleere Spær, og de droge strax Sværdet af Skeeden, og fegtede mandelig; men Florens, som Gud vilde bevare, slog saa mandelig paa Kongen, at han hug hannem igiennem Hielmen ind i Hierne-Skallen og slakte hans Hoved, at han faldt af Hesten; da Florens det saae blev han glad, og sprang strax fra sin Hest, og satte sig paa

Kongens

Kongens Hest, og derimod var Kongens endnu rask, og rendte til Paris det snareste han kunde; og endskiønt Florensis Hest, var ilde saaret, vilde den ey forlade ham, men løb stedse efter ham til Paris; og den Hedenske Kong Alamphatin blev liggende død paa Jorden, men Hedningene og Tyrkerne, som rendte efter, og havde tøvet forlænge, kom og fandt Kongen liggende død paa Jorden, og af den store Sorg for ham, rendte de ikke længer efter Florens, fornemmelig, siden han havde faaet et stort Forspring for dem; men de begrove Kongen med stor Klagemaal paa Hedenske Maade; Siden rede de tilbage til Soldanen, og fortalte ham med stoer Bedrøvelse, hvorledes Rytteren, som havde givet sig ud for et Bud, havde ihielslaget Kong Alamphatin og to andre Konger; de havde saargiort Ridderens Hest, men han undrendte dem paa Kong Alamphatins Hest (som var meere Solv værd, end den kunde veye) og rendte ligesom han var gal, til Paris paa den. Men da Soldanen fornam dette, tog han saa ilde affsted, at alle meente, at han var legemlig besat af Diævelen, og i den Daarlighed løb han til sin Gud Mahomet med en Stang, og slog ham fire stærke Slag paa hans Hoved, og sagde: O du ubarmhiertige Gud Mahomet, du est ikke en stikkende Hund værd, thi du haver frelst den Hedning, og ladet Kong Alamphatin blive dræbt. Derefter lod Soldanen forsamle alle sine Folk, og han gav dennem tilkiende den store Skade, som Florens havde giort, og sagde til dem: kiære Herrer, I skulle alle berustе eder, thi vi ville ødelegge Paris, og

siden

siden det gandske Frankerige; og jeg vil belegge Staden med Fiirehundstyve Tusinde Mænd, og Kong Dagobertus af Frankerige, samt det Sendebud, som haver ihielslaget Kong Alampatin, skal være vis paa at faae en ond Død. Da Marcebilla hørte det af sin Fader, at hendes Frende Kong Alampathin var omkommet, og Florens endnu var uskadt, blev hun af Hiertet glad, og bad daglig til hendes Gud Mahomet, at han vilde beskierme hendes Kiæreste Florens fra alt Ont. Men Hedningene og Tyrkerne slege Allarm, og enhver berustede sig til at angribe Paris. Og Florens kom ved Maaltidstide tilbage til Paris, og Portneren lukte Porten op for ham; og da han reed ind ad Porten, helsede han Portneren venlig, og skienkede ham den saareglorde Hest, og sagde: den skader intet, for den er saaret, thi den kan snart læges, og siden er den fuldkommen femten Kroner værd. Portneren neyede sig, takkede hannem ydmygelig, og sagde: kiære Herre, kommer naar I vil, og Porten skal vorde opladt for eder; og som Florens talede med Portneren rygtedes det over den heele Stad Paris, at Florens var kommet igien, hvorved alle glædte sig baade Unge og Gamle; og Florens reed op ad den lange Gade hen op til Kong Dagoberti Slot, og blev meget vel af Kongen undfangen som og billigt var.

Paris blev belagt af Hedningene, og de Franske droge ud af Staden mod dem, og det kom til et stort Slag imellem dem

Og Soldanen af Babylon sendte sit Folk til Paris, og belyrede den meget haardt, og Hedningene belegde

belogde den med Firestudstyve Tusinde Mænd paa tre Stæder, og paa Hen-Marchen havde de taget Fæet fra Hyrderne, og opbrændt Landsbyerne, samt slagt mange Folk ihiel. Da Kong Dagobertus fik det at vide, befoel han sit Folk at beruste sig til Slagt-Orden; og Florens var først færdig og herlig væbnet, og sad paa Kong Alampathius Hest, som han havde taget, da han havde ihielslaget ham, og Florens var vel til Mode, thi han havde ey endnu seet en bedre Hest. Og de Franske droge af Staden med et frit Mod, og de havde sooret hinanden til at de ikke vilde vige, men stride mandelig imod Hedningene; og de gode Hedningene an, og alle fegtede mandelig, fornemmelig Forsterne, og iblant dem var Dagobertus den mand gode, thi hvor han ramte, det var dødelig, og han ihielslog mange Heste og Folk. Keyser Octavianus sparede sig ey heller, men rendte med sit Spær iblant Hedningene, og gjorde et stort Nederlag og mange Sadeler tomme; Forsten af Østerrige, Kongen af Spanien, samt de andre Forster dræbte ogsaa en stoer Deel af Hedningene, saa det var umueligt at beskrive; men ingen overgik Florens som slog ihiel og hug ned for Fode, og naar Hedningene saae ham, flyde de og torde ikke treffe med ham. Og da Hedningene fik Kongen af Frankerige omringet, vilde de ikke fly, men haabede at faae Seyer, og slog saa mandig paa de Franske, at mange af dem omkom, og de sloge og meget paa Kongen af Frankerige, hvilket han ey kunde finde til for det skionne Harnisk som han havde paa; og i hvor vel han værgede sig mande-

lig

lig som en Løve, saa at mange faldt for ham, saa havde dog omsider den store Mængde Hedninger overvundet ham, om han ey havde faaet Hielp, tilmed var hans Hest gandske saaret; og der han saae, at han var i haard Nød, og at Hedningene vare blevne ham formægtige, raabte han: O hielp Gud i Himmelen. Florens, som var ikke langt derfra, hørte Kongens Røst, og han trængde ind iblant Hedningene med all Magt, for at hielpe ham, og giorde saa stort et Rum som en Gade, hvor hand foer frem, og han slog Kongen af Persien ihiel, og tog hans Hest, og satte Kongen af Frankerige derpaa, og sagde til ham: Naadige Konge, værer uforfærdet, thi vi ville snart overvinde vore Fiender, Kongen takkede Florens meget, og sagde til ham: naar Gud hielper os af denne Nød, da skal du have Magt over mit Kongerige. Og Slaget begyndte igien paa ny, og der skeede saa stor Blods Udstyrtning paa begge Sider, saa at saadanne blodige Slag ikke ere skeedte siden Verdens Begyndelse. Omsider bleve Hedningene overvundne, og begyndte at flye, hvorover de toge Skade, thi Florens, Keyser Octavianus, og Kongen af Spanien forfulgte dem to Mile Veys, og dræbte paa Flugten over fem hundrede af dem, og uden for Paris laae mangfoldige ihielslagne og mangfoldige halvdøde og lemlæstede, at Agterne og Engene vare to Mile omkring skiulte med døde Christne og Hedninge, og Blodet flød som Bække, at man snart maatte drukne der udi, og det var stoer Jammer at see det meget Blod og de mange døde Kroppe; thi

der

der bleve dræbte over Tredive Tusinde Hedninge og mange Christne. Derefter drog Kongen af Frankerige ind i Paris med sit Folk, og Porten blev tillukt efter dem, og der blev holdet stoer Vagt paa Muurene Nat og Dag. Og derefter takkede de den naadige HErre Gud, for hans store Hielp og Veiledninger, at de saa mandelig havde jaget Hedningene paa Flugten, og de bade Gud inderlig om ydermeere Hielp og Bistand, at de maatte udi Christenheden overvinde de forbandede Tyrker og Hedninger.

Paris bliver anden gang belagt af Hedningene, og Marcebilla samt hendes Jomfruer lod slaae sit Telt uden for Staden ved Seyna-Strømmen, paa det hun kunde være Florens hendes Kiæreste nær.

Hedningene flyede saa hastig, at de kom straxt til Soldanen til Dampmartin, og gave med grædende Øyne tilkiende den Skade, som de havde faaet af de Christne for Paris. Og Soldanen svarede: Jeg svær ved alle mine Guder, at vore Folkes Død skal hævnes, og jeg vil atter igien beleyre Paris med yrretyve tusinde Mand af de mandigste, som jeg haver. Og Soldanen lod kalde de syv overblevne Konger, og sagde til dem: Mine Forster og Herrer, alting giver jeg i eders Vold, tager yrretyve tusinde Mænd med eder, og beleyrer Paris Stad igien, og gioter eders Sag vel, jeg svær ved Gud Mahomet, at om jeg kan faae fat paa den Skalk, som dræbte Kiæmpe-Kongen, da skal jeg betale ham derfor, og lade ham slide i fire Stykker af fire Heste. Marce-

billa

hun horte hendes Faders Trusels Ord, og hvad han vilde giøre ved Florens, men hun bad stedse til Gud Mahomet, at han vilde freelse hendes Kiæreste Florens fra hendes Faders Hænder og Vold; dog sagde hun til sin Fader af et falskt Hierte; kunde vi faae den Skalk i vor Vold, da kunde jeg ey faae større Glæde, thi han har omkommet min Kiæreste Kiæmpe-Konge, som jeg troer ved Dievelens Magt; og Fader vil I adlyde mig, da vil jeg inden kort Tid overlevere ham til eder; Soldanen svarede: kiære Daatter, hvorledes er det muelig? Jomfrue Marcebilla sagde: det skal jeg sige: jeg vil fare bort med de syv Konger, og med alle mine Jomfruer, samt min Rustning og mit Telt, og jeg vil lade opslaae mit Telt paa en grøn Stæd uden for Paris ved den Strøm Seyna, og naar den skændige Lekker fornemmer, at jeg er saa nær, kommer han strax til mig i mit Telt, og naar det skeer, skal mine Ryttere passe han op, og slide ham i Stykker, og forære eder hans Hoved. Soldanen svarede: min Daatter, I haver talt vilselig, Eders Raad skal jeg i alle Maader efterfølge. Imidlertid rustede Hedningene og Tyrkerne sig, og droge til Paris med syvretyve tusinde Mænd, og giorde saa stort et Skrig og Raab, at den heele Egn skialf der ved. Kongen af Frankerige fornam det strax, og lod slaae Allarm i Staden, og alle maatte strax til Volds paa Muren, og skulde med Spyd og Hellebaarder jage og stinge Hedningene fra Muren naar de vilde rende Storm til den. Og da de kom paa Muren, saae de

at Marken var fuult med Hedninger og Tyrker, og hos det Vand Seyna blev Marcebillæ Telt opslaget, udi hvilket hun altid saae til Paris, og meente at saae Florens at see. men Florens vidste ikke at hendes Telt var saa nær Staden, thi han berustede sig, og vilde ud at stride mod Hedningene. I det samme kom der en ædel Ryttet til ham, og sagde: naadige Herre, den Jomfru, som behager eder saa meget, og er eder gunstig og huld, hun med sine Jomfruer haver sit Telt hos Bredden af den Flod Seyna. Da Florens fornam det, blev Hiertet optænt i hans Liv, og han saade, min ædle Ryttet, jeg skal belønne eder vel, og i Morgen ville vi ride derhen. Om Morgenen væbnede Florens sig meget vel, ligeledes lod han den ædle Ryttet vel beruste, og han lovede ham alt got fordi han havde ladet ham vide hvor Marcebilla var med hendes Leyr. Og Florens tænkte ved sig selv, at om jun ikkun kunde faae tre Kys af Marcebilla, da blev han et lykkeligt Menniske, og kunde blive lægt af all sin Sygdom.

Florens og den omskrevne Ryttet reed til Seyna-Strømmen for at see sin allerkiæreste Marcebilla, som for hans skyld havde slaget sin Leyr ved samme Strøm.

Og da Florens og den omtalte Ryttet vare fuldkomne bevæbnede, reede de lige til Seyna Strømmen, og da de kom der hen, saae Florens straks sin allerkiæreste Marcebillam udi hendes deylige Leyr; og Marce-

Marcebilla saae og Florens, og kiendte ham strax paa det Ærme, som han havde revet fra hende, og førte paa sin Hielm. Og da hun fik grant at see at det var Florens, kunde hun ikke længer skiule sin Kiærlighed, og hendes Farve og Blodet blev forvendt, at hendes Jomfruer merkede denne Kiærlighed; og derfor resolverede sig til at spørge hende ad, hvad hende skadte; og en af dem sagde: naadige Jomfru, hvad skader eder, efterdi eders Farve forvendes til Bedrøvelse. Marcebilla svarede: mine Jomfruer, Aarsagen vil jeg aabenbare eder, og den er denne: seer den Ridder, som vender sig hisset til os, og vider, at han haver omkommet Kiæmpe-Kongen; og hans Kiærlighed har saa hart anfaret mig, og hans røde Mund saa venlig kyst mig, at jeg ey kan forglemme ham, og jeg har ingen Roe for ham Nat eller Dag; og vilde min Gud Mahomet være mig saa naadig, at jeg maatte omfavne ham med mine snehvide Arme, da blev jeg frisk uden all Lægedom; men skeer det ikke, da kan ingen Docter læge mig, eller hielpe mig til Rolighed. Jomfruerne svarede: Naadige Jomfrue, er Aarsagen til eders Bedrøvelse denne, da forfærdes og frygter ikke, thi I vide at vi forraader eder ikke; kalder ham hid til eder, og vider, at vi ere alle til Sinds at lade Liv og Blod for eder; værer og glad og ved et frit Mod, tht er Ridderen endnu eder gunstig, da kommer han visselig til eder, men er hans Kiærlighed til eder forsvunden, da er all eders Sorg u-nyttig, og I kan intet udrette

dermed. Marcebilla betænkte sig ikke længer hvorledes hun skulle gribe sin Sag an, thi hun frygtede for, at hun skulde forsee sig; omsider sendte hun en Jomfru til Florens, som skulde erfare hans Meening. Da Florens saae Jomfru Marcebilla sendte Bud efter ham, og havde ligesaa stor Længsel efter ham, som hun efter hende, blev hans Hierte optændt af større Kiærlighed til hende, og han kunde ikke have Roe, førend at han kom til sin allerkiæreste Marcebilla; og i hvor vel, at det vilde falde ham meget tungt at komme over Seyna-Strømmen, (thi hans Hielm og Kyrids, som var meget tung, vilde hindre ham) dog var han uforfærdet, som den der blev drevet af Kiærlighed, og han vovede sig i Vandet Seyna med sin gode Hest, og svømmede lykkelig over, og kom paa den anden Side af Floden, hvor Jomfruernes Telter vare; og Jomfru Marcebilla gik langs ud med Vandet og spatzerede, men da hun saae Florens, gik hun hastig imod ham, og favnede ham med venlige og yndige Fagter, og sagde til ham: Lovet være Guderne som haver ført eder hid til mig, thi jeg har sat min Kiærlighed og Gunst til eder alleene, og det ikke ubilligt, efterdi I for min skyld haver givet eder i den Fare, og svømmede over det Vand til mig. Florens svarede: min skiønne Jomfru, eders Kiærlighed og Gunst haver baaret mig over Vandet, thi saa ofte jeg seer eders Ansigt, kan ingen Ulykke skade mig. Jomfruen sagde: Ak le Ridder, jeg haver lidt stor Sorg og Bekymring for den skiulte Kiærlighed, som

jeg

jeg haver til eder, men nu jeg seer, at eders Lys skinner paa mig, da er jeg bleven sund: Men ædle Florens, gior mig den Fornøyelse, og gaaer eene med mig i mit Paulun, paa det mine Jomfruer ikke skulde høre vor Hemmelighed; det samme vilde Florens gierne, og han tog hende ved Haanden, og gik med hende i Teltet; og da de komme der ind, formaade Jomfruen Florens til at legge sin Hielm og Harnisk af, paa det hun kunde have den Glæde at see hannem i Ansigtet; og Jomfruen blev meget glad over hans skionne Gestalt, og de toge hinanden meget kierligen i Favn; og da de ikke kunde blive længere tilsammen, sagde Marcebilla: min Kiæreste Florens, jeg haver givet eder min Kierlighed og Gunst, og jeg begierer det igien af eder. Jeg ledes vilde meddeele mig eders Gunst, og tage mig til eders Egte-Hustrue; og dersom I vil giøre min Begiering, da vil jeg strax sætte en Kongelig Krone paa eders Hoved, thi min Fader regierer over fem og tyve Kongeriger. Ja, jeg vil for eders skyld forlade min Troe og forsvære min Gud Mahomet og blive Christen, og jeg vil mig skikke som en from Christinde imod hver Mand. Florens sagde: sandelig, Begyndelsen behager mig vel, og giver mig overmaade Glæde, men det vil blive farlig for mig at føre eder bort; dog jeg vil finde paa dette Raad: Jeg vil sætte an i første Slag paa Soldanen Konge af Babylonien eders Fader, og stræbe at faae ham til fange, saa skal Egteskabet ikke feyle os. Marcebilla svarede: Kiæreste Florens,

min eeneste Trost og Hufvaledse, ingen kan tage min Fader til fange saa længe han sidder paa sin ypperlige Hest Pontifer, som han haver saa kiær, at han ikke mist de den for den halve Verden, thi han er snar som Været, og saa stærk, at to Ryttere kan ride paa ham i deres fulde Harnisk og Rustning og værge sig, og han løber saa fast med dem ligesom han havde intet at bære, og han kan svømme som en Fisk, saa at hans Lige er ikke til; og kan I faae den Hest, da tør I ikke frygte for nogen. Florens sagde til hende: hvad Farve haver den Hest Pontifer? Jomfru Marcebilla svarede: han er gandske hvid, og bær sit Hoved høyt, og er modig som en Løve, og han bærer et skarp spids Horn midt i hans Stierne, som er saa hvast, at hvad han rammer dermed, maa til Jorden. Og da de nu med største Fornøyelse havde talt med hverandre en heel Time, sagde Florens: min skiønne Jomfru, det er nu paa Tiden, at jeg maa skilles fra eder, dog siger mig først et Raad, hvorledes I meener, at jeg best kunde føre eder til Paris. Jomfru Marcebilla svarede: mig synes, at det bequemmeligst kan skee paa denne Maade: naar min Fader vil holde et Slag med Kong Dagoberto af Frankerige (som skeer inden faae Dage,) da naar I seer at Folkene bliver blandet tilsammen, og min Fader strider for Alvor, da skal I holde eder af Striden, og komme hemmelig til mig, at ingen agter det, thi skulde nogen merke det, da kommer vi begge i Ulykke; thi min Fader har os beg-

begge mistænkt, at vi elske hinanden, dog troer han det ikke aldeeles, efterdi vi ere ikke af en Troe, men skt han at vide, at det er vist, da skulde han, maaskee legge fire eller fem hundrede Mænd omkring mit Pauluu at vogte mig, derfor seer til, at ingen seer eder; og forend I rider i Striden, skal I bestille et Skib, og saa snart Slaget begyndes, skal Skibsfolkene føre Skibet til mig, paa hvilket jeg vil lade føre alle mine Liggendefæ og Klenodier og siden vil jeg med mine Jomfruer trine i Skibet, og fare til Paris, og saaledes kan I best føre mig bort. Florens svarede: det er et got Raad, I haver fundet paa den beste Vey, og jeg skal efterleve eders Befaluing; og han sagde hende Far vel; og efter at han havde taget sit Hanist paa sig, sagde han: Jeg befaler eder i den almægtige Guds Haand, min Hiertens Trøst og Husvaleise; dertil svarede Marcebilla med vaade Øyen: O min Allerkiæreste, jeg veed en naar jeg seer eder igien, derfor beder jeg eder, at I vil lade mit Hierte være tillukt i eders Hierte, efterdi jeg haver plat hengivet mig til eder, og ingen uden I, skal faae mit Legeme at raade over; og derved skal det blive, indtil I kommer igien. Og Florens skildtes fra hende, og svømmede tilbage over Seyna-Strømmen, hvor han fandt Rytteren, som tilforn havde redet med ham; og der de kom tilsammen igien, saae Florens at en Tyrk kom ridende, som begierede at tale med ham, men Florens lagde strax sit Spar ud, og rendte saa ridderlig mod Tyrken, at

han faldt til Jorden, og brød sine Been i stykker; og Florens sagde til sin Med-Broder, stoder strax paa Tyrkens Hest, thi han er meget sterkere end eders, og Rytteren lydte hannem ad, og satte sig strax paa Tyrkens Hest, og i det samme blev Florens og Ryt-teren omringede af fleere end fem hundrede Hed-ninger og Tyrker, som alle raabte efter dem: hey I Hare-Unger, I skal ikke komme til Paris igien, men dee for vore Hænder. Rytteren blev ved til at probere sin Styrke, rendte med den Tyrkiske Hest og stercke Kyrads igiennem Hoben, og ihielslog mange, forue-meldig ihielslog han en Konge af Persien, at han styrtede ned af Hesten, og hans Indvold faldt ud paa Jorden. Florens sagde dertil, du haver bevist med denne Gierning, at du est en ædel Ryttet og mandig Helt; og disse to Ryttere slog saa mandig om sig, at Hedningene faldt for dem som Snee. De udi Paris saae, at Florens og hans Medbroder var i denne Nød, derfor hastede mange Franske ud at hielpe dem, og de sloge saa mandelig paa Tyrkerne, at Florens og hans Medbroder blev strax forløst. Og denne Gang blev der en meere fegted, Hedningene og Tyrkerne forsamlede sig saa sterk, at de Franske maatte retirere sig til Paris, thi de frygtede, at de skulde blive overmandede, og derfor rede de med den Seyervinding glædelig ind i Paris. Og Kong Da-gobertus fik strax at vide, hvorledes Florens havde svommet over Seyna-Strømmen, og han sendte Bud efter ham, og sagde til ham: Florens, sig mig

hvad

hvad gior Jomfru Marcebilla? sandelig, I haver en stor Gunst for hende, at I saa dristig svømmer over Seyna Vandet til hende: for den Gunst, som I haver for hende, seer jeg, at mange Tyrker bliver ihielslagne. Florens loe derved og sagde: Ja, jeg negter det ikke, thi jeg elsker hende frem for nogen anden i Verden, og det skal de forbandede Hedninge og Tyrker betale dyrt nok, i det jeg skal ynkelig dræbe dem; derefter tog Florens Afskeed, og ønskede Kong Dagoberto en god Nat, og reed til sin Fader Clemens, som kom ud mod ham, og helsede ham meget venlig. Florens fortalte sin Fader, hvorledes det var gaaet ham, og om den Kiærlighed imellem ham og Jomfru Marcebilla, og at han inden kort Tid vilde fare hende til Paris, og han fortalte ham og om den ypperlige Hest Pontifer. Og Clemens svarede: hvad Farve haver Hesten? Florens sagde: han er hvid som en Svane, og haver et Horn i Panden saa skarp som en Ragekniv. Clemens svarede: sandelig, maaskee, han er endnu u-temt, og farlig at tage fat paa, efterdi han haver Horn; dog jeg sværer ved Christi Kors, hvis Grav jeg ofte haver kyst i Jerusalem, at jeg vil forsøge, om jeg kan faae den Hest. Florens loe høyt deraf, og holt den gamle Mands Tale for Spot: men Clemens Hustru maatte strax give ham hans Pillegrims Kaabe og Hat, som han havde brugt ved den hellige Grav, dem tog han paa, og giorde sit Ansigt gandske sort med Salve, og han havde saaledes udstafferet sit sorte Skæg, at han saae ud som en Hedning, og al-

lykkelot ham. Derefter tog Clemens sin Pilegrims Stav i sig Haand, og sagde til Florens: Gud bevare eder, og jeg kommer ikke igien, forend jeg haver Pontifer med mig; og Florens, samt Clemens Hustru og alle Folkene i Huset, kunde ey holde sig for Latter, men de havde en Glæde deraf at den gamle Mand var saa lystig, og tænkte ikke at hans Anslag skulde lykkes ham. Og Clemens reyste fra dem, og begyndte at linke, enddog han skade intet; og da han havde gaaet stakket, kom han iblant Hedningene, som han helsede ved deres Gud Mahomet, (thi Clemens kunde tale det Hedenske Sprog, som han havde lært da han var faren over Havet,) Hedningene takkede ham igien ved den Gud Mahomet, og meente, at han var en Hedning; og Clemens gik til Dampmartin, hvor Soldanen haode sin Leyr, og han havde bereedt sig paa, hvad han vilde sige til ham.

Clemens talte med Soldanen, Konge i Babylonien, i Dampmartin, og førte den Hest Pontifer derfra, hvorved Soldanen hart ad blev afsindig.

Og da Clemens traade ind i Soldanens Paulun, tog han sin Hat af, og knælede ned for ham, helsede ham og sagde: Mahomet, som haver skabt Dag og Nat Træer Urter og Blomster, helser den Stormægtigste Konge og Soldan af Babylon. Stormægtigste Konge og Herre, for den Kiærlighed, som jeg under-

derdanigst haver til Eders Kongl. Majest. er jeg reist en lang Vey med stoer Møye, og er omsider kommet til Eders Kongl. Majestets Leyr, i den Tanke, om jeg kunde udrette noget til Eders Kongl. Majestets Behag. Soldanen takkede Clemens igien ved Mahomet, og sagde til ham: min Pillegrim sig mig, hvad de siger hiemme, taler de ikke om, at jeg haver faaet stor Skade; og jeg haver i all Sandhed paa en stakket Tid mistet mange Folk, og besynderlig Kiæmpe-Kongen, hvorover jeg ofte er meget vred; men jeg sværr ved min Gud Mahomet, at det skal ikke vorde u-hævnet, men bliver haardelig straffet. Og Soldanen sagde fremdeeles: kiære Pillegrim, giver mig tilkiende, hvad Nyt have I; Clemens svarede: Allernaadigste Konge, da jeg drog hiemme fra, bad alle til Gud Mahomet og alle andre Guder om Lykke for eder, at I kunde overvinde Frankerige inden Eders Hiemkomst. Soldanen svarede: jeg skal ikke reyse her fra, førend Frankerige er ødelagt; men hvad er din Hantering; Clemens svarede: jeg er meget forstandig paa Heste og Ædelsteene, og ingen Hest er saa stoer eller saa ond, at jeg jo kan sige, hvor gammel eller ung han er, og hvor længe han endnu skal leve, om jeg ellers kan ride ham, og saa snart jeg kommer paa Hestens Ryg, kan jeg strax sige hvor længe han skal leve. Soldanen svarede: Du est en konstig Mester, og jeg er glad ved din Ankomst; og jeg haver en Hest, som jeg haver kiær, samme maa du besee, thi hans Lige er ey i Verden. Clemens

mens svarede: jeg er eder lydig i alting: og sandelig saa snart jeg sætter mig paa Hesten, skal jeg sige, hvor længe han skal leve. Soldanen lod strax føre Hesten til ham, som var bunden med to Solv-Lænker, og der blev strax lagt Bidsel paa ham, som var giort af skiønt rødt Flonel, og Bidset derved var giort af Solv, men Stængene ved Bidset var klart Guld, hvorudi sad mange skiønne Rubiner, Saphirer, Jaspis, Amethister, og andre slige Ædelsteene. Og Hesten blev trækket frem for Soldanen, og blev vel beskuet af ham og hans Folk. Da Clemens saae Hesten, blev han meget bedrøvet, besynderlig for det spitse Horn, og vidste ey, hvad han skulde giøre, thi Hesten saae gruselig ud. Og Clemens vendte sig om, bøyede sit Hoved paa Pilegrims-Staven, og bad inderlig til Gud om Lykke i hans Forsæt; og Soldanen havde sin største Glæde af Hesten Pontifer, og han sagde til Clemens: du gamle Fader, see paa Hesten, hvorledes han behager dig, og sig mig hans Art og Dyd. Clemens svarede: det skal strax siges eder, men jeg maa sidde paa ham, ellers er det mig umueligt at sige noget om ham. Soldanen sagde: Nu vel; bind Sporene paa dig, og leg Sadelen paa Hesten. Pontifer blev strax opsadlet, og den blev i sin kostelige Rustning ført frem for Soldanen, hvilken, jo længere han saae paa Hesten, jo meere han glædte sig ved den. Omsider sagde han til sine Førster og Herer: have I nogen Tid seet et deyligere, smuk-

smukkere og stærkere Dyr, sandelig, det er Umagen værd, at den gamle Mand prøver ham, og han bad Clemens stode op; og Clemens tog Pillegrims-Kaaben og Hatten af, og kastede dem for Soldanen paa Jorden, derefter bandt han Sporene paa sig, og vilde stige op paa Pontifer, men den skikkede sig farlig, thi den mærkte, at en ubekiendt Person vilde stige op paa ham, og han slog saa stærk til Clemens med det eene Bagbeen, at han floy fire Skrid tilbage; og Soldanen og hans Folk loe deraf, og hialp ham op igien, og den gamle Clemens kom paa Beenene, og kunde neppe tale for Graad; og han gav Hesten tre eller fire Slag med sin Stav, og tog ham i Bidselet, og ledte ham omkring, indtil han kom op paa ham. Men da Clemens var kommet op, og havde faaet Fødderne i Stiboylene og Bidselet i Haanden, sagde han til Soldanen: Forstandige Konge og Soldan i Babylonien, jeg skienker Eder min Pillegrims-Kaabe og Hat for eders Hest Pontifer, og jeg befaler eder Gud, thi jeg rider lige til Paris. Og Clemens stak Hesten med Sporerne, som floy af sted som en Fugl i Lusten. Og da Soldanen fornam, at hans Hest var saa ilde fjæret ham fra, faldt han i en Besvimmelse, ligesom han havde været død men da han kom til sig igien, raabte han, og rev sig i Haar og Skiæg, ligesom han var gal og han kaldede over sex hundrede Ryttere sammen, som skulde hastelig jage efter og gribe ham, og den, som fangede ham, skulde faae hundrede Mark Sølv til Skienk.

Og

Og de rendte hastig efter ham, men forgiæves; thi Clemens Hest var snarere end Vinden, og førend de vare komne til Hest, var Clemens langt borte; og Clemens kom lykkelig til Paris med Hesten, og takkede Gud for sin naadige Bistand. Undervejs kunde Clemens vel mærke af den store Støv, at der maatte være mange efter ham, og han hastede derfor desto meere, at han betimelig kunde komme i Paris; men da han fornam, at Porten var tillukt, blev han saare bedrøvet, thi han saae at Hedningene vare ikke langt fra ham, og han kunde høre, at de raabte: O du Forrædere og fortvilede Skalk, nu skal du dø for vore Hænder; Og Clemens raabte til Porteneren: Lad Porten op for mig, thi jeg haver Soldanens gode Hest med mig, og lukker du mig ikke strax ind, da bliver jeg ihielslaget; men Florens som stod paa Muuren, kiendte sin Faders Røst, og sagde til Porteneren, at han skulde strax oplukke Porten. Da Clemens kom ind ad Porten, vare Hedningene saa nær efter ham, at de snart kunde grebet ham; men som deres Anslag slog dem feyl, flyede de, og paa Flugten blev over hundrede af dem ihielslagne, og de andre undrendte. Og Clemens steeg ned af sin Hest Pontifer, og forærede den til Florens, sigende: min Søn Florens, denne Hest, som jeg med Konst haver vundet fra Soldanen, vil jeg give dig. Florens undrede storligen over, hvorledes han havde faaet denne Hest, og sagde til ham: min kiær Fader, jeg takker eder storligen for denne overmaade stø-

re

re Gave, og I bør prises, at I saa vel haver udrettet dette; og Florens satte sig paa Pontifer, og red paa den, og prøvede den paa adskillige Maneer; og der var over to hundrede Personer, som besaae den, og iblant dem vare mange fornemme Fyrster og Herrer; Keyser Octavianus og Kong Dagobertus vare begge komne ned fra Slottet for at besee Hesten; og da de besaae den, fik Kong Dagobertus strax stor Lyst til den, og sagde: sandelig var den Hest min, da vilde jeg ey frygte for nogen Hedning eller Tyrk. Og da Florens mærkede, at Kongen havde Behag til Hesten, tog han den ved Grimen, og sagde til Kongen: naadigste Konge, det er ikke længe siden, at jeg af Eders Kongl. Majestet er bleven giort til Ridder, og faaet den Ære, derfor vil jeg til et Taknemmelighedens Tegn forære eder den Hest, som I vil-le tage til Takke. Kong Dagobertus tog mod Hesten, og takkede høylig for den, og sagde: Florens, begier noget af mig igien, og det skal skienkes dig. Florens svarede: det staaer udi min naadigste Konges Vold at give mig hvad ham behager. Kongen svarede: to Herredømme og Slotte udi mit Land skal være dig skienket; og den gamle Clemens skal ey heller blive forglættet. Og der var saa stor Glæde i Kongens Hof over den Hest, at der ey tilforn havde været saa stor Glæde. Og Soldanens Rytsere kom hiem med de Tidender, at Pillegrimmen lykkelig var kommet til Paris med Hesten. Og da Soldanen det hørte, skreeg han saa grædelig, som

en

en levende Djevel, og han gik i Vrede til sine Guder, og slog dem ilde, og han sagde til alt sit Folk, at de skulde strax berede sig, thi han vilde end engang belyre Paris. Og de droge samtlig med all deres Magt for Paris, med stor Raab og Skrig, og Soldanen lod opslaae sit Telt for Staden, og svor ved sin Gud Mahomet, at han ey vilde vige fra den, førend han slet havde ødelagt den.

Soldanen af Babylonien leyrede sig tredie gang for Paris, og der skeede stoer Blodsudgydelse:

Da Soldanen kom for Paris med sin Hær, opslage de deres Telter, og Soldanens samt hans Kongers og Førsters Telter blev opslaget strax uden for Staden. Og Soldanens Telt var ubeskrivelig kostbart og deylig, oven paa Teltet stod en Ørn af fint Guld, hvis Hoved eller Næb var vendt mod Staden, hvor med han vilde give tilkiende Stadens og det gandske Riges Ødeleggelse. Og Soldanen lod sit Folk tilsige, at de mandelig skulde stride mod Staden, at de kunde faae Ære og Bytte, og han svor, at han i Grund vilde nedbryde Stadens Muure. Og Hedningene droge ud med Tolv Tusinde vel bevæbnede Mænd, og stormede mod Staden, men de Christne i Staden værgede sig mandelig, at mangen Hedning omkom, og maatte opfylde Graverne. Og Kong Dagobertus kaldede sine Riddere sammen, og sagde til dem: Mine Herrer, jeg beder eder, lader

Fran-

Frankerige være eder befalet, væbner eder uden all Ophold, og lader os gaae ud af Staden, og stride mod Hedningene, thi give vi dem Tid, forsamle de sig daglig meere, og ere ey gode at overvinde; det behagede Herrerne vel, og de væbnede sig alle, og alt Ridderskabet og Krigsfolket kom sammen i deres Vaaben, som var deylig at see, og Porten blev oplødt for dem, og enhver gik efter sin Orden, først gik Fodfolket, derefter Rytteriet, (thi Skyt var ey opfunden paa de Tider.) Og Hedningene og Tyrkerne satte sig og i Orden efter deres Maneer. Og da de havde giort deres Krigs Orden paa begge Sider, droge de saa gruelig sammen, at mangen frimodig Mand maatte grues derved: Kong Dagobertus sad paa sin Hest Pontifer, og slog saa mandelig paa de Vantroe, at de styrtede for ham, som Fluer og Myg. Og da Soldanen saae uforvarendes sin Hest Pontifer, og fornemmelig, at Kongen af Frankerige reed paa den, havde han nær blevet afsindig, og han reed med største Grumhed mod Kong Dagobertum, i den Tanke, at han vilde rende ham igiennem, men Gud bevarede den Franske Konge, at den Tyrkiske Hund ingen Skade giorde ham, thi hans Glavinds Jern kunde ikke bide paa hans gode Harnisk; Soldanen blev endnu meere vred herover. Da Kong Dagobertus fornam Soldanens Forsæt, rendte han med sit Spær mod Soldanen med saa stor Styrke, at han fandt at Kongen var ikke et Barn, og han blev herover saa vred at han nærmede sig til Kong Dagobertum, og vilde

dræbe ham med sit Sværd; men Hesten Pontifer ramte Soldanen paa Brystet med sit skarpe Horn, at han faldt til Jorden; Dagobertus blev inderlig glad, da han saae, at Pontifer havde saa dødelig saaret hans egen Herre, og han drog sit Sværd ud, og vilde hugge Hovedet af Soldanen men der kom mangfoldige Hedninge ham til Hielp, og omring de Kongen; og da begyndtes et stort Mord, thi Hedningene saae Døden for Øynene, og at de enten maatte døe eller fegte, værg de sig mandlig, og det gav Soldanen Lyst ihob til, at han igien kom til Hest, og han stelde meere mandlig end tilforne. Florens forsømmede sig en heller i denne Skynding, men fegtede mandelig, at hver gang han hug til, maatte en Hedning døe, hvormed han omkom en stor Mængde, og alle, saa vel Riddere som Gemeene, fegted meget mandelig.

Florens forlod Slaget, og førte Marcebilla over Vandet Seyna til Paris, efter hendes eget Raad.

Da Florens meente, at Slaget var frost, skikkede han det saa, at han kom ud af Slaget, at ingen mærkede det, og reed tilbage til Paris, hvor han havde beskikket, at et Skib skulde lage vare paa ham, der satte han sig ud, og befoel at Skibsfolkene skulde fare flux afsted, at han kunde komme til sin Marcebilla, som biede efter ham med stoer Forlængsel. Og da Florens saae Marcebillam, helsede han

han hende kiærlig, og sagde: Nu er det bereedt at fare til Paris: Marcebilla svarede: min Kiæreste Florens, Gud være lovet, at jeg oplever den Dag, og hun omfavnede ham kiærligen, og han hende igien; og Marcebillæ Prydelse og Klenodier bleve baarne i Skibet, og Florens samt Marcebilla og hendes Jomfruer ginde strax i Skibet, og foer til Paris; og de sadde tilsammen med Lyst og Kiærlighed i Skibet, og havde mange venlige Samtaler, og Skibsfolkene foere hastig afsted, at de kom snarlig til Paris, hvor de gik af Skibet, og Florens ledte Marcebilla i sin Faders Huus med hendes Jomfruer; og han ordinerede tyve ædle Personer, som skulde tiene og opvarte hende; Derpaa ledte han hende i et Sove-Kammer, hvor hun kunde hvile sig, og bad hende Far vel og sagde til hende: Gud bevare eder, min allerkiæreste Jomfru, thi jeg maa nu skilles fra eder, efterdi jeg veed, at der kaldes ofte efter mig i Slaget, men bekymrer eder ikke, jeg vil med Guds Hielp være hos eder inden en stakket Tid, med mindre at jeg maa lade mit Liv i Striden. Jomfru Marcebilla befoel Florens under den almægtigste Guds Beskiermelse, som hun nu bekiendte sig til, thi hun vilde ikke længer tiene den Gud Mahomet, men holt ham for sin Fiende, efterdi Florens da han sad hos hende i Skibet paa Reysen til Paris, havde talt med hende om den Christelige Troe, udi hvilken han havde undervist hende. Derpaa red Florens med stor Glæde til Slaget, efterdi han hav-

de faaet saa got et Bytte, som han havde forvaret i sit Senge-Kammer. Og da han kom til Slaget, mødte ham en af Kongerne som sad hos Soldanen, da Florens forte Kong Dagoberti Budskab til ham; den samme treffede med Florens, men det lykkedes ham ilde. Florens rendte ham og hans Hest til Jorden, saa at Hesten faldt paa ham, og stotte hans Hals sønder; derpaa gik Florens videre ind i Hoben, og dræbte mange Hedninge, men som han vovede sig for dybt ind iblant dem, blev han meget haardelig omspendt: Og da Kong Dagobertus fornam, at Florens vari Fare, fegtede han mandelig, og giorde, ved mange Hedningers Død, sig et stort Rum, for at hielpe ham, og da Florens fornam, at han fik Hielp, blev han endnu meere mandig. Og som Soldanen havde dræbt med sit Spær mange Franske, thi han tænkte at vinde, rendte Keyser Octavianus saa stærk mod ham med sit Spær, saa at han maatte falde af Hesten, og Keyser Octavianus havde dræbt ham, om han ikke havde haft et got Harnisk paa, som hindrede, at han ikke engang kunde blive saaret; og Soldanens Folk hialp ham strax op igien, og han raabte gruselig paa sit Folk om Hielp, og sagde: dersom I ikke tager den ſk endelige Forræder til fange, da vil jeg aldrig være eder gunstig; Da Hedningene hørte dette Raab, fulde de alle endrægtelig ind paa Keyseren, saa at hans Hest blev igiennemstungen; Keyseren blev saare bedrøvet her over, dog vilde han ikke give sig fangen, men han

han slog mange Hedninge ihiel; og som hans Hielm blev sønderslaget, og han blev ilde saargiort, kunde han ey længere værge sig, men raabte paa sit Folk om Hielp, og i hvorvel de vare langt borte, søgte de dog efter ham; og da han ingen Hielp kunde faae, blev han dog ved at værge sig, indtil at hans gode Sværd sprang i tu, og da maatte han give tabt, ikke desto mindre blev Hedningene dog ved at slaae paa ham.

Keyser Octavianus og den ædle Florens bleve baade efter lang Stid fangne af Hedningene.

Da Keyser Octavianus saae, at han var forladt, blev han saare bedrøvet, at han aldrig tilforn havde været saa bange, thi Hedningene havde slaget Hielmen af hans Hovet, og han blev ilde tilredt af dem, og de havde hart ad ihielslaget ham. Den ædle Florens saae dette, og han slog sig igiennem, saa, at de han træffede med, loe ikke deraf. Og da Keyser Octavianus fornam Florensis komme, raabte han og sagde: O ædle Florens, hielp mig! Florens vilde ikke forlade Keyseren, men slog med sit Sværd saa vældelig paa de Tyrkiske Hunde, at en Hedning faldt ved hvert Slag; og da Hedningene fornam den store Skade, som Florens giorde dem, stræbte enhver efter at ihielslaae ham; omsider stak de hans Hest ihiel, saa at han maatte falde til Jorden, men han sprang hastig op igien, og slog omkring sig.

som en grum Løve, og sagde til de Hedenske Hunde: I have ikke endnu fanget mig, men der skal endnu fleere af eder dantze paa Hovedet. Over disse spotske Ord bleve Hedningene meget vrede, oc de bleve ved at sætte an paa Keyseren og Florens, thi de giorde dem stor Skade; og eftersom de værgede sig mandelig, bleve de omsider trætte, og kunde ey længer udholde det, thi de fegtede til Fods, og bleve omsider begge fangne af Hedningene og ført til Soldanen, og de bleve givne i hans Vold, og han befoel, at de skulde føres i hans Paulun og bindes hart. Den fromme Florens var meget bedrøvet, og tænkte altid paa sin skionne Marcebilla; og som han og Keyseren tænkte vist, at de skulde døe, bad de inderlig til Gud, og befalede ham deres Siæle. Og de forbandede Hedninger bunde de toe Christne Forster saa hart, at Baandene gingе ind i Kiødet, og de fingе mange Hug, og bleve ledte ind i Soldanens Paulun. Kong Dagobertus var imidlertid saare bedrøvet for Florens og Keyseren, og spurte de andre Forster, om de ey vidste noget af dem at sige, og de svarede alle, at de ey havde seet dem. Og Kongen blev grummelig vred, og kaldede alt sit Folk sammen, og sagde: Kiære Venner vi ville ikke skilles fra Hedningene, men vi ville flet forjage dem af Landet, thi jeg hover sæt mig for, at jeg enten vil flet fordærves eller vinde Seyer; derfor værer enhver af eder mig bistandig, og værge sig Ridderlig og mandig. Forsterne lovede alle at ville være villige, og at ingen

gen vilde være den sidste; Derpaa blev der giort en ny Slagt-Orden, og de gave sig til at fegte mandeligere mod Hedningene end tilforn: men som Hedningene vare saa mangfoldige, at der var ti mod hver Christen, giorde de de Franske saa stor Skade, at de havde nær taget Flugten. Da Kong Dagobertus mærkede denne store Elendighed og Nød, som han var bestædt udi, thi han stod midt i Slaget og frygtede, at om hans Person kom noget til, da vilde det see ilde ud for Christenheden; derfor raabte han med høy Røst og sagde; O Gud beskierme mig og det gandske Frankerige, at vi ikke ødelegges, saa vil jeg forfremme din Ære af yderste Formue; Og sandelig han havde Aarsag at frygte, at Frankerige skulde have blevet ødelagt, thi havde Gud ikke paa en forunderlig Maade kommet de Christne til Hielp, da havde det vist skeet; men den naadige Gud, som ikke vilde de Christnes Ødeleggelse, men vilde hielpe Kong Dagobertum, lod en stoer Forblindelse komme paa Hedningene, saa at dem siuntes, at der udi deres Leyr ved Martreburg var kommet et fremmet Folk de Frantzoser til Hielp, som var klædt med hvide Klæder, og dem siuntes, at samme var over Ti Tusinde Mænd stærk. Og der kom en Røst til Kongen af Frankerige, som sagde til ham: O Dagoberte, Konge i Frankerige, frygt ikke, men stridt vældelig mod Hedningene og Tyrkerne, thi de hvide Ryttere skulde komme dig til Hielp. Herover blev Kong Dagobertus ved et frit Mod igien, og han sagde til

sit Folk med høy Røst, at de igien skulde falde an paa Hedningene, men dertil havde de ingen Lyst, efterdi at de saae, at de vare overmandede. Og i det samme brød de hvide Ryttere ud, som vare udsendte af Gud, og anfaldt Hedningene bag paa, saa at de bleve omspent paa alle Sider, og inden en stakket Tid blev meere end tusinde Hedninger dræbte ved Guds Bistand og Hielp. Da Soldanen saae, at han saa hart blev angrebet, behagede det ham ikke vel, og han sagde til sit Folk: Forbandet være den Dag, da jeg kom ind i Frankerige, lader os fly, ellers omkomme de hvide Ryttere os samtlige, og Tyrkerne vendte sig og flyede; men de Franske forfulgte dem, og jagede dem i de hvide Rytters Hænder, som nedstak og dræbte dem som Myg. Og alle de, som saae de hvide Ryttere stride, forundrede sig storlig over dem; De Franske sloge ogsaa stærk paa Hedningene, at der blev saa stort jammerlig et Nederlag paa Hedningene, at dets Lige var aldrig seet tilforn i Frankerige, thi den heele Mark baade Ager og Eng var gandske skiult med de døde Legemer. Omsider fik Soldanen Bud, at hans Daatter Marcebilla var bortført til Paris; da Soldanen fornam det, faldt han af Forskrækkelse til Jorden, ligesom han var død, og han raabte saa grædelig, at alle meente, at han var besat af Djevelen, som ville sønderrive ham; Og da han kom til sig igien, førde de ham i hans Telt; og han gik ind til sin Gud Mahomet, som var giort af puurt Guld og Sølv, og

var

var derforuden overmaade prydet, saa at hans Hovet var skiult af Perler og Ædelsteene, og han slog med stor Vrede Hovedet af ham, og kastede det i en Sæk, thi han tænkte, at om de Christne havde faaet fat paa ham, da havde de ikke sparet ham, men ført ham bort med sig. Og han sagde til sit Folk: Mine Herrer, det tiener os best at vi skynder os herfra, og seer til at de toe fangne Forrædere vorder vel forvarede; jeg vil føre dem hiem med mig, og hævne min Skade paa dem, og de skulle betale Lavet, thi jeg vil lade dem slæbe til Gallien med fire Heste, og jeg vil bugge dem i stykker med mine egne Hænder; Og eftersom jeg haver aldrig tilforn lidt saa stoer Skade som denne, saa vil jeg hævne mig paa dem, og ey slippe dem, om jeg end kunde faae all Verdens Guld for dem. Octavianus og Florens fornam Soldanens Forsæt, hvorover de vare meget bedrøvede, og raabte paa Gud i Himmelen om Frelse fra disse Hedninge, thi disse forbandede Hedninger førte dem saa ilde bunden med Reeb om deres Halse, og sloge dem saa jammerlig, at det var en stor Nød at see; Og i de Christnes Leyr var der ogsaa stor Jammer-Klage, fordi de savnede Keyser Octavianum og Florens, og ingen vidste hvor de var kommen hen, ey heller at Hedningene førte dem bort med sig.

Og nu er det vitløftig fortalt, hvorledes Florens mandelig har fegtet mod Hedninge og Tyrkerne, og er omsider bleven fangen bortført af dem; Og nu ville vi ikke tale videre om ham, førend vi faaer for-

talt hvorledes det siden gik Keyserinden og hendes anden Søn Lyon, som stedse havde opholdet sig til Jerusalem fra den Tid de kom fra Havet.

Keyser Octaviani anden Søn Lyon, stridede imod de Tyrker, som førte Krig mod Kongen af Acris, og den Tyrkiske Keyser blev fangen af Lyon.

Da Lyon med sin Moder Keyserinden kom til Jerusalem, blev de vel undfanget af en Adelsmand, som opfødte Lyon saa længe, indtil han blev sterk og mandig; og han var elsket og agtet af enhver, thi han var en alleene deylig og velskikket, men endog vel opdragen, og han bevilste sin Moder stoer Ære og Lydighed, for hvilket alle berømmede ham. Paa samme Tid førte den Tyrkiske Keyser Krig med Kongen af Acris, og var meget Mandsterk, og den unge Forste Lyon kom af en Hændelse til Kongens Slot af Acris, og begierte Tieneste hos ham, og han blev meget vel annammet, og Kongen lod giøre et sterkt Rytids til ham med all den dertil hørende Berustning; thi Kongen havde stoer Behag i ham. Og Lyon havde Løvinden stedse hos sig, som vilde ikke vige fra ham; og han blev kaldet Lyon, fordi Løvinden havde opfødt ham otte Dage paa den Øe, hvor dens Hule var, og hun vilde ikke forlade ham siden den Tid. Og da Lyon fornam den Tyrkiske Keysers Krig, sagde han til Kongen af Acris, at han skulde tillade ham at forsøge sin Manddom paa de forbandte Tyrker,

ker, og han lovede at blive hos Kongen saa længe Krigen varede; Dette behagede Kongen vel, som troede ham og meget vel, og giorde ham til sin øverste Fendrik.

Kong Acris drog i Marken mod Hedningerne og Tyrkerne, og tillige med Lyon fangede den Tyrkiske Keyser.

Og Kongen med sit Folk gik til Felts mod Tyrkerne, og Lovinden vilde ingenlunde forlade sin Herre Lyon. Og begge Krigs-Hærene rykkede sammen, og de sloges saa mandelig, at det ikke er at beskrive, men Lyon blev med sin Banere omringet af Hedningene og Tyrkerne, dog bekymrede han sig ey meget derover, thi han fegtede saa mandelig, at de maatte snart vige fra ham og give ham Rum; og alle som saae ham, berømmede ham storlig, thi han slog mange Mennesker ihiel, og Lovinden giorde ligeledes Hedningene stor Skade, og sønderrev mange af dem, saa at Marken var skiult med døde Hedninger; og omsider maatte Tyrkerne formedelst Lyons og Lovindens Hielp tage Flugten, og de Christne beholdt Seyervinding; og den Tyrkiske Keyser selv blev fangen af Lyon, som forærede ham bort til Kon Acris; og dermed havde Striden Ende, Kong Acris blev meget glad over denne Foræring, og takkede Lyon storlig, og sagde: Sandelig, du ædele Ryttер, alt mit Gods skal være i din Vold. Da de Tyrker saae, at deres Keyser var fangen, vilde de gier-

gierne undvige, men de Christne forfulgte dem saa stærk, at de alle bleve fangne og ihielslagne. Den Tyrkiske Keyser vilde vel giøre Kong Acris en Eedelig Forsikring, at han ey tiere vilde føre Krig mod Christenheden, men Kongen vilde ey modtage den Eed, men lod Hovedet slaae fra ham, og meente, at Christenheden saa vår meest sikker. Derefter lod Kongen fremkalde den unge Herre Lyon, og vilde vide hans Afkom. Den unge Herre fortalte Kongen alt det, som hans Moder havde fortalt ham om hans Herkomst: Og Kongen lod strax sende Bud efter hans Moder, og sagde til hende: Naadige Frue, for jeg begiære det af hende, da ønsker jeg gierne at vide af hvad Slægt hun er. Keyserinden svarede: Allernaadigste Konge! Octavianus, Keyser i Rom, er min Egte Mand. Siden fortalte hun ham all hendes Ulykke, som hende var foraarsaget af Keyserens Moder.

Da Kongen fik at vide af Keyserinden, hvorledes det var gaaet hende, straffede han hende, fordi hun ikke tilforn havde aabenbaret ham det.

Da Kongen fornam, at Keyserinden saa uskyldig var kommet til den Ulykke, blev han meget bedrøvet for hendes skyld, og sagde: naadige Frue, det er ikke ret, at I ikke tilforne haver aabenbaret mig det, da I dog haver været saa lang Tid i mit Land; og jeg haver ikke saa længe ladet eder være i den-

denne Elendighed; Værer nu ved et frit Mod, thi jeg skal give eder, hvad jeg kan formaae. Da Keyserinden fornam, at Kongen var hende saa gunstig, falt hun i Knæ for ham med stoer Ærbødighed, og takkede ham høylig. Og i det at Kongen talede saaledes med Keyserinden, kom Lyon, og sagde. Uovervindelig og Stormægtigste Konge, siden Eders Kongelige Majestæt har været saa naadig, og tilladt, at min Moder har fortalt eders Majestæt at jeg er uden ringeste Aarsag skildt fra den Arv, som mig kan tilkomme saa vil jeg underdanigst bede, at Eders Kongl. Majest. vil forbarme sig over mig, og give mig Tilladelse at reyse over Havet til Kongen af Frankerige, hos hvilken jeg haaber at faae Hielp og Raad, saa at min Moder igien kan komme til Keyserdommet. Kongen svarede: min kiære Lyon, det er ubilligt at nægte eder den Tilladelse: ja end ydermeere, for eders store Mandom, som I har ladet see udi Slaget mod Hedningene og Tyrkerne, vil jeg give eder en anseelig Summa Penge; ja jeg vil derforuden overlade eder To Tusinde vel udmunderede og bevæbnede Ryttere, og jeg vil selv befordre dem, saa at de ikke skal være eder til nogen Bekostning; Den unge Herre Lyon og hans Moder Keyserinden toge vel mod denne Kongens Gave og giorde Løfte med stoer Taksigelse; Og de toge Afskeed fra Kongen, som sagde: Gud bevare eder, og lade eders Færdt vel lykkes.

Den

Den unge Herre Lyon reyste tillige med sin Moder igiennem Lumbardien til Frankerige, efter at Kong Acris tilforn rigelig havde begavet dem.

Og den unge Herre Lyon og hans Moder reyste i saadan Hast med sine Ryttere over Havet, at de samtlig inden en stakket Tid kom over Havet til Lumbardien, hvor en ung Ridder af Frankerige mødte dem: Den unge Lyon helsede ham og sagde: kiære Ven, jeg tager mig den Frihed at spørge eder, om I ikke er født i Frankerige, som det siuntes af eders Klæder? Denne Ridder svarede: han gietter i Sandhed ret, thi for faae Dage siden var jeg i Paris hos Kong Dagobertum. Da Lyon hørte det, spurde han ham ad, om Kong Dagobertus havde sit Hof i Paris, og hvorledes det gik ham, samt om han var frisk; Ridderen saae paa Lyon og sagde til ham: Sandelig, Herre, jeg meener, at I spotter mig med disse Ord; thi Hedningene og Tyrkerne ere med stor Magt indfaldne udi Frankerige, og have nesten opbrændt og ødelagt det gandske Land, og hvor vel, at mange Christne Konger og Potentater ere komne ham til Hielp med stor Magt, saa kunde de dog ikke giøre dem stor Modstand, thi Hedningene ere dem for sterke, og af en ubeskrivelig Mængde, og jeg troer fuldkommelig, at om Herren tog til Kong Dagobertum med denne sin Hær ham til Undsætning, da skulde han rigelig belønne ham; thi nu haver han høyligen Hielp behov, eftersom de Konger, som ere komne ham

til

til Hielp, har maat vige tilbage for Hedningenes store Mængde, og de ere dragne til Paris; samme Konger ere, Kongen af Engelland, Kongen af Skotland og Kongen af Irland, samt Keyser Octavianus af Rom: Da som disse Kongers Magt er bleven meget forringet af Hedningene, saa maa I troe mig, at om I vil hielpe Kongen af Frankerige, da vil det være eder meget gavnligt; dermed tog Ridderen Afskeed; Keyserinden tog i sin Pung, og skienkte Ridderen nogle Kroner, sigende til sin Søn Lyon; Gud give eder Lykke til at komme vel ind udi Frankerige; og den unge Ridder skiltes fra dem. Derpaa sagde Lyon til sine Ryttere; Mine Herrer og Ryttere værer ved et frit Mod, thi sandelig, dersom vi kommer i Kongens Tieneste af Frankerige, da vil vi faae store Penge, og nest Guds Hielp, vil mit Anslag og gaae for sig; Han sagde og til sin Moder: kiære Moder, værer trøstig, thi jeg skal nest Guds Bistand, mage det saa, at I inden kort Tid skal vorde kronet, æret som en Keyserinde i Rom, og I skal blive sat i en langt større Ære og Herlighed, end I var udi, før I blev fordreven. Keyserinden svarede: Gud give eder, kiære Søn, sin Naade, at eders Anslag maa faae en lykkelig Fremgang. Derpaa sagde Lyon til sit Folk: For min skyld have I forladt eders Fæderneland, og ere gaaet i min Tieneste; og da nu Gud nu haver hiulpet os saa vidt, at vi ere komne til Frankerige, som de Tyrker og Hedningene mosen have ødelagt, saa værer frimodige, thi her skal vi nest Guds Hielp

ind

indlegge Ære, og enhver af eder skal holde sig i Beredskab, og stedse være berustet til Strid, thi jeg forn emmer, at her er et Antal Krigsfolk til Hest i Nærværelse, som maaske ere de Hedninge, hvilke efter den os givne Kundskab, have ødelagt Frankerige; derfor lader os sætte os i Strids-Orden, og stride mandelig, om det fornoden gjøres. Og de bleve i en Hast rangerede i en Slagt-Orden, som det best var. Og da de kom en stakket Vey bort, stødte de paa over Ti Tusinde Hedninge og Tyrker til Hest og Fod, og Soldanen var hos dem, hvilken med sit Folk, havde begivet sig paa Flugten, efter at han havde faaet det store Nederlag udi det tredie Slag for Paris, og han vilde med alt sit Folk begive sig hiem igien til Babylon. De havde og to Fanger med sig, som vare Keyser Octavianum, og den unge Ridder Florens, og førte dem sammenkoblede om Halsen, som Jagt-Hunde, og ilde pryglede dem, at det var ynkelig at see; og de klagede sig ælendig, og sagde: O fromme Dagoberte, vi faaer dig aldrig meere at see, dog Gud være lovet, at Hedningene ere overvundne. Men derimod klagede Soldanen paa den anden side sig meget for sin Daatter Marcebille, som Florens havde ført til Paris, hvor hun stedse med stoer Smerte og Længsel ventede efter ham, og som hun ey vidste hvor han var, befoel hun ham ofte med Graed i Guds Beskiermelse.

Lyon

Lyon tillige med Lovinden og hans Ryttere dræbte en stor Mængde Hedninge, og han tog Soldanen til Fange.

Og Lyon rykte med sine Ryttere saa nær ind paa Hedningene, at han kunde see, at det var det slags Folk, om hvilke den unge Ridder havde fortalt ham, at de havde ødelagt Frankerige, og de vare af den hastige Flugt saa forjagede og trætte, at de puste. Og Lyon sagde til sine Ryttere: værer uforfærdet for det Folk, som har mødt os, og værer beherte de til at stride mod dem, thi det er de Hedninger og Tyrker som har været i Frankerige, og har vildet ødelegge de Christne, derfor fegter mandelig imod dem; og som jeg fornemmer at de ere paa Flugt for de Christne, og at de fører to Fanger med sig, som synes, ey at være to ringe Personer, hvilke de tragtere meget ilde; saa lader os overfalde dem, og frelse samme to fangne Personer; De lovede samtlig, at de skulde efterleve hans Befaling og stride mandelig. Og Lovinden, som altid var hos den unge Herre Lyon, skrabede paa Jorden med sine Kloer, og anstillede sig, som hun vilde give Tegn fra sig, at hun vilde myrde mange Hedninge: Dette Lovindens Tegn; gav alt Krigsfolket et frit Mod. Og Lyon lod kalde sin Moder, og sagde til hende, at hun skulde være trøstig, thi han vilde angribe Hedningene, ødelegge dem, og ingen lade leve, uden de to Fanger. Og derpaa lod han sin Moder Keyserinden udvise en Sted, hvor hun kunde være tryg og uden Fare den Stund Slaget varede, og derefter komme at

afhente hende igien; og han haabede, ved Guds Bistand, at have de to Fanger tilbage med sig. Derpaa rykte Lyon saa nær til Hedningene, at han tvang dem til at slaaes; og Lyon og hans Ryttere hugge og stunge saa mandelig paa Hedningene og Tyrkerne, at den halve Deel af dem i en stukket Tid bleve ihielslagne; og Løvinden gjorde ligeledes sit beste, og rev saa mange af dem ihiel, og gjorde et Rum om sig som en stoer Gade; og som en Tyrk saarede hende noget, blev hun saa forbittret, at hun rev mangfoldige Hedninge i stykker, omsider kom hun saa dybt ind iblant deres Hær, at hun kom til Soldanen selv, hvilken hun faldt an paa med saa stor Grumhed, at hun rev ham til Jorden, og hun havde omkommet ham, om Lyon, som strax kiendte ham af hans upperlige Prydelse, ikke havde hindret det; og efterdi han var en Forste over Hedningene, vilde han ikke giøre ham Skade, i hvor vel, at han i Begyndelsen lod ligesom han vilde hugge Hovedet fra ham; men Soldanen bad Lyon om Naade, og sagde til ham: Jeg giver mig til eders Fange, derfortager mit Sverd fra mig og lader mig fore fangen bort, og I skal vide, at jeg er den mægtigste Forste og Konge af Babylon, og I skal faae meget Gods og Liggendefæ af mig: Soldanen sagde ydermeere: Jeg forsværer min Gud Mahomet, som er afmægtig og uduelig, og jeg bekiender mig til den Herre JEsum Christum, og antager den Christelige Troe. Af disse Ord blev Lyon saare glad, og lovede, at han maatte leve, og tilsagde ham Livit; dog bleve hans Hænder hart bundne, og fangen bort-

bortført til Keyserinden. Imidlertid brugte Løvinden og Ryttere sig mandelig, at de dræbte den største Deel af Hedningerne, som vare tilbage. Og da Slaget var til Ende, gik Lyon til de to Fanger, og sagde til dem: kiære Herrer siger mig, hvor I er født, thi jeg vil frelse eder; Keyseren svarede: Jeg vil sige eder den rette Sandhed; jeg er Octavianus, Keyser til Rom, og denne min nærværende Stalbroder kaldes Florens, som har all sin Tid været en vældig Helt, og vi ere blevne fangne i Slaget for Paris: og behager det eder, saa vil vi være eders Fanger, og leve efter eders Villie; eller og dersom det behager eder at antvorde os til Kong Dagobertum i Frankerige, da er jeg forsikret, at han sig lig begaver eder. Og da den unge Herre Lyon hørte denne Tale, kunde han ikke tale meere for stor Glæde, thi han kunde merke, at denne Fange var hans Legemlig Fader, og i hvor vel han aldrig havde seet sin Fader, siden han var et lidet spædt Barn, saa havde dog hans Moder sagt ham, at Keyser Octavianus i Rom var hans Fader og hendes ægte Hosbonde, og han takkede Gud, fordi han saa lykkelig havde fundet sin Fader, og sagde til ham: kiære Herre, siger mig, om I haver ikke haft en Hustru? Keyser Octavianus svarede: jo visselig, og for hendes skyld er jeg det bedrøveligste Menneske i Verden, og jeg troer visselig, at denne Ulykke, som jeg nu lider, i det at jeg nu er en Fange, den lider jeg for den onde Gierning, som jeg har giort mod min Hustru, Keyserinden. Lyon sagde: hvorledes er det

gaaet? have I da handlet saa utilbørligt med hende? Keyser Octavianus svarede: ja visselig haver jeg, som jeg kortelig skal sige eder: Min Kiæreste var det dydigste og frommeste Menneske i Verden, og jeg elskede hende inderlig, men formedelst et Forræderie, som blev oplagt mod hende, haver jeg fordrevet hende af mit Land, og samme Forræderie mod hende stiftede min egen Moder; thi min Frue fødte mig to Sønner, og min Moder indbildede mig, at de vare ikke fødte af min Sæd, derfore jog jeg Moderen med samme mine to Sønner udi Landflygtighed, og det var min Tanke at lade dem brænde, men det blev afbedet; Og denne Gierning haver ofte angret mig, og siden den Tid haver jeg aldrig været glad. Og da Keyseren havde fortalt Lyon alt dette, sagde han til Keyseren: Kiære Herre Keyser, hvad heder eders Staldbroder? Octavianus svarede: han heder Florens, som jeg for sagde; og jeg haver aldrig i mine Dage seet to Personer saa ligne hinanden i Skikkelse og Fagter, som I to, saa at jeg troer visselig, at I ere Brødre.

Lyon førte Keyser Octavianum til sin ægte Hustru Keyserinden, hun kiendte hende strax, og Keyserinden kiendte, at Florens var hendes legemlig Søn, og siden droge de alle fire til Kong Dagobertum.

Da Lyon havde alt hørt denne Keyserens Tale omm
ham og hans Frue, sagde han omsider til ham:
Kiære Herre Keyser, om saa var, at eders Frue stod
for eder, meener I da, at I kunde kiende hende
Keyse

Keyseren svarede: Ja visselig kunde jeg kiende hende, om jeg fik hende at see, men sandelig, jeg bliver ikke saa lykkelig, at jeg nogen Tid faaer hende at see tiere; Og Lyon tog Keyseren ved Haanden, og sagde: følger med mig I gode Herrer, og han ledte dem til den Sted, hvor han havde forskikket sin Moder at blive fra Felt-Slaget. Saa snart Keyserinden saa Octavianum langt borte, kiendte hun ham strax, og i det at hun saae ham, maatte hun græde af stor Glæde, Og da de nu alle kom til Keyserinden, sagde Lyon til Keyserinden: kiære Herre seer paa denne Frue, om det er hende, som I haver forjaget af eders Land. Keyseren havde ey nødig længe at see paa hende, thi han kiendte hende saa snart han slog sine Øyne paa hende, og han tog hende i Favn med grædende Taare, og kyste hende; Keyserinden faldt ligeledes Keyseren sin Egte Husbonde om Halsen, kyste ham utallige gange med megen Suk; og der var stor Glæde hos alle over denne Samling. Keyseren faldt paa Knæ for Keyserinden, og bad hende om Forladelse for hans grove Forseelse mod hende, og fortalte hende det grove Forræderie, som hans Moder havde opfundet mod hende; og han lovede hende at hun skulde snart faae den Keyserlige Krone paa sit Hoved igien, og blive æret af alle, som det en Keyserinde anstod; og Keyseren spurde hende, om den unge Person Lyon, som havde fanget og forløst ham, var hendes Søn; Keyserinden svarede: Sandelig, saa sandt, som Christus leed Død og Pine for os arme Syndere, saa er han eders og min

Ægte Søn, og Gud haver været mig saa naadig at han er blevet saa mandig en Helt, men jeg er meget bekymret for den anden Søn. thi jeg haver mist ham paa en ynkelig Maade; da Keyseren hørde det, blev han inderlig glad over sin Søn Lyon, og han kyste ham af stoer Kiærlighed. Og Lyons Krigs-Hær og det Folk han havde med sig, glædte sig saare, at Lyon havde fundet sin kiære Fader, og at Faderen havde fundet sin Søn, og at Moderen havde fundet sin kiære Herre og Ægte-Felle. Keyserinden saae stedse til Florens, og holdt sig til ham og sagde: siger mig, kiære unge Ridder, hvor i er født, thi sandelig, kiære Herre, Jog min Søn Lyon ere hinanden saare lige udi Ansigt og Fagter. Og Florens svarede: sandelig naadige Frue, jeg veed ikke til visse, hvor jeg er født, men dette veed jeg alleene om min Barndom, at en Borgere udi Paris haver meget skikkeligt opfødt mig, og han haver ofte sagt mig, at han haver avlet mig, men undertiden haver han sagt, at han haver kiøbt mig ved et Færgested hos Havet, og derfore kan jeg ikke vide nogen Vished om min Fødsel. Keyserinden syntes vel, at Florens skulde være hendes anden Søn, og hendes Blod rørte sig ganske udi hende til ham, og hun sagde unge Ridder, jeg troer fuldkommelig, at jeg haver baaret eder i mit Liv og at jeg er eders Moder, og at den Romerske Keyser Octavianus er eders Fader, og det kan vel hænde sig at den Borgere i Staden haver enten fundet eller kiøbt eder; men paa det vi kunde faae den rette Sandhed at vide, saa ville vi reyse med hi-

anden

anden til Kong Dagobertum i Paris, at naar han seer eder, da bliver han hiertelig glad. Florens sagde: Ja sandelig vil han blive meget glad, og han veed ikke andet, end at Soldanen haver aflivet os begge. Af disse Ord blev den ædle Lyon meget glad, og han skienkte sine Ryttere Heduingenes Gods, og takkede dem høylig for deres godvillige Tieneste. Derefter sendte de Bud til Kong Dagobertum, og lod ham vide deres Tilkomst, og at Keyser Octavianus og Florens vare frelste fra Soldanens Hænder, og satte paa sei Fod formedelst Octaviani Egte Søn. Kong Dagobertus blev ved denne Tidende hiertelig glad, og takkede Gud inderlig for sin Naade, efterdi han meente, at de vare døde; og det blev og Marcebilla sagt, at hendes allerkiærste Florens skulde snart komme til hende, hvorover hun blev ubeskrivelig glad. Kong Dagobertus, samt Marcebilla Soldanens Daatter, og alle Herrer og Forster droge ud imod Keyseren og Florens. Der de kom til sammen, bleve de modtagen med stor Glæde; Men Marcebilla tog for alle saa meget vel imod sin allerkiæreste Florens, at hun ikke kunde tale et Ord for den store Glæde hun havde i sit Hierte; og da hun kom til sig igien, sagde hun: O min eeneste Trøst! vær velkommen, hvi haver du saa længe forladt mig; Florens bevilste hende igien all Kiærlighed, og takkede hende for sin Godhed mod ham. Derpaa begav det gandske Følgeskab sig til Paris.

Soldanen og hans Daatter Marcebilla bleve døbte af Biſpen i Paris, og Florens blev Egteviet med Marcebilla, og han blev kiendt, at han var Keyſer Octaviani Søn.

Da de kom til Paris, overantvordede den unge Lyon ſtrax Soldanen til Kong Dagobertum ſom en Forærring, hvorfor han blev ſtorlig betakket; og der var ſtor Glæde i Paris, over det, at deres ſtørſte Fiende Soldanen var ſaaledes overvundet. Derefter blev Soldanen og hans Daatter døbt paa en Dag af Biſpen udi Paris, og derefter blev Florens og Marcebilla viede tilſammen til alles ſtørſte Glæde; og deres Egte-Skab blev ſaare meget fornøyelig deres gandſke Livs Tid. Og Kongen af Frankerige gav Soldanen et Land til Ejendom, men han ſkulde boe i Kongens Gaard af Frankerige, og han var hans fornemmeſte Raad og Regenter, og intet blev forretter af Kongen uden hans Raad. Og paa det at Kong Dagobertus kunde faae at vide Sandhed om Florenſis Slægt og Byrd, ſende han Bud efter Clemens, ſom havde opfødt Florens, og ſagde til ham: Clemens du ſkal ſværge mig en Eed paa den hellige Evangelii Bog og paa den Troſkab, ſom du eſt ſkyldig at holde min Kongelige Krone, at du ikke vil dølge din Sandhed i det, ſom jeg vil ſpørge dig om; Den gamle Clemens blev underlig herover, og vidſte ikke hvad det ſkulde betyde; omſider ſagde han: vilſelig ſkal jeg ſige eder Sandhed, allernaadigſte Konge. Derpaa ſagde Kong til: ſig mig da ved den Eed, ſom du haver ſvoret, om denne unge Perſon er født af din Sæd, dølger du Sandhed

hed for mig, da skal jeg haardelig straffe dig. Clemens blev hiertel g g ad at faae Florens igien, og svarede: Allernaadigste Konge Florens er ikke født af min Sæd, men jeg haver kiøbt ham ved Havet, og givet tredive Ducater for ham. Kongen sagde, af hvad for Kiøbmænd haver du kiøbt ham? Clemens svarede: de Kiøbmænd de vare Røvere, og de sagde til mig, at de med Magt havde taget Barnet fra en ædel Ridder, som havde jaget en stor Abe fra det, og ihielslaget Aben, de sagde og at samme Abe havde taget Barnet udi en stor Skov hos en Brønd. Da Keyserinden hørte dette, sagde hun strax: det er Sandeligen min Søn, som blev taget fra mig ved en Brønd i en gruselig Skov; og i det samme løb Keyserinden til Florens og kyste ham gladelig mange gange. Og Keyseren var inderlig glad, at han havde fundet sin Frue og kiære Børn, og hans Øyne løbe over af Glæde; og Kong Dagobertus var ey mindre glad, og sagde til Keyseren: det er en underlig og glædel g Ting, at Gud haver saa naadelig forsamlet eder alle fire: og mig synntes paa Florensis Ansigt, at det var ikke Clemens Søn. Octavianus svarede, ja det er sandel'g en stoer Guds Naade. Og er det nu min Begiering til eder, at I vilde tillade mig at reyse hiem igien til Rom med min kiære Frue og Sønner; Kong Dagobertus sagde: I haver Ret; men tillader mig, at jeg maa beholde Florens hos mig, saa vil jeg give ham en herlig Provintse i Frankerige til Eyendom, og jeg vil holde det for en stor Velgierning, om I vilde lade ham blive her. Keyseren sagde: Efterdi det er eders Villie, at min Søn skal blive hos eder, da

tillader jeg ham det og gierne. Og de bleve tilsammen i stor Glæde i ti Dage; paa den ellefte Dag reyste Keyseren, Keyserinden og deres Søn Lyon fra Paris til Rom, og Kongen samt Florens ordinerede dem et skiønt Ridderskab, som skulde geleyde dem; Men da de skulde skilles ad, græd Keyseren, og sagde til Florens: Gud velsigne dig min Søn, og vær redbelig og lydig mod Kongen, thi for hans skyld skal du faae stor Ære. Florens svarede: kiære Herre Fader, jeg skal bevise mig heel villig herudi; og Keyser Octavianus tog Afskeed fra dem, og reed med sit Ridderskab til Rom; og de Romere bevitste ham stor Ære, og de undfik ham langt uden for Staden i en herlig Prydelse. Og saa snaart Keyseren kom til Rom, satte han en Keyserlig Krone paa Keyserindens Hoved, og hun blev herover meget trøstet for den store Sorg som hun havde haft. Derefter spurdte Keyseren efter sin Moder, som havde giort saa stort et Forræderie imod hans Keyserinde; hans Hofsinder svarede: Eders Moder er for lang Tid siden død meget ynkelig i stor Afsindighed, og som hun vilde æde levende Folk, blev hun bunden i en sterk Jern Lænke til hendes Død; Keyserinden svarede: forbandet være hun til ævig Tid, og Gud giøre aldrig Barmhiertighed mod hende. Derefter levede Keyser Octavianus meget kiærlig mod Keyserinden; og siden slog han sin Søn Lyon til Ridder.

Ridder Lyon red til Hispanien vaa en Turnering, og formedelst hans store Manddom fik han Kongens Daatter af Spanien, Rosamunda til Ægte.

Da

Da Keyseren, Keyserinden og deres Søn Lyon havde levet nogen Tid til Rom i stor Glæde, lod han en Dag tilsammenkalde alle sine Forster og Herrer, og gav dem tilkiende, at han vilde slaae sin Søn Lyon til Ridder, fordi han havde været saa tapper, og aflagt saa store Prøver paa hans Manddom paa de ugudelige Hedninge, Lyon blev slaget til Ridder, og alle glædede sig derover. Kort Tid derefter udskrev Kongen af Spanien en Tornering til alle Kongers og Forsters Hoffer, at enhver som vilde lade see sin Mandighed skulde møde udi Kongens af Spaniens Residentz Valens, hvor enhver skulde finde sin Lige. Der Ridder Lyon fik det at vide, bad han sin Fader Keyseren, at han maatte reyse til den Tornering, hvilket Keyseren tilstædede; Lyon tog Afskeed fra Keyseren og Keyserinden, og reyste med hundrede udvalte Rottere lige til Valens, hvor Kongen af Spanien unfangede dem meget vel. Og de bleve liggende stille i otte Dage og hvilede sig, indtil at Ridderskabet var forsamlet. Da Ridderskabet vare ankomne, lod Kongen tillave en deylig Plads til Torneringen; og han lod udraabe, at om nogen Ridder vilde tornere om en Krants, som Kongens Daatter Rosamunda selv havde giort, da skulde han møde paa Pladsen anden Dagen derefter meget betimelig i all sin Rustning. Da Lyon hørte det, kunde han neppe bie til Dag; om Morgenen tilig ved Solens Opgang, stod den unge Forste Lyon op, og lod bære sig hans fulde Rustning, som var skion og god, thi for Brystet var Harnisket sammensmeltet med fint Guld, hvorudi

sad

sad mange skionne Ædelsteene; og paa Hielmen førte han en Løve af puurt Guld, som bar et svøbt Barn i sin Mund. Da Lyon og hans Ryttere vare vel berustede, reed han til Torneings-Pladsen, hvor han forefandt mange skionne Riddere, men ingen var saa vel udrustede, som han, og derfor saae alle paa ham. Da nu Tiden kom, at Torneingen skulde begyndes, deelte Rytterne sig i to Hobe, men Lyons Selskab vilde ikke forlade ham, men blev hos ham og gav agt paa ham; derpaa lagde de deres Spær ud, og rendte med saa stor Mandighed mod hinanden, at mange bleve stukne af Sadelen; og Lyon forsømmede sig ey heller, men rendte alle dem mod Jorden ham forekom. Rosamunda, som laae i Vindvet med sine Jomfruer, saae Lyon saa ridderlig at stride, og hun vilde gierne vide, hvem han var, efterdi han førte den gyldene Løve paa sin Hielm, og hun vidste ikke, at det var Keyserens Søn. Lyon var den ypperste i Torneingen, og han stak saa ridderlig, at ingen kunde blive bestandig for ham, saa at Hesten saa vel som Manden maatte falde for ham. Torneingen varede fire Timer, og da den var til Ende, og enhver var gangen til sit Herberg, lagde Lyon sine Vaaben af, og gik til Kongen igien med sit Selskab, og Kongen undfangede ham vel, men han vidste ikke, at han var Ridderen med den gyldne Løve paa Hielmen. Da det var Tid at gaae til Bords, og alle Ridderne vare tilstæde, kom Rosamunda meget ypperlig prydet ind udi Salen med sine Jomfruer; hun havde en Guld Krone paa Hovedet, og paa Kronen bar hun en Krantz, som hun vilde

de give den Ridder, der havde giort det beste i Torneringen. Og som hun saaledes stod i den Kongelige Sal for sin Fader, sagde Kongen: kiære Herrer og Riddere, denne Krantz er nu forhaanden, som den Ridder skal have, der haver holt sig mandeligst men at man kan vide hvo den er, da tykkes mig at den Ridder, som førte den gyldene Løve paa sin Hielm, skal bære og have den; nu kan den give sig tilkiende, som bar den gyldene Løve paa Hielmen, at ham kan skee den tilbørlig Ære. Men Lyon, som stod bag de andre, undsaae sig ved at giøre sig selv bekiendt; dog efterdi Kongen saa alvorlig spurde efter ham, traadte en af hans Staldbrødre frem og pegede paa ham, og sagde: Her er Personen, som Eders Kongelig Majestæt spørger efter: Derpaa befalede Kongen at Lyon skulde træde frem og staae for ham. Og Rosamunda tog Krantzen af sit Hoved, og satte den paa Lyon, og sagde: Ædle Ridder, denne Krantz kan I bære med Ære og Roes, thi I haver i all Sandhed mandelig fegtet. Og Lyon takkede hende ydmygst med stor Ærbødighed, og efter en venlig Heilsen, gik han derefter til sine Staldbrødre igien. Siden kom de til Bords, og Rosamunda og den ædle Lyon bleve satte tilsammen; disse to Personer aad ikke meget, men fordrev Tiden med venlig og lystig Samtale, og i denne deres Samtale optændtes en u-lidelig Kiærligheds Ild imellem dem, saa de bleve stumme, og kunde ikke tale meere med hinanden, men de sukkede idelig; dette formerkte Kongen, og spurde hemmelig hvo Lyon skulde være, og det blev sagt, at det var

Keyser

Keyser Octaviani Søn, hvorpaa Kongen forundrede sig. Og da de stod op fra Bordet, ledte Kongen Lyon og Rosamunda i et Kammer, og sagde til ham: kiære Herre og gode Ven, vi have merket, at I og min Daatter haver stor Kiærlighed sammen, men paa det, at eders Kiærlighed kand lykkes, da vil jeg give eder min Daatter til eders Egte-Frue, om det eder behager. Lyon svarede: Naadigste Herre, jeg er pligtig til at giøre eders Villie. Og Kongen tog Ringen af sin Haand, og trolovede Lyon med Rosamunda. Siden holdte de et kosteligt Bryllup. Derefter tog Lyon Afskeed fra Kongen af Spanien, og reyste med den ædle Rosamunda og sit Selskab til Rom igien, hvor de meget vel med Glæde bleve undfangede af hans kiære Fader Keyseren.

Florens, Keyser Octaviani anden Søn, blev krouet til Konge udi Engelland.

Da Florens havde tient og været hos Kogen af Frankerige udi tre Aar, og udi det fierde Aar kom en Engellands Forste til Kong Dagobertum, og klagede for ham, at deres Konge var død, og der var ingen Arving efter ham, som kunde antage sig Regimentet og de bade ham inderligen, at han vilde udvælge dem en Konge, som kunde regiere over dem og beskierme dem mod deres Fiender. Kongen svarede: Sandelig, jeg veed ingen, som bedre kan være eders Konge, end Florens, den Romerske Keysers Octaviani Søn, thi havde han, nest Guds Bistand, ikke været, da havde Frankerige været ødelagt af de vantroe Hedninger. Engellands Forste samtykte

lykte strax udi dette Kongens Forslag, og sagde: Allernaadigste Konge og Herre! Efter I raader os dertil, da ville vi følge eders Raad, og udvælge Florens til Konge; og efterdi vi have hørt saa meget tale om hans Dyder og mandige Gierninger, derfor ville vi og gierne have ham. Kong Dagobertus lod kalde Florens, og holt ham dette for, og raadte ham til at giøre efter de Engelske Herrers Begiering; og Florens tog Kongeriget velvillig an, og takkede Kong Dagobertus høylig. Derefter blev Florens med største Ære ført i St. Dionysii Kloster og blev kronet af Kongen af Frankerige til Konge i Engelland. Og Florens vilde ikke forlade Clemens og hans Hustru, samt Clodium deres Søn, men de maatte alle tre følges med ham til Engelland. Derpaa reyste de aflige til Londen i Engelland. Og Florens samt Kongen af Frankerige blev meget vel undfangen af de Engelske Førster og Herrer; og Rigets Love og Statuter bleve oplæste for Florens, efter hvilke han, som en from Første skulde rette sig; hvilke han svor ved sin høyeste Ed at vilde holde. Siden reyste Kong Dagobertus til Frankerige igien, og velsignede Kong Florens og Dronning Marcebilla, samt alle Førster og Herrer; han bad Kongen regiere sit Rige Engelland viiselig, og skildes saa fra dem til Frankerige. Kong Florens regierede Engelland med saa stor Viisdom, at de elskede ham alle, og vare hannem saare troe og lydige; Og Gud velsignede ham og hans Dronning Marcebilla med en ung Søn, som blev kaldet Wilhelm, og han voxte op i alle Dyder, saa at alle elskede

skede og ærede ham; han kom og til Regieringen efter sin Fader Florens. Og saa længe som Engellands Kongerige blev regieret af disse tvende Konger, var der ingen Krig i Landet, men var i god Fredsommelighed, og deraf er Engelland blevet saa rigt. Kong Florens og Kong Dagobertus i Frankerige, samt hans Eftermand i Regieringen, besøgte ofte hverandre, og holte megen fortrolig god Venskab sammen. Efter Kong Florens Død blev hans Søn Wilhelm strax kronet til Konge i hans Sted. Og Kong Wilhelm giftede sig med en deylig og høybaaren Prindsesse af Portegal; og levede med hende i mange Aar.

Han levede meget gudfrygtig, og holt god Ræt og Dom saa vel for den Fattige som for den Rige, hvorover han blev meget berømmet af alle Folk.

Ende paa Keyser Octaviani Historie.